

ЕГИПЕТСКИЯТ ПРАГНОСИС

И НЕГОВИЯТ ЗОВ ВЪВ ВЕЧНОТО ДНЕС

ОТНОВО ПРОВЪЗГЛАСЕН И ОБЯСНЕН
ВЪЗ ОСНОВА НА
ТАБУЛА СМАРАГДИНА И КОРПУС ХЕРМЕТИКУМ
(TABULA SMARAGDINA И CORPUS HERMETICUM)
НА
ХЕРМЕС ТРИСМЕГИСТ

ОТ
ЯН ВАН РАЙКЕНБОРГ

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

РОЗЕКРЕЮС ПЕРС – БЪЛГАРИЯ
2012

Превод от немски език
Оригинално заглавие:
De Egyptische Oergnosis en haar roep in het eeuwige nu

Internationale Schule des Goldenen Rosenkreuzes
Lectorium Rosicrucianum
Hauptsitz:
NL 2011 JS Bakenessergracht 11-15, Haarlem, Niederlande
www.lectoriumrosicrucianum.org
www.lectorium-rosicrucianum.bg

© 1997 Rozekruis Pers – Haarlem – Niederlande

© 2012 Розекреюс Перс – България

ISBN 978-954-92685-5-3

СЪДЪРЖАНИЕ

ПРЕДГОВОР	13
I ТРИНАДЕСЕТА КНИГА:	
ХЕРМЕС ТРИСМЕГИСТ КЪМ ТАТ: ЗА УНИВЕРСАЛНАТА ДУХОВНА ДУША, ИЛИ ОСВЕЩАВАЩИЯ ДУХ	17
II СЪРЦЕТО И ДУШЕВНОТО СЪСТОЯНИЕ	29
Трите светилника – Душевното състояние – Блажени чистите по сърце – Възможност за промяна на душев- ното състояние – Борбата на сърцето – Закоравяването на сърцето	
III ПРОМЯНАТА НА ДУШЕВНОТО СЪСТОЯНИЕ	37
Целта на борбата на душата – Позитивният разум – Сами да нападнем сърцето – Една опасност по Пътя	
IV ПРИРОДНО РОДЕНОТО СЪЗНАНИЕ	45
Човекът като животински вид – Кама-манасиевото съзнание – Подсъзнанието	

V	ВЪРВИ И НЕ ГРЕШИ ПОВЕЧЕ	52
	Пинеалната жлеза – Акупунктурата – Алхимичната сватба на Християн Розенкойц	
VI	ОСВЕЩАВАЩИЯТ ДУХ	62
	Закоравяването на сърцето – Защо душевното състояние не е в равновесие – Нервният етер, злият салнитер и пинеалната жлеза – Последниците от изкуственото спокойствие – Освещаващият Дух	
VII	ИЗЦЕЛЕНИЕТО ЧРЕЗ ОСВЕЩАВАЩИЯ СЕДМОРЕН ДУХ	68
	Лишените от разум същества и Духовната душа – Розата на сърцето и Духовната душа – Разрушаващите душата качества на природното рождение – Сиянието на душата – Защо притежавате материално тяло – Двойното състояние на душата – Необходимостта от желание за спасение – Слизането на Духа	
VIII	ДВОЙНАТА ПАНАЦЕЯ	77
	Чакрите – Етерният двойник – Двете, които трябва да станат три – Едно ново дишане на пинеалиса – Трансфигурация – Не душевна, а Духовна школа – Законът като възпитател – Трите лъчеви порядъка – Необходимото жизнено поведение на душата и на личността	

IX Единородният син на Бог	88
----------------------------------	----

Първоначалната душа, вътрешният Христос – Развитието на човешкия жизнен дух – Този е моят възлюбен син – Отец и аз сме едно – Ново жизнено поведение – Науката за спасението, изявена от Братството на Розата и Кръста – Единственото опрощаване на греховете – И ако греховете ви са червени като кръв

X СТРАДАНИЯ	96
-------------------	----

Понятието „патос“ – Сърцето и излъчването на ядрото – Пробивът в сърцето

XI ДУХОВНАТА ДУША И СЛОВТО	104
----------------------------------	-----

Две безсмъртни способности – Чакрата на ларинкса и говорът – Пет минути неразумно мислене – В началото бе Словото – Окултната злоупотреба с говора

XII ОСВОБОЖДАВАНЕТО НА СЪРЦЕТО	111
--------------------------------------	-----

Вълнението на сърцето – Да утихнем пред Бога – Мирът на Витлеем – Освобождаването на сърцето – Пристигане в двора на Йосиф Ариматейски

XIII	ДВЕТЕ БЕЗСМЪРТНИ СПОСОБНОСТИ	117
	Ядреното излъчване на Монадата – Кристализация, смърт и разделяне на половете – Насочването на ученика	
XIV	ВЪТРЕШНИЯТ ЗАКОН	123
	Не съществува смърт – Идеация и възплъщение – Заплата на греха – Вътрешният закон	
XV	МЕЧЪТ НА ДУХА	132
	Пътят на развитие на розенкройцерите – Не съществува смърт – Пътят към надира – Играта на промяната – Когато чуете Гласа, не втвърдявайте сърцата си	
XVI	СЛОВOTO, КОЕТО БЕ В НАЧАЛОТО	140
	Трите главни аспекта на процеса на Монадата – Скрытото общение с Бога – Влизането на монадната кундалини – Изчезването на егото – Трите чакри в главата – Щитът на рицаря на Граала и мечът на Свещения Граал – Сънища, поличби, пророкувания, птици, вътрешности, дъбове – Великото чудо на Петдесетница	
XVII	СЪНИЩА, ПОЛИЧБИ, ПРОРОКУВАНИЯ, ПТИЦИ, ВЪТРЕШНОСТИ, ДЪБОВЕ	148
	Дървета – Храмът на Соломон – Символиката на птиците – „Душата ми се трогна чак до вътрешностите”	

XVIII	ЧЕТИРИНАДЕСЕТА КНИГА: ТАЙНАТА ПЛАНИНСКА ПРОПОВЕД ОТНОСНО НОВОРАЖДАНЕТО И ОБЕТА ЗА МЪЛЧАНИЕ	152
XIX	МАТРИЦАТА НА НОВОРАЖДАНЕТО Тайната на новораждането – Мъдреците на този свят – Посевът на Мъдростта – Как протича трансфигурацията	164
XX	СЕМЕТО НА ТИШИНАТА Образът на новото тяло-носител – Соматосоматикон (Soma Psychikon) – Има ли и други тела? – Материята на Тишината и материята на София – Ядрената наука и нейната заблуда – Дематериализирането на човечеството	171
XXI	ГНОСТИЧНОТО ОСЪЗНАВАНЕ Всичко това превърнах приживе в свой гроб – Природното раждане и София – Идеята за освобождение – Дванадесетте възпитатели – Изгонването на възпитателите – Десетте добродетели	181
XXII	В СВЕТА, НО НЕ ОТ СВЕТА Тайната проповед – Дванадесетте порока – Задачата на природното тяло – Тайната Хвалебствена песен	189

XXIII	ПЕТНАДЕСЕТА КНИГА: ХЕРМЕС ТРИСМЕГИСТ КЪМ АСКЛЕПИЙ: ЗА ПРАВИЛНОТО МИСЛЕНЕ	197
XXIV	ТРЕТАТА ПРИРОДА	202
	Вътрешните степени – Временната трета природа – Обичай Бога повече от всичко и ближния си както себе си – Поведение без спор – Въздействието на Божията сила – Единението на Асклепий и Тат	
XXV	ЕДИНЕНИЕТО НА ТАТ, АСКЛЕПИЙ И ХЕРМЕС	208
	В Иисус умираме (In Jesu morimur) – Душевно вълнение – Творческите органи	
XXVI	ШЕСТТЕ АСПЕКТА НА БОЖЕСТВЕНАТА ДЕЙНОСТ	214
	Как Бог твори – Словото на класическите розенкройцери	
XXVII	ШЕСТНАДЕСЕТА КНИГА: ХЕРМЕС КЪМ АМОН: ЗА ДУШАТА	217
XXVIII	ДУШАТА Е!	228
	Кхум-Амон (Khum-Ammon) – Амон, скритият човек – Разбиране, вяра, жизнено поведение – Великият план	

XXIX	СИЛА И ДВИЖЕНИЕ	233
	Вечният творчески процес – Жертвата на душата – Инстинктът за живот и желанието – Импулсите на волята и на чувствата	
XXX	КЛЮЧЪТ ЗА РЕШЕНИЕ НА ВСИЧКИ ПРОБЛЕМИ	238
	Два живота в микрокосмоса – Лишеният от разум човек	
XXXI	СЕДЕМНАДЕСЕТА КНИГА: ХЕРМЕС КЪМ ТАТ: ЗА ИСТИНАТА	241
XXXII	ИСТИНАТА ВИНАГИ ПОБЕЖДАВА	247
	Как работи Истината – Борбата в небето	
XXXIII	ХЕРМЕС, ТРИЖДИ ВЕЛИКИЯТ	252
	Шестнадесетте раси – Фундаменталната неистина – Пътят на Истината	
XXXIV	ИСТИНАТА ЖИВЕЕ	258
	Тройната работа на Универсалната верига	
	ОБЯСНИТЕЛНИ БЕЛЕЖКИ	262

ПРЕДГОВОР

С дълбока радост и вътрешна благодарност предаваме за печат четвъртата и последна част на нашето издание *Египетският прагносис и неговият зов във вечното днес*.

В съответствие със задачата и призиванието на Младото гностично братство на Златния Розенкройц, с това издание ние искаме отново да провъзгласим и обясним на търсещото човечество спасителното послание на всички времена в неговата Универсална форма, за да може конкретният път към осъществяване на истинското жизнено предопределение на човека да бъде отново осъзнат и видян ясно от него.

В тези последни времена, когато всички стари сигурности се разклащат и рушат, безкрайно много хора жадуват за Едната светлина, която винаги свети в тъмнината, но тъмнината не може да я схване. За всички тези търсещи отново прозвучава „от Египет“ зовът на Любовта и Мъдростта на Оня, който не може да изостави творенията на своите ръце. Който наистина Го търси, ще разбере зова на херметичната мъдрост и ще знае какво трябва да се случи.

Дано тогава той да откликне своевременно на този зов. Жътварите на това време са готови и дано мнозина се присъединят към жътвата.

ЯН ВАН РАЙКЕНБОРГ

*Жената от Апокалипсиса**

На земята е легнал змеят със седемте глави и десетте рога. С опашката си той помита от небето една трета от звездите. Крилата му на прилеп са покрити с очи. Той властва над земята.

Жената от Апокалипсиса е облечена със Слънцето. Тя е стъпила върху Луната и змията и има венец от дванадесет звезди около главата. Тя е Братството, което бяга в пустинята с детето, Младия гносис, новия член в златната верига на Братството, за да го спаси от змея. Тя подава детето в ръцете на Бащата, Короната, Всевиждащото око, който го отнася зад завесата на Вселената.

Вдясно от Жената стои Прабащата, Божественият творчески импулс, Изливащият силата, който държи в ръката си Зодиака във формата на кръг, около който дванадесет пъти се е увила змия, ухапала опашката си с уста. Прабащата сочи към Прамайката. Той излива Силите си в Нея и Тя ги приема (затова ръцете ѝ оформят приемащ съд).

* Апокалипсис означава също така и Откровение

Тя е тази, която оказва съпротивление на Сатурн, на Времето, на Ограничението; затова носи върху главата си пясъчен часовник. Одеждите на двамата образуват завеса, която се отваря пред Слънцето – пред централния Христов принцип: „Никой не идва при Отец, освен чрез Мен”. Затова и детето бива издигнато нагоре от сферата на Слънцето.

В Бащата на Вселената ние намираме също така и символа Ин и Ян: Съвършеното единство, кръга. Слънцето изпраща своите лъчи в цялата Вселена.

Истинският път за ученика на Гносиса е средният път, нашият жизнен път – чрез душата към Христос. И така влизаме в контакт с Бащата на Вселената, защото: „Който е видял Мен, е видял и Отец.” Извисяването и сливането с Вселенския Баща означава края на цялата материалност.

I

Тринадесета книга:

Хермес Трисмегист към Тат: За Универсалната духовна душа, или освещаващия Дух

1. *ХЕРМЕС: Духовната душа, о, Тат, е от самото същество на Бог, доколкото въобще може да се говори за същество на Бог; както и да е, само Духовната душа познава себе си изцяло.*
2. *Ето защо Духовната душа не се различава от съществото на Бога; тя произлиза от този Извор, както светлината – от Слънцето.*
3. *В човека тази Духовна душа е добра, ето защо някои хора са богове; човешкото им състояние е много близко до божественото. Затова Добрият демон нарича боговете безсмъртни хора и хората – смъртни богове. В лишениите от разум същества вместо Духовната душа се изявява природата. Ако има душа, има и Духовна душа, така както навсякъде, където има истински живот, има и душа. Но душата на лишените от разум същества е*

само живот без Духовна душа. Защото Духовната душа е благодетелка на човешките души: тя ги обработва и изгражда в името на Доброто.

- 4. В лишените от разум същества тя действа заедно с природния им вид; обаче в човешките души тя действа против природния им вид.*
- 5. Всяка душа, влязла в тяло, започва моментално да бъде измъчвана от страдание и силно желание, защото страданието и желанието в плътното материално тяло се разпространяват като пожар, в който душата се задущава и загива.*
- 6. Когато Духовната душа може да ръководи такива души, тя изпраща светлина към тях и се противопоставя на техните наклонности. Както един добър лекар изгаря и изрязва болното място в тялото, така Духовната душа кара душата да страда, като я отклонява от желанието ѝ за наслада и удоволствия, които са причина за болестното ѝ състояние.*
- 7. Голямата болест на душата е отричането от Бога и възникналото от това погрешно мислене, което причинява всички злини и нищо добро. Затова Духовната душа, борейки се с тази болест, възстановява в душата Доброто, така както лекарят дарява отново здраве на тялото.*
- 8. Човешките души, които не позволяват на Духовната душа да ги води, се намират в същото състояние, в което са душите на лишените от разум животни. Тогава Духовната душа работи заедно с тях и ги оставя сво-*

бодно на инстинктите и влеченията, към които те биват притеглени, и чиято сила ги повлича и държи в тяхното неразумно състояние. Така, като лишени от разум същества, те непрестанно се отдават на своите разюздани страсти, влечения и желания и не могат никога да се наситят на греховете си; тъй като неразумните въздействия на страстите, влеченията и желанията са едно безгранично зло.

9. Над тези души Бог постави Закона като надзирател, за да осъзнаят своите злини.
10. ТАТ: От това, което казваш сега, о, Отче, ми се струва като че ли то напълно опровергава предишните ти обяснения за съдбата. Ако на един човек е предопределено абсолютно да извърши изневяра, нещо порочно или някакво друго престъпление, защо бива наказван, след като е извършил престъплението, принуден от съдбата?
11. ХЕРМЕС: Всичко, сине мой, е дело на съдбата, без която на притежаващите тяло нищо не може да се случи – нито добро, нито лошо. Но съдбата възнаграждава със съответните последствия също и онези, които вършат красиви и добри неща. Затова всеки действа и събира опитности в зависимост от действията си.
12. Но ние не желаем да се занимаваме повече с греха и Съдбата, за които вече достатъчно говорихме на други места. Сега ще говорим за Духовната душа, за нейните възможности и способности, и за това, колко различно се изявява тя в хората и в неразумните същества. Нейните благотворни въздействия не могат да се изявят в лишените от разум същества, докато при хора-

та тя може да изгаси страстите и желанията. Трябва да се прави разлика между хората, които притежават Духовна душа, и тези, които нямат такава. Всички хора са подложени на действието на Съдбата: на раждане и на промяна, защото те са началото и краят на Съдбата.

- 13. Следователно всички хора са подчинени на решенията на своето съдбовно предопределение, но тези, които следват разума и биват водени от Духовната душа, не ги изживяват по същия начин; тъй като са се освободили от това, което е лошо, те не ги изпитват като зло.*
- 14. ТАТ: Какво искаш да кажеш с това, Отче? Не е ли лош този, който изневерява? Убиецът не е ли лош? А също така и всички останали?*
- 15. ХЕРМЕС: Сине мой, един човек, който се води от разума, познава също като изменника и убиеца страданията, свързани с изневярата и убийството, въпреки че той не върши изневяра и убийство. Невъзможно е да се избяга от променливостта, както и от раждането: но който притежава Духовната душа, може да се освободи от злото.*
- 16. Затова, сине мой, винаги слушах думите на Добрия демон. Ако ги беше написал, той щеше да направи голяма услуга на човешкия род. Само Той, сине мой, изрече наистина божествени думи, защото като единороден Син на Бога знае всичко. Така веднъж го чух да казва, че всичко създадено е едно, особено въплътените същества, надарени с разум; че ние живеем от потенциална сила, чрез действаща сила и чрез принципа на Вечността. Ето защо Духовната душа е добра, както и душата, която произлиза от нея.*

17. *Следователно нещата на Духа са неделими и властващата над всички неща Духовна душа, която е душата на Бога, е в състояние да направи всичко, което пожелае. Помисли върху тези неща и свържи това, което току-що казах, с въпроса, който ми постави относно Съдбата и Духовната душа. И ако се въздържиш от спорна игра на думи, ще разбереш, сине мой, че Духовната душа, Душата на Бога, действително властва над всичко: над Съдбата, над Закона, над всичко останало, и че за нея няма нищо невъзможно. Тя може да издигне човешката душа над Съдбата, но също така да я подчини на нея, ако душата не изпълнява дълга си. Това са превъзходните думи, които каза Добрият демон.*
18. *ТАТ: Това са божествени, истински и просветляващи думи, Отче. Но би ли ми обяснил и следното: Ти каза, че в безразсъдните същества Духовната душа действа според тяхната природа и в съответствие с техните инстинкти. Аз мисля, че инстинктът на безразсъдните същества е страстта (патос). Ако Духовната душа действа в съответствие с инстинктите, които са страстите, тогава не е ли и Духовната душа една страст, понеже бива докосвана от патос?*
19. *ХЕРМЕС: Много добре, сине мой. Твоят въпрос е остроумен и е правилно да отговоря на него. Всичко безплътно в едно тяло е подложено на патос (страдание) и строго погледнато, то също е страст (патос). Всичко, което поражда движение, е безплътно. Всичко, което бива движено, е тяло. Безплътното също бива движено, но чрез Духовната душа. Това движение е страст (патос). И двете са подложени на страдание (патос) – както това, което поражда движението, така и това, което бива движено; едното – защото поражда движение, а*

другото – защото е подложено на импулса на движението. Но когато Духовната душа се отдели от тялото, тя се освобождава от страданието (патос, страст). Може би е по-добре да се каже, сине мой, че нищо не е без патос (страдание), и че всичко е подложено на него. Думата „патос” (страдание) въобще не съответства на „изживяно страдание”. Едното е активно, другото – пасивно. Телата също така действат от самосебе си. Те са или неподвижни, или биват движени. И в двата случая има патос (страдание).

20. *Безплътното винаги е подтиквано към дейност и следователно е подложено на страдание. Затова не се обърквай от думите: действаща сила и патос (страдание) са едно и също нещо. Но не пречи да употребим най-точния и най-подходящия за това термин.*
21. *ТАТ: Твоето тълкуване беше много ясно, Отче.*
22. *ХЕРМЕС: Имай предвид по-нататък, сине мой, че измежду всички смъртни същества Бог е дарил единствено човека с две дарби: Духовната душа и Словото, които са равностойни на безсмъртието. Ако човекът употребява правилно тези две дарби, той по нищо не ще се различава от безсмъртните. Нещо повече: той ще се освободи от тялото и ще бъде отведен от двете дарби в редовете на боговете и блажените.*
23. *ТАТ: Не употребяват ли други живи същества Словото, Отче?*
24. *ХЕРМЕС: Те разполагат само със звука, с гласа. Говорът, езикът, се различава много от гласа. Хората притежа-*

ват и използват съвместно Словото, но всички други живи същества имат собствен глас, собствен звук.

25. *ТАТ: Но езикът на хората е различен при всеки отделен народ?*
26. *ХЕРМЕС: Езиците действително се различават, сине мой, но човечеството е едно. Също и Словото е едно. Когато се превежда нещо от един език на друг, то остава същото и в Египет, и в Персия и в Гърция. На мен ми се струва, сине мой, че ти още не можеш да разбереш чудото и могъщето значение на Словото. Блаженият Бог, Добрият демон, каза, че душата е в тялото, Духовната душа е в душата, Словото е в Духовната душа, и че Бог е Бащата на всичко. Следователно Словото е Образ и Духовна душа на Бога, тялото е образ на Идеята, а Идеята е образ на душата.*
27. *Така най-финото на материята е въздухът (етерът), най-финото на въздуха е душата, най-финото на душата е Духовната душа, най-финото на Духовната душа е Бог.*
28. *Бог обгръща и прониква всичко, Духовната душа обгръща душата, душата обгръща въздуха (етера), въздухът обгръща материята.*
29. *Съдбата, Провидението и Природата са инструменти на космичния ред и на порядъка на материята. Всичко, което е съоръжено с Дух, е съществено и неговата същественост е идентична. Но всяко тяло, от което е съставена Вселената, е многообразно по природа: характеристиката на съставните тела е да запазват непроменена тяхната същност, докато преминават от една форма в друга.*

30. Освен това съставните тела имат собствено число. Без това число не би могло да има съставяне, свързване и разделяне. Единиците пораждат числото, което превръща тези тела в множества, и когато числото се разпадне, те приемат отново в себе си съставните части, докато материята остава една.
31. Целият този Свят, това велико Божество, образ на Оня, Който е още по-голям, с Когото е едно, и запазва порядъка и волята на Бащата, е пълнотата на живота. В Него няма нищо, което да е лишено от живот – както в неговата цялост, така и в която и да е негова част, през целия, продължаващ еони време път на завръщане, който Отец е повелил. В Света никога не е имало, няма и няма да има нещо, което е мъртво.
32. Отец поиска Светът да бъде жив, докато запазва своята цялост. Затова той е по необходимост Бог.
33. Как е възможно, сине мой, в Бога, в Него, Който е образ на Вселената, в Него, Който е пълнотата на живота, да има нещо подобно на смърт? Защото смъртта е гибел, а гибелта е унищожение. Как може някой дори да си помисли, че една част от вечното може да загине или че нещо от Бога може да бъде унищожено?
34. ТАТ: Отче, живите същества, които са в Света и са част от него, не умират ли все пак?
35. ХЕРМЕС: Не го казвай по този начин, сине мой, защото ще бъдеш подведен от буквалното изразяване с думи на това, което се случва. Не живите същества умират, а техните тела, които са съставни, се разлагат. Това раз-

лагане не е смърт, а премахване на един състав. Това премахване не е предвидено като унищожение, а като едно ново развитие, като обновление. Защото, коя е действащата сила на живота? Това е движението! И кое на земята е неподвижно? Нищо, сине мой.

36. *ТАТ: Всъщност Ти не смяташ, че Земята е неподвижна, Отче?*
37. *ХЕРМЕС: Не, сине мой, самата тя е едновременно много-образна в своето движение, но при все това е устойчива. Не е ли смешно да се допуска, че Хранителката на Вселената, която поражда всичко и помага на всичко да расте, е неподвижна? Защото без движение нищо не може да се роди. Много неразумно е да се задават въпроси като твоите – дали една четвърт от света се намира в бездействие, защото едно неподвижно тяло не означава нищо друго, освен бездействие.*
38. *Знай, сине мой, че всичко, което съществува в света, без изключение, бива движено било за да намалее, било за да се увеличи. Това, което се движи, живее. Съществува един священ закон, според който нищо, което живее, не остава еднакво със себе си, т.е. непроменено. Погледнат в неговата цялост, светът не се променя, но всичките му създания се променят, без обаче да загинат или да бъдат унищожени. Само думите и наименованията объркват и тревожат хората.*
39. *Животът не е раждане, а съзнание, и промяната не е смърт, а забравя.*
40. *Така погледнато, всичко е безсмъртно: материята, жи-*

вотът, диханието, душата, духът, умът, инстинктът – следователно всичко, от което е съставено всяко живо същество.

41. В този смисъл всяко живо същество е безсмъртно. Но най-много човекът, който е в състояние да приеме Бог и да бъде едно с Него. Божеството има общение само с това живо същество. То пророкува бъдещето му по различни начини: нощем чрез сънища, денем чрез знаци, птици, вътрешности, въздуха, дъба. Чрез тях човек може да познае миналото, настоящето и бъдещето.
42. Обърни внимание и върху това, сине мой, че всяко от другите живи същества остава само в една част от света: водните обитатели – във водата, сухоземните – на сушата, крилатите – във въздуха. Човекът обаче е в контакт с всички елементи – със земята, с водата, с въздуха, с огъня и дори с небето. Той има досег до небето и го възприема с нарастващо познание и разбиране.
43. Бог обгръща и прониква всичко, защото е както активната, така и пасивната сила на Вселената. Затова въобще не е трудно да се разбере Бог.
44. Ако желаеш да се приближиш до Бог с мисълта си, наблюдавай реда на Света и неговата красота. Наблюдавай необходимостта от всичко, което възприемаш, както и Провидението, което властва над миналото и настоящето. Виж как материята е изпълнена изцяло с живот и как движението на това могъщо Божество работи с всичко добро и красиво: с богове, демони и хора.

45. *ТАТ: Но това са силови въздействия, Отче.*
46. *ХЕРМЕС: Ако са само силови въздействия, сине мой, тогава кой ги причинява? Някакво божество ли? Не разбираш ли, че както небето, водата, земята и въздухът са части на света, така и животът, безсмъртието, кръвта, съдбата, провидението, природата, душата и Духът са аспекти на Бога и че тяхната устойчивост се нарича Добро? Следователно няма нищо – нито в сегашното, нито в миналото, в което Бог да не присъства.*
47. *ТАТ: Бог в материята ли е, Отче?*
48. *ХЕРМЕС: Ако материята съществуваше извън Бога, сине мой, кое място би ѝ дал? И ако тя не беше приведена в действие, какво би била тя, освен една хаотична маса? И ако тя трябва да бъде приведена в действие, то тогава от кого? Ние казахме, че действащите сили са творения на Бог. От кого всички живи същества получават живота? На кого дължат безсмъртните своето безсмъртие? Кой причинява промяната във всичко, което е променливо?*
49. *Дали сега говориш за материята, за тялото или за същността на нещата, знай, че и силовите въздействия са от Бог. Силовото въздействие в материята формира материалността; силовото въздействие в телата изгражда телесността; силовото въздействие в същественото определя същностния вид. Всичко това е Бог, Вселената.*
50. *Във Вселената не съществува нищо, което не е Бог. Затова Бог не може да се опише с понятия като*

размер, място, качество, форма или време; понеже Бог е Вселената, и като такъв Той е всичко във всичко. Преклони се пред тези думи, сине мой, и ги уважавай: съществува само една религия, само един начин да служим на Бог и да Го почитаме, а именно – да не вършим зло.

II

Сърцето и душевното състояние

Както видяхме, Тринадесета книга на Хермес Трисмегист е посветена на мистерията на Духовната душа. В предишните обяснения на херметичната философия ние говорихме често за тази мистерия, но сега трябва да я разгледаме по-подробно.

Когато мислим за душевното състояние, за човешките емоции, ние винаги имаме предвид състоянието на човешкото сърце. То е един чуден орган. Сърдечното светилище, както и светилището на главата и светилището на таза, е от седмореен вид. Както можем да говорим за седемте мозъчни кухни, сравнявайки ги със седмореен светилник, така можем да говорим и за сърцето и слънчевия сплит.

Следователно седморният светилник на сърцето има централна функция в жизнената система и той непрестанно се обръща към съзнанието на кандидата по неговия жизнен път. От една страна, всички флуиди на съзнанието текат от светилището на главата през продълговатия мозък към сърцето, в което те биват приемани. От друга страна, светилникът, намиращ се в слънчевия сплит, който е разположен под стомаха между черния дроб и далака, също изпраща определени сили нагоре към сърцето. Посредством черния дроб и далака астралното и етерното състояние на човека се предава на сърдечното светилище.

Вижте ситуацията ясно пред себе си: трите светилника – на главата, на сърцето и на слънчевия сплит, работят заедно,

като светилникът на сърцето заема главна роля. Той се захранва от светилището на главата и от светилището на таза. Светилището на главата предава сегашните флуиди на съзнанието, а светилището на таза – всички астрални и етерни влияния на микрокосмоса, играли важна роля в миналото на човека. Освен това сърцето приема в много случаи и директни излъчвания от централното сърце на микрокосмоса, областта на Розата.

Следователно сърцето действително заема централна роля в системата на човека. Много влияния, импулси и излъчвания се срещат там, смесват се и трансмутират, образувайки фундаменталното душевно състояние, което притежава от своя страна също една излъчваща способност.

Душевното състояние се смесва с кръвта, с нервния флуид и със змийския огън, изкачва се в светилището на главата и завладява там всички органи. Качеството, видът, естеството на душевното състояние са резултат на човешкия ядрен реактор – сърцето. Те определят жизненото състояние, жизнения път. Човекът не може да направи друго, освен да следва състоянието на своето сърце. И когато в даден момент неговото душевно състояние, т.е. излъчването на сърдечното светилище, се формира по определен начин, човек понася задължително неговите въздействия и следва насоките му. Всичките ви възможности, всичките ви интелектуални и други постижения зависят без изключение от качеството и въздействието на вашето душевно състояние и му се подчиняват.

Да допуснем, че вие, както в повечето случаи, сте се радвали на прекрасно възпитание и сте посещавали най-добрите учебни заведения. Вие можете да бъдете благодарни за всичко това, защото то може да ви бъде полезно например в общественния живот. Но ако душевното ви състояние е останало при това възпитание далеч назад, т.е. ако душевното ви

състояние в детството ви не е получило абсолютно никаква действителна култура, във всеки случай никаква култура от освобождаващ психичен вид, тогава вашето превъзходно възпитание би представлявало смъртна опасност за вашите близки, както това може лесно да се докаже. Затова ако в един човек се осъществи действително една жизнена промяна в истинския освобождаващ смисъл, то тази промяна трябва да започне от сърцето, във сърцето и със сърцето. Поради това сърдечното светилище първо от всички се подлага на трансфигурацията.

Важността на състоянието на сърцето се описва в свещените писания на всички времена.

Чрез душевното състояние човек може да стане убиец, обсебен или лицемер. Това състояние го довежда до неизмерима болка и причинява падението му в бездната. „Блажени чистите по сърце, защото те ще видят Бога”, ликува Планинската проповед. За чистите по сърце се говори също и в пролога на Тринадесета книга на Хермес:

Духовната душа, о, Тат, е от самото Същество на Бог, доколкото въобще може да се говори за Същество на Бог; както и да е: само Духовната душа познава себе си изцяло. Ето защо Духовната душа не се различава от съществото на Бога; тя произлиза от този Извор, както светлината – от Слънцето. В човека тази Духовна душа е добра, ето защо някои хора са богове; човешкото им състояние е много близко до божественото. Затова Добрият демон нарича боговете безсмъртни хора и хората – смъртни богове. В лишените от разум същества вместо Духовната душа се изявява природата. Ако има душа, има и Духовна душа, така както навсякъде, където има истински живот, има и душа. Но душата на лишените от разум същества е само живот без Духовна душа. Защото Духовната душа е

благодетелка на човешките души: тя ги обработва и изгражда в името на Доброто.

Разгледано повърхностно, това херметично заключение е малко изненадващо, но ако го проверим въз основа на фактите, те неизменно ще го потвърдят.

Като помислим за трите светилника в нас – седмория светилник в светилището на главата, тези в слънчевия сплит и в сърцето, и при това установим, че в сърдечното светилище светлините на трите седморяни светилника се смесват в едно душевно състояние, не бива да смятаме, че това е напълно автоматичен процес, от който душевното състояние неизбежно възниква. Това не е така.

В сърцето роля играе не само подсъзнанието на човека, гласът на миналото, но и неговото сегашно будно съзнание, седморяната светлина, присъстваща в светилището на главата, флуидът на съзнанието, с който са запълнени седемте мозъчни кухини. Седемте мозъчни кухини могат да се сравнят със седем огледала, чрез които всички сили, които се срещат във будното съзнание, се отразяват непосредствено в сърцето. Следователно, ако говорим за душевното състояние, което възниква в сърдечното светилище, тогава трябва същевременно да установим, че точно тук вашето непосредствено съзнание играе една извънредно важна роля. С други думи: вие участвате в това. В сърцето си вие срещате всички влияния, излъчвания и импулси, които действат във вашето същество във връзка с дадено явление. **Те са подобни на много гласове, които ви говорят.** Освен това, ако сте сериозни ученици на Младия гносис, вие изпитвате в сърцето си фундаменталното докосване, гласа на централното сърце, гласа на Розата.

Така с вашето нормално будно съзнание вие срещате в сърцето си във всяка секунда влиянията, които идват до вас от всички страни. Гласът на Розата също ви говори, като може

да определи и разкрие известни стойности. Възможно е също да изследвате всичко, което ви се случва, приемайки вътрешно Розата като критерий. Това се нарича гласът на съвестта.

Следователно трябва да разглеждате сърцето като работно място, където вие, като съзнателно същество, може да упражнявате извънредно важно влияние и да извършвате извънредно важна работа. И тази работа трябва да бъде извършена преди всички действащи във вас влияния, сили и светлини да се смесят и да породят дадено необратимо душевно състояние. Защото, създадено ли е веднъж едно душевно състояние, вие ще бъдете принудени да го следвате.

Чували ли сте за спор, за борба, за огорчение и радост на сърцето, а също и за закоравяване на сърцето? Знаете ли, че най-важната борба – борбата за истинското ученичество, трябва да се води в сърцето? Знаете ли, че истински спасителното вещество, с което може да се осъществи алхимичната сватба на Християн Розенкойц, трябва да се приготви в сърцето?

В световната история никога не е съществувала гностична духовна школа, която да се е оставяла да бъде заблудена например от обикновената светска обиграност. Истинското благородство произлиза винаги от благородството на сърцето. Затова се казва, че Бог, Духът, гледа сърцето. Следователно няма никаква полза, ако някой говори красиво и се държи като че ли е самият Господ, защото Духът гледа сърцето. А това означава, че е решаващо какво е душевното състояние, което блика от него и обгръща цялото същество. Ние подчертаваме това, защото фактически мнозина още не познават този спор, тази борба на сърцето. Те познават сърцето само като орган на чувствата.

Вие казвате: „Аз го чувствам така”. Но тогава е вече късно, защото това, което изпитвате, е душевното състояние.

Вие познавате сърцето само като напълно автоматичен орган и просто приемате душевното състояние, което идва от него. Но и не бихте могли да направите нещо друго. И когато понасяте последиците от своето душевно състояние и се борите срещу тях, както толкова често досега, вие водите битка срещу самото душевно състояние, което ви е донасяло досега навярно вече толкова много нещастия, неприятности и съпротива.

Тази борба обаче е напълно безнадеждна. Вие никога няма да победите. Тогава си мислите: „Какво трябва да направя и какво да не правя? Как трябва да се отбранявам, за да победя?“ Вие водите тази борба в главата си, докато се уморите до смърт. И въпреки това вече е твърде късно. Вие трябва да пренесете борбата в работното място на сърцето, където душевното състояние се изгражда всяка секунда! Ако победите там, ще изпреварите фактите и събитията. Тогава вие сами можете да определяте хода на съдбата си, защото всичко, което се случва в живота ви, се управлява и движи от вашето душевно състояние. Следователно, ако ви се удаде да промените душевното си състояние, вие ще вземете съдбата си в своите ръце и ще можете да определяте сами хода на събитията във вашия живот. Тогава действително ще можете да промените съдбата си.

Именно това е душевното раждане. Раждането на душата, действителната душевна регенерация, не е следствие от някакво неясно чувство: „Аз го чувствам така или иначе“; това неопределено, витаещо усещане, което мнозина от време на време изпитват, не е нищо друго, освен душевното състояние, което човек сам е изградил. Затова повтаряме: вие трябва да приемете борбата в светилището на сърцето, да прогоните всички сили и напрежения, които евентуално срещате по пътя си, и да позволите във вас да се влеят помагачите, градивните сили. Така можете да изградите сами

своето душевно състояние и да осъществите новораждането на душата.

Това състояние, което ви одушевява всяка секунда, е състоянието на вашата душа. То не е статична стойност, която трябва да приемете просто така. Не, вие можете да промените, фундаментално да промените естеството на вашата душа. Когато чуем някой да казва: „Да, аз съм си такъв, това е моят тип, моят характер“, тогава ние знаем, че вече е твърде късно. Защото ако действително сте един истински ученик на Гносиса, вие ще се променяте от ден на ден, ако всичко се развива добре при вас. Тогава вашият тип и характер ще се променят.

Още от самото раждане се извява един определен душевен процес, душевен вид. Вие го откривате в течение на годините. Но това не означава, че трябва да се примирявате с това състояние. Вие можете да го промените основно чрез себеотдаване, което означава: с вашето себе, с вашето съзнание, със силите на светилника на светилището на главата, вие трябва да слезете в сърдечното светилище.

Вашето душевно състояние е подложено постоянно на много промени. Вие можете да го правите все по-лошо, все по-пагубно. Вие можете също да го приемате напълно автоматично. Но е възможно също така да подготвите вашето душевно състояние съвсем съзнателно, така че то да може да приеме самия Дух.

Повечето хора приемат душевното си състояние като даденост. Тогава много бързо в процеса на остаряване се изгражда на тази основа цялостният вид, характер, тип и всички процеси на обмяна на веществата се приспособяват към него. Така се стига до едно състояние на кристализация, и тогава човекът е абсолютно загубен за промени.

Да, човек иска да приеме Гносиса като един вид утеха в живота. Някои хора възприемат тази гледна точка. Така

Гносисът им помага в живота. Но това не е целта на Гносиса, защото Той иска да ви спаси от това бедствено състояние! Затова трябва да слезете в светилището на сърцето и да започнете борбата срещу вашето душевно състояние.

Съществува една група хора, чиито представители не приемат жизненото състояние на масата. Те търсят власт, почит и слава, т.е. себеутвърждение. В природата на смъртта тези цели могат да се постигнат само с крайно голямо себеутвърждаване, минавайки евентуално през трупове, или с хитрост и коварство. Резултатът от това е винаги едно душевно състояние далеч под средната норма. Представители на тази група често казват: „По-рано се оставих да ме водят етични убеждения, но само пострадах, затова затворих сърцето си за тях.” Вие сигурно познавате такива хора.

Сега може би ви става ясно, че всички, които не искат да приемат своето душевно състояние такова, каквото е, не искат да затворят и вкоравят сърцата си, трябва да приемат борбата на сърцето, да променят душевното си състояние, и по този начин да променят хода на целия си живот, да го обновят според Духовната душа. Те придобиват друго душевно състояние, друго духовно-душевно състояние, в което животът на Розата може да се развие напълно. В резултат на това Духът, сам Бог, може да влезе в светилището, така че заедно с Хермес можем да кажем: *Духовната душа, о, Тат, е от самото същество на Бог.*

III

Промяната на душевното състояние

Когато човек влезе в работното място на сърцето с напълно осъзнатото желание да издигне на по-високо ниво своето душевно състояние, като при това приеме борбата на душата, той трябва да знае, че такава промяна на душата, или новораждане на душата, структурно и фундаментално наистина е възможна. Той трябва да разбира също в коя посока и с коя сила трябва да се осъществи това развитие.

Целта е, както знаем, регенерацията на цялата микрокосмична природа и връщането ѝ отново към нейната предишна същност и първоначално предопределение, към съединяването ѝ с Бог, с Духа. Нека най-напред да изследваме кои сили се намират или се дават на разположение на кандидата в началото на неговата работа.

Това на първо място е разумът, разумното учение, разумното послание на спасението. Ако разумът иска да ви говори, тогава естествено трябва да съществува и възможността за неговото приемане. Ако това още не е така, за вас важат думите: „Те имат уши, но не чуват”. Възможността да се разбере едно разумно учение, учението на Гносиса, се появява, когато човек е придобил достатъчно опит от неразумни неща, опит, събран от нещастие и смърт, от сълзи, чрез пиене от горчивата чаша. Едва тогава разумът може да заговори и съответният човек може да прецени дали в него има достатъчно желание за освобождение, за да приеме разума и да го следва.

Но вие трябва да обърнете внимание на това, че позитивният разум винаги изисква известна активност, някакво действие, определено жизнено поведение. Мнозина не разбират това и приемат посланието на разума само интелектуално, мислейки, че чрез това интелектуално приемане вече са схванали разума напълно. Каква заблуда! Разумно приемане означава да имате същевременно съгласувано с него жизнено поведение, което евентуално напълно противоречи на съществуващото душевно състояние. Ученикът, който приема разумно полученото, трябва също така веднага да приеме борбата срещу душевното си състояние, което вероятно противоречи на разума. Тогава резултатът ще докаже, че разумът се изявява ясно и по освобождаващ начин. Ако това не е така, тогава или разумът е бил измамлив, или ученикът още не е слязъл в работното място на сърцето. Ето защо говорим за разумно-нравствено приемане на гностичното спасение, където разумът се обръща към интелекта, а нравственото приемане се отнася до едно жизнено поведение, което трябва да му съответства.

Така става ясно, че вие трябва да слезете в работното място на сърцето, за да изпитате разума на практика. Който не прилага на практика гностичното учение, приема разума само теоретично. Едва когато нещастиято стане отново достатъчно голямо, може да бъде предприет един действително сериозен опит; защото приемането на едно послание на разума е нещо различно от това то да бъде разбрано, т.е. приложено. За да се научи този урок, обикновено са необходими доста глътки от горчивата чашата на страданията.

Вие знаете, че срещу страданията се протестира често и светът иска да ги неутрализира и премахне. Въпреки това за повечето хора страданието е единственият метод да се доведе природно роденото съзнание, което владее и оцветява едно хаотично и незряло душевно състояние, до разбира-

нето на неговите грешки. Защото, както установихме, душевното състояние обсебва и владее цялата личност, цялото същество.

Човекът, който върви по пътя на опита – както всички хора в природата на смъртта – се превръща рано или късно в търсещ. Веднага щом този човек започне живот на търсещ, той трябва да приеме борбата срещу душевното си състояние. Започне ли тази борба, безброй гласове започват да му говорят. Това са реакциите на всички излъчвания и влияния, които дотогава са играли някаква роля в сърдечното светилище, поради което са на същото ниво, на което е душевното му състояние. В началото всички тези гласове довеждат кандидата до безброй социални, политически, граждански, етични или природно религиозни експерименти, с които светът е изпълнен и които накрая му помагат да разбере безсмислието на всички диалектични усилия и мъчения.

Така след десет или след хиляда години, а може би и след една цяла звездна година* човек придобива известна зрялост за друга жизнена насоченост. Тогава настъпва моментът, в който гностичният разум започва постепенно да говори в него. Той му показва единствената посока, която може да го доведе до решаването на всички проблеми, отнасящи се до душевното състояние, до състоянието на сърцето. Сега природно роденото съзнание трябва да слезе там. Душевното състояние и неговите последици не трябва да стават напълно автоматичен процес, за да може аз-съзнанието да атакува това състояние.

Като природно роден човек вие имате силно развит аз. Вие сте твърде егоцентричен и знаете съвсем точно какво искате.

* Една звездна година се състои от около 26 000 години

Вие сте с голямо самочувствие и точно в една гностична духовна школа се изявявате най-вече като силна личност. Е, ако е така, използвайте силната си личност, аза си, за да нападнете сега своето душевно състояние. С вашия аз вие успявате да постигнете толкова много в обикновените неща! Хайде, използвайте го сега във вашето ученичество и нападнете със съзнанието на аза собственото си душевно състояние. Започнете още днес с тази забележителна борба. Вие ще изпитате непосредствено последиците от това и целият ви живот ще протече по съвсем друг начин. Ние не казваме, че ще стане по-спокоен, по-хармоничен, а просто абсолютно друг. В какво отношение? Видът на вашите страдания, видът на вашите тревоги, видът на трудностите във вашия живот ще се промени. Тогава до устните ви ще се допре една чаша на страдания от съвсем друг вид. И това вече не е безполезното, затъпяващо страдание в монотонния ход на нещата, а болката, родена от нападането на сърцето, която самоосъзналият се аз сега сам си причинява.

Следователно не става въпрос да нападате другите, в което понякога сте толкова големи майстори, а да нападате собствения си аз. Това причинява твърде много горчивини, което обаче е извънредно поучително и пречистващо. Може би тази болка е много по-силна, по-страшна от предишната, но както вече казахме, тя действа пречистващо. А пречистването извежда ученика на пътя на освобождението, води го в освободителния процес.

Понякога болката от пречистващия пожар може да бъде толкова силна, че начинаещият ученик изпада отново в старото си състояние, за да избяга от увеличаващите се съпротивления. Когато огънят на светилника на съзнанието докосва светилника на сърцето, от това следват множесто сливания, тъй като в сърцето се срещат всякакъв вид сили, излъчвания и влияния, които формират заедно душевното състояние.

Затова който напада със себето си своето душевно състояние, причинило вече толкова нещастия, ще се конфронтира в сърдечното светилище със сили и влияния, които обитават дихателното поле. В хода на вашия живот вие сте създали в дихателното си поле извънредно много несвещени неща! Безброй мисъл-форми и шаблони на желания живеят там в добро здраве. И сега, когато нападате собственото си сърце, собственото си душевно състояние, вие се срещате с всички тези влияния и сили на кармата и подсъзнанието, както и с природните сили на еоните. Който напада по този начин сърцето си, буквално отприщва една буря. Спомнете си във връзка с това разкажете в евангелските легенди, като например в евангелието на Матей, гл. 8, стих 24-27 и на Марко, гл.6, ст.48-51. Бурята става неудържима и продължава, докато Иисус застава на борда или се събужда от сън, и тогава бурята утихва. Това означава: докато в продължителната борба „житеното зърно на Иисус”, централното сърце на микрокосмоса, се разтвори, и силата на Розата, светлината на Розата, засияе и донесе спокойствие в душата. От този момент нататък започва една промяна в душевното състояние, т.е. в природата на душата, и тази промяна обхваща цялото същество, целия стар аз, живял толкова дълго според стария порядък на нещата.

В обобщение ще повторим: нападнете с природно родения си аз **вашето душевно състояние**. В началото това ще предизвика поредица от трудности, от неприятности, може би дори опасни напрежения. Но те ще изчезнат при разцъфтяването на Розата, при въздействието на светлината и аромата на Розата. В тази лъчева сила вие ще се промените напълно.

Когато започне този процес, ние говорим за новораждане на душата или за промяна на душевното състояние. Тогава „светилникът, който се намира в средата”, седморият

светилник на сърцето, променя тотално светлинния си вид. Тогава възниква едно абсолютно ново душевно състояние и светилникът на съзнанието, който се намира в светилището на главата, също се променя по характер и същност.

Когато душевното състояние се промени, то подтиква цялото същество в новата, в зададената посока. Ако с вашия аз, чрез себеотдаването на вашия аз, ви се удаде да промените състоянието на сърцето, тогава светилището на главата, нормалното съзнание трябва да покаже в резултат от това едно променено жизнено поведение. Помислете върху това, което сме обяснявали и преди*: Когато кръвта в сърдечното светилище се промени, малкото кръвообращение я отвежда в светилището на главата и променя състоянието на всички намиращи се там органи. Следователно промяната на душевното състояние причинява промяна на цялото ви жизнено състояние.

И така, установяваме с пълна сигурност, че ако това ново състояние не се изявява, то е защото не водите още борбата за смаляване на аза. Вие сте възприели разума, който ви е даден, като правило, като практическо указание за вашето ученичество само интелектуално, без нищо повече. Копнежът към освобождаващия живот все още не се е появил във вас и вие трябва да бъдете наранявани и да получавате удари от суровия живот дотогава, докато най-накрая вземете необходимото решение за отдаване на себето на един вътрешен процес, който трябва да доведе до промяна на цялото ви същество.

Защо има ученици, които от дълги години са в Школата, но са същите хора, както при постъпването си в нея? Те не са водили борбата, не са приели битката. И какви ли не нещастия е имало през това време в живота им! Е, приятели,

* Виж: *Идващият Нов човек*, Ян ван Райкенборг, гл. I, XV

да бяхте използвали по-добре тези години! Чрез страданията щяхте да бъдете сега вече достатъчно пречистени, за да можете да влезете в новото жизнено състояние.

Ние знаем, че много ученици са вървели или вървят по описания път въпреки многото трудности, в резултат на което промяната на душевното им състояние, в зависимост от индивидуалното им темпо, е вече факт. Те развиват, те придобиват, както ние казваме, ново душевно качество, което в много отношения се доказва чрез жизнените им дела. Тази нова жизнена дейност дарява на кандидата, между другото, различни, напълно нови перспективи в живота, а чрез тях тя осигурява на собственото себе повече спокойствие и доверие и една повишена степен на доброта. Но тук трябва да внимавате, защото от това често възниква и известно чувство за превъзходство. Това е едно от съпътстващите добротата явления. Добрият човек притежава определено чувство за превъзходство, свързано с известна скромност. Оттук се появява впечатлението, че той е напреднал. Това съпътстващо явление представлява една нова, голяма опасност за всички, които са достигнали границата. Защото, коя е целта на новото душевно състояние, на новото душевно качество? Коя е целта на процеса на душевното новораждане? Да достигнете до такова състояние, в което цялото ви съществуване да може да срещне и приеме Бог, самия Дух, в резултат на което да станете истински човек.

Вижте ясно ситуацията: Йоан Предтеча, който се бори за промяна на душевното състояние, накрая трябва да загине в процеса на ендурата. Победата, до която води тази промяна, е излязата на Иисус, на новата душа в него. Светилникът, който стои в средата, променя своята светлина. Накрая Духът се спуска като гълъб върху него. Синът Божи, истинският човек, се е родил: „Този е Моят възлюбен син, в когото е Моето благоволение.”

Затова делото може да бъде завършено едва когато Духът може да слезе и да отпразнува в сърдечното светилище срещата с душата, като по този начин обедини Дух, душа и тяло. Едва тогава могат да бъдат разбрани думите на Хермес, с които започва Тринадесета книга:

*Духовната душа, о, Тат, е от самото същество на Бог.
Само Духовната душа познава себе си изцяло.*

IV

Природно роденото съзнание

Духовната душа е от самото същество на Бог. Ние подробно изследвахме значението на тези думи. То се отнася до завръщането на човека към изходната точка на истинското човешко състояние, към възстановената връзка между Дух, душа и тяло, за да може той да се изяви като създадено от Бога дете и да осъществи Божия план, който лежи в основата на света и човечеството.

Хермес продължава: Само Духовната душа познава себе си изцяло.

Какво е значението на този израз? Да познаеш себе си означава на първо място ново състояние на съзнанието. Ако човек желае да познае нещо, той трябва да притежава съответното съзнание. Ние всички притежаваме съзнание, ние сме съзнателни същества. Но в най-добрия случай това е нашето естествено, природно родено съзнание. Знаете ли, че то е една от най-нисшите форми на съзнание, което може да притежава едно живо същество? То е съзнанието, което притежават всички животни. С него ние реагираме на определени сетивни възприятия, докато нас, както знаете, ни ръководи душевното състояние, т.е. сърцето. Затова седалището на нашата природа, ядрото на нашата съвест, е в сърцето, както казва Универсалното учение.

Защо тогава ние се чувстваме толкова силно съзнаващи в светилището на главата? Защо се казва: Съзнанието се

намира в светилището на главата? Защото там е седалището както на всички сетивни органи, така и на мозъчната ни система. Някои животински видове още нямат мозъчна система, а в други тя се намира в първоначален стадий на развитие. Природният човек също притежава една мозъчна система в развитие, която му дава способността за разумна дейност.

Природният човек не е нищо повече от един животински вид, както Хермес изрично подчертава на някои места. Природното съзнание не е нищо друго, освен един елементарен атомен процес. Затова констатацията, че всички животни се възпроизвеждат и отглеждат едни други, важи и за природния човек. Това означава, че един определен вид животински живот просто автоматично поддържа себе си чрез различни животински жизнени изяви. Борбата за съществуване например представлява намиране и прилагане на средства и действия за осигуряване на по-добро и по-сигурно място в природата на смъртта, както и за защита от смъртни опасности. Тези жизнени изяви, които добре познаваме, предизвикват определени излъчвания на виталните органи от етерен и астрален вид. Тези излъчвания, формиращи нови елементи, предизвикват раждането на други видове като различните микроорганизми, бацили, вируси и цялата армия от инсекти, от които отново се развиват други животински видове.

Затова казваме, че животните се създават и поддържат живота си взаимно извън обичайния процес на запазване на видовете. Посочваме това, за да обърнем вниманието ви върху природното съзнание – съзнанието, към което принадлежим по природа. Това е съзнанието, което природно закономерно възниква от факта, че в даден момент се раждаме на този свят във физическо тяло. Ние повтаряме отново, че в нашето съзнание говори единствено природата и нищо повече, и няколко наследствени фактора, както е и при всеки друг животински вид.

След като чрез дълъг естествен подбор, минавайки през нисши животински форми, чрез култура, продължила еони от време, сме станали това, което сме сега, или ако чрез дегенерация и грехопадение сме слезли до сегашното си положение, т.е. до положението на животно с природно съзнание плюс мисловна способност, но си останем в това състояние, тогава знанието за всичко това не ни ползва по никакъв начин. Има значение само фактът, че сме такива, каквито сме. Затова науката, наречена биология, никога няма да може да реши поставените пред нея вечни спорни въпроси, защото при своето изследване тя остава при естественото съзнание и неговите изходни точки.

В заблудата си за своето огромно превъзходство, природно съзнателният човек е създал в течение на времето също и окултната наука и много хора се упражняват в това отношение. Каква е единствената последица от това? В най-добрия случай това е едно сетивно разширяване на природното съзнание, което нито отнема, нито прибавя нещо към природния, т.е. животинския ни вид.

В случай, че изразът „животинско съзнание”, използван понякога от Хермес, ви смущава, можем да употребим изречение от индийската философия: кама-манасиево съзнание. За него г-жа Блаватска казва: Кама-манасиевото съзнание се отнася до нисшите степени на инстинктивното съзнание на животните и на някои хора. Това съзнание следователно принадлежи към областта на възприятията и остава затворено в нея. Тази област на възприятията при човека е станала малко или повече по-разумна.” Тя дава няколко примера, като между другото казва: „Едно куче, заключено в стая, се стреми инстинктивно да излезе навън. Но то не може да излезе, защото инстинктът му не е достатъчно разумен, за да му подсказва с какви средства трябва да си послужи, докато човекът разбира това и излиза съзнателно от стаята.” Накрая тя казва:

„Масовият човек заема най-високото, седмо стъпало на каманасиевото съзнание.” С други думи: човекът с природно съзнание е и си остава едно животно.

Ние ще допълним, че познаваме и кучета, които са в състояние да си отворят вратата, за да излязат навън от стаята. Животинското съзнание еволюира до известна граница и съдържа определени степени.

Още един пример. Ако упражнявате очите си да възприемат по-високи или по-ниски трептения, така че да виждате повече неща от другите хора, това не може нито да подобри, нито да влоши качеството на вашето съзнание. И така е при всички сетивни органи. Освен това, лесно може да се докаже, че много животински видове познават подобно разширяване на сетивното възприятие. Един обучен окултист се бие по гърдите и казва: „Аз съм ясновидец, ясночуваш. Аз владея метода на отделяне от тялото, така че да мога да се движа в пълно съзнание едновременно и в огледалната сфера. Но много животински видове също познават отделянето от тялото, разделянето на личността. Имаме предвид например паяците. Тези насекоми се изявяват еднакво добре както в материалната сфера, така и в етерната сфера. В това отношение за тях не съществува разлика. И когато един окултист се хвали с това, вие можете да отвърнете: „Да, това го могат и паяците.”

Птиците също виждат много лесно в етерния свят и се ръководят от етерни сили. Груповите духове на птиците са етерни форми, етерни жизнени изяви. Когато виждате едно ято птици да лети във въздуха, може би се питате: „Какво ли държи птиците от това ято заедно?” Те се държат заедно от един групов дух, от една етерна сила, от определена вибрация, от определена светлинна сила, която те възприемат много добре. Тези сили отвеждат птиците в областите, в които те могат да живеят най-добре – през лятото тук, през зимата

другаде. Повечето котки имат астрално виждане. Кучетата и повечето диви животни имат подчертано развит силен нюх.

И така, ние установихме, че едно разширение на сетивното възприятие, все едно от какъв вид, не издига човека над природното, животинското жизнено състояние. Следователно, ако например чрез един живот в простота, чрез някоя форма на въздържание или при остаряването на тялото поради естествени дегенеративни процеси станете по-чувствителни и можете да наблюдавате лесно етерни вибрации или астрални въздействия и да разчитате на тях, това в никакъв случай не доказва никаква освобождаваща промяна в състоянието на вашето природно съзнание. Всичко, което се твърди в това отношение, е измама, заблуда, самозалъгване. То няма нищо общо с възникването на едно друго, ново състояние на съзнанието.

Когато в Гносиса се говори за промяна във възприятията на сетивните органи (в гностичното развитие действително се забелязват твърде странни изменения в сетивните органи), тогава тази промяна има напълно друг смисъл, напълно друга цел и води до напълно друг резултат, а не към разширяване на природното съзнание с нови възможности. Напротив! Когато гностичното развитие стане факт, вашето природно съзнание в много отношения започва да намалява. То започва да се оттегля.

След като установихме всичко това, нека сега да се запитаме дали човекът не притежава успоредно с природното си съзнание и още едно друго съзнание, което би могло да го издигне над животинското съществуване. Ние имаме предвид например подсъзнанието. Известно е, че подсъзнанието, под чието влияние гори светилникът на слънчевия сплит, свързва човека с миналото на всички предшествашки съществувания в микрокосмоса.

Това минало е записано в Ауричното същество и упражнява мощно влияние върху природно роденото състояние на

човека. Но ако подсъзнанието се отвори напълно за човека и той се върне в това минало до първата причина (ние смятаме това за принципно възможно), това няма да промени нищо в състоянието на природното съзнание. Помислете в това отношение за Първото послание към Коринтяни, гл. 13. Там между другото се казва: „И ако имам пророческа *дарба*, и зная всички тайни и всяко знание, и ако имам всичката вяра, така че и планини да премествам, а любов нямам, нищо не съм.”

Нито чрез ровенето в природата, нито чрез експериментирането с различни природни сили човек може да промени природата, освен в дегенеративна насока. Защото чрез нарушаване на природните закони може да дегенерира цялото жизнено състояние. Фактът, че нашето природно родено съзнание още не е в състояние да се издигне над нормалното, природното, животинското ниво, доказва, че от миналото никога не произлиза едно извисяващо влияние. Защото съзнателното в природата винаги се засенчва от подсъзнанието.

Следователно остава само да изследваме състоянието на сърцето. Какво е състоянието на вашето сърдечно светилище? Притежавате ли съзнание в него? Не, в него притежавате само един живот на чувствата и със сигурност никакво съзнание в действителния смисъл на думата.

И ако сега се върнем към нашата изходна точка, трябва да установим, че притежаваме само едно природно азово съзнание, което е свързано със светилището на главата. За това съзнание в смисъла на 13-та книга на Хермес не може да се каже, че „*познава себе си изцяло*.” Да се твърди това би било абсолютно безумие. Светилището на главата се владее напълно от нашето душевно състояние, от централния ядрен реактор на нашето същество, в което се смесват всички излъчвания, влияния и сили, играещи някаква роля в нас.

И така, след нашето изследване ние установяваме, че като природно родени същества стоим тук действително с празни ръце. Божественото съзнание, което Хермес има предвид, когато говори за Духовната душа, трябва да бъде съединено с Духовната душа, с промененото душевно състояние, с пречистеното сърце. Следователно установяваме още веднъж, че в сърдечното светилище, тясно свързано с душата, трябва да се роди едно напълно ново състояние на съзнанието, едно съзнание, толкова чисто, толкова абсолютно позитивно, че да може да познае свършено Бог, самото себе си, душата и първоначалното минало.

V

Върви и не греши повече

Надяваме се да сме установили ясно, че съзнанието, което може да издигне човека над животното и да го извиси до състоянието на истински Божи син, определено не може да се търси в разширяването на природно роденото съзнание. Природно роденото съзнание не е нищо друго освен едно възприемащо съзнание, сетивно съзнание, пълен сетивен комплекс, представляващ сложен орган за възприемане. Всяко живо същество, всяко животно, дори и най-простото, притежава в някаква форма такъв възприемащ орган. Фактът, че човекът притежава такъв орган, свързан с интелекта, още не го издига над животното.

На всички, колкото и малко да са изучавали езотеричната наука, е известно, че центърът на възприемане се намира в епифизата, пинеалната жлеза. Както знаем, пинеалисът е един забележителен, във висша степен чуден орган. Той е разположен под темето на главата и притежава лъчево поле, което се нарича *аура на пинеалиса*. Тя се издига над главата средно с около няколко дециметра. Това мощно лъчево поле се намира около главата и най-вече над темето.

Наричаме го лъчево *поле*, защото свети, но в действителност то е силно магнитно, привличащо и от седмореен вид. В него ясно могат да се различат седем цвята, седем светлинни нюанса. Когато бъде докоснато, а това става непрекъснато, всяка секунда, в него ясно може да се забележи променливата игра на цветовете и лъчи, защото пинеалисът е най-важният

възприемащ инструмент въобще, най-важният сетивен орган на животинския човек, на който реагира цялото светилище на главата с неговите различни органи.

Когато пинеалисът бъде докоснат, докосващата сила – Светлината, слиза непосредствено надолу в сърцето. Това, което докосва лъчевото поле на пинеалиса, попада след частица от секундата и в светилището на сърцето. Сърцето също притежава лъчево поле – спомнете си за стернума. Освен това сърцето има седем аспекта, седем камери. Когато пинеалното лъчево поле бъде докоснато, седемте мозъчни кухни реагират непосредствено на докосването. Вие можете да сравните тези мозъчни кухни с огледала. Те приемат впечатления и ги отразяват направо в седемте камери на сърцето. Това означава, че светилникът на сърцето започва веднага да излъчва в съответствие с впечатленията, които докосват пинеалиса. И за да бъдем по-изчерпателни: всичко, което се приема от възприемащото съзнание, докосва и змийския огън, както и цялата нервна система.

Следователно това, което в определен момент прониква в светилището на главата, се предава веднага и на върховете на пръстите, образно казано. Нашата телесна система е организирана така, че в същата секунда, в която едно впечатление докосне пинеалната част на мозъка, тази радиация се излъчва мигновено до най-отдалечените части на нервната система. Така вие ще разберете следното: Когато човек притежава само позитивно възприемащо съзнание, когато в светилището на главата действа само природно роденото съзнание, което определя автоматичната дейност на съзнанието на сърцето, тогава душевното състояние и неговата сфера на действие не могат да бъдат докоснати; това предизвиква т.нар. отслабване на силите, болест и смърт.

Вие не можете да контролирате това, което може би прониква в този момент във вашето светилище на главата. Вие

нямате контрол и върху това, което в този момент протича през цялата ви нервна система. Така често се предизвикват големи напрежения. Как да реагираме на тези напрежения? Какво ще се случи? Ако не последва позитивна реакция, ако не знаете средства, с които да отстраните от системата си това, което ви смущава и предизвиква напрежение във вас, тогава можете да си представите колко бързо тялото ви ще губи сили и ще започнете да изпитвате всякакви телесни проблеми.

Непрекъснато, във всяка една секунда полето на пинеалиса изпраща към сърцето и нервната система безброй впечатления. Ако не последва никаква позитивна реакция, ако вие не знаете никакво средство за отстраняване на предизвиканите във вас напрежения, тогава цялата система бързо ще се износи и изтощи. Затова човек остарява, затова в един определен момент той не може да издържа повече, а вие знаете какъв е краят в природата на смъртта.

Въз основа на това знание съществува древна терапия, прилагана в Китай още по времето на Лао Дзъ. Тя се основава на магнитния метод на лечение, който се отрича от Духовната школа на Златния Розенкройц. Ние считаме, че този метод на лечение е още по-опасен за учениците, отколкото западния лечебен метод, защото въздейства по-непосредствено върху системата, а освен това често е комбиниран с хипноза.

Древният китайски метод беше въведен и в западния свят, като се прилагаше от много лекари в отчаяното им търсене на липсващото звено в познатите на Запад терапии. Официалната медицина, хомеопатията и природолечението се оказаха крайно недостатъчни, за да могат да спрат поне малко потока на човешките физически нещастия. Сигурно ви е известно от седмичните списания и съвременната литература колко много хора отчаяно търсят начини да помогнат на болното човечество. Това, че хората се опитват да помогнат,

е разбираемо и човешко. Но при всичките тези търсения и експерименти, Школата на Розата и кръста трябва да се грижи да бъдат осигурени възможностите за практическото изживяване на ученичеството. Защото точно за това сте станали ученици на Младия гносис. И ако по вашия път срещнете фактори, които пречат на вашето развитие, ние, като ръководство на Школата сме длъжни да кажем: „Братко, сестро, това не е добре, не трябва да го правите.”

Ако си кажете: „Аз искам да запазя свободата си и ще го правя”, то това е ваша работа, но тогава поемате отговорността, а ние трябва да прекъснем контакта си с вас като ученик на Школата. Това е логично, Школата има един план, един метод, един път; тя ви дава точно обяснение за пътя, за новия живот и за метода, който води към него. Ако не искате този метод, вие сте свободни, но тогава вашето ученичество няма никакъв смисъл.

Ние застъпваме това становище още от 1924 г., от началото на Младата гностична духовна школа, и поради тази причина трябваше да се разделим с безброй хора, които разполагаха с много възможности. Но ако спокойно бяхме допуснали учениците да бъдат лекувани от екстрасенси, хироманти, лецител-шарлатани и т. н., тогава в Школата щяха да навлязат много негативни сили, които можеха да навредят на делото или дори да го унищожат.

Прекрасно е, че мнозина се опитват да служат на човечеството, но пътищата и средствата трябва да бъдат приемливи. В Швеция е приложен нов метод върху хиляди животни. От тези животни нито едно не е останало живо. Те са били убити, защото някой е решил да служи на човечеството с помощта на протонни лъчи, които са страничен продукт на атома. Тези протонни лъчи се прекарват с голяма сила през човешкото тяло и тогава човек, според мнението на „учените”, бива освободен от своите оплаквания и болести.

Но какво се появява на тяхното място, не се посочва. Често то се изявява по-късно.

Сред всичките тези изкуствени средства и експерименти ние трябва да осигурим в Духовната школа възможността за практическо изживяване на ученичеството. Ядрото на Школата заедно с всички, които се присъединяват към него, се старае да доведе ученичеството до добър край. Затова трябва взаимно да си помагаме и да работим заедно.

Ние считаме акупунктурата за една голяма, грозяща опасност. Тя се състои в това, че се забождат големи златни игли в различни нервни възли, и по-точно в онези части на нервната система, където се усещат болки. Казахме вече, че невралгичните болки са свързани много тясно с пинеалното поле, тъй като всички впечатления, които се приемат от пинеалиса, се предават посредством нервната система до всяка частица на тялото. Представете си, че някой от вашите органи ви заболи, стане чувствителен или заболяе, защото не можете да отстраните по позитивен начин напреженията, предизвикани от някои излъчвания.

Вие се оплаквате от болки в главата, в ръката, в крака и т.н. Тогава „лечителят“ взема една дълга златна игла, държи я здраво с пръсти и я забива в болното място. Така лекарят, който извършва акупунктурата, предава непосредствено и позитивно своя магнитен флуид в тялото на страдащия. Реакцията често е като на удар от електрически ток. С една такава игла като проводник магнитният флуид се предава много по-силно и по-директно, отколкото западният метод чрез магнитни ленти. С тази магнитна игла лечителят вкарва своя флуид, своя личен магнетизъм, който изтича непрекъснато от върховете на пръстите му, във вашето тяло, а с това – и във вашия живот. Вашият жизнен процес вече не ви принадлежи, защото лечителят го блокира със състоянието на своето собствено същество.

Освен това телесната болка може да бъде извънредно полезна за вас във великия процес на по-висшето осъзнаване. Затова в една позитивна духовна школа личният елемент, доколкото това е възможно, е изключен. Магнитният флуид на един човек, предаден директно на нервната система на друг, може да бъде извънредно вреден в много отношения и за двамата – и за дарителя, и за засегнатия, т.е. пациента. Древната китайска терапевтична практика стигна до това заключение след горчив опит. Затова в повечето случаи лекарят не провеждаше повече лечението сам. Той имаше една схема на човешкото тяло, на която бяха отбелязани всички нервни възли. Лекарят използваше услугите на една девойка, негова помощничка. Той ѝ показваше върху схемата местата, където тя трябваше да забие иглите, и девойката изпълняваше задачите. Така фактически тя предаваше мисловната насоченост на лечителя на пациента. При това често възникваше един вид хипнотичен контакт, както лесно може да се разбере. С това бихме искали само да кажем, че лечението с акупунктура, препоръчвано от мнозина, не е съвместимо с нашето духовно учение, също както и лечението чрез екстрасенс. Ние се противопоставяме на всички методи, чиито последици могат да навредят на нашите ученици в процеса на пробуждане на новото съзнание.

Това кратко обяснение е може би полезно, за да ви стане ясно колко актуална е темата на нашето обсъждане, и че тя трябва да стои в центъра на нашия интерес.

Нека сега да допуснем, че отдавна сте заети с това, да трансмутирате напълно с природно роденото си съзнание своето душевно състояние, да го промените в освобождаващия смисъл на думата. Тогава вие сте осъществили магнитен контакт между пинеалиса и сърдечното светилище. Нека да предположим по-нататък, че чрез тази много лична и интим-

на борба действително сте успели да издигнете душевното си състояние, така че в сърдечното ви светилище започва да се изявява освобождаващият душевен живот. Тогава едно напълно ново душевно качество се развива в сърдечното ви светилище; във вас започва да се изявява напълно ново душевно състояние. Когато това стане, съвсем естествено е, че пинеалисът – магнитът на вашата сетивна система, веднага привлича една съответстваща на новото ви жизнено състояние лъчева сила. Тогава над светилището на главата може да се види един друг огън, друга игра на пламъци. Една нова сила се свързва със светилището на главата. Тази съответстваща на новото жизнено състояние лъчева сила винаги ще има духовна същност, духовно качество – кралската сила на Седморния Дух. Можете ли да си представите това? Азовото съзнание започва борба в сърдечното светилище, както вече обяснихме. Вие упорствате, въпреки всичко. Сърдечното светилище се променя, душевното състояние се променя и едновременно с това една част от мозъка – пинеалисът, се отваря за Седморния Дух.

В книгата *Алхимичната сватба на Християн Розенкройц* ние обяснихме как кандидатите за висшия живот се изкачват по витата стълба до светилището на главата, където имат правото да видят Краля и Кралицата, съпроводени от шестдесет девици. Пинеално-мозъчната част има шестдесет аспекта: лотосът има шестдесет венчелистчета. След като отправя своя поздрав, шествието от кандидати слиза по витата стълба надолу в сърдечното светилище. Това кратко съобщение от четвъртия ден на *Алхимичната сватба* описва точно това, което искаме да ви обясним.

Ако сте приели борбата с душевното си състояние и сте постигнали успех, сферата на дейност на пинеалиса мигновено се променя и Духът, седемте лъча на Духа, се спускат там. Когато тази сила на Седморния дух се свърже с пречис-

тения светилник на сърцето, в сърдечното светилище се развива едно ново състояние на съзнанието. От орган на чувствата сърцето мигновено се променя в орган на съзнанието. Затова в Планинската проповед се казва: „Блажени чистите по сърце, защото те ще видят Бога.” Те ще срещнат Духа, те ще станат съзнателни за Духа.

Тогава веднага може да се каже: *Духовната душа, о, Тат, е от самото същество на Бога.* И каква е тя? *Само тя познава себе си изцяло.*

От този момент нататък Духовната душа не е вече разделена от съществото на Бога. Тя е свързана с него както светлината със слънцето. Да, тогава Духовната душа на човека се превръща в Бог. *Затова някои хора са наистина богове; човешкото им състояние е много близко до божествено-то.* Така казва Хермес в началните стихове на Тринадесета книга.

На основата на този факт работи и лечителската служба на Розенхоф в Холандия, чиято помощ може да изпита всеки действително изповядващ ученик – това означава ученик, който наистина напада душевното си състояние в описания смисъл. Едва когато Духът влезе в един човек, в него се ражда новото съзнание. Това е състояние, което не може да се опише или изрече. В сравнение с него всяко така наречено природно състояние на съзнанието, каквото го познава животът в природата на смъртта, е едно нищо, а съотношението между тях може да се сравни с това между пламъка на свещта и могъщата светлина на слънцето.

Духът е слязъл в Живото тяло на Школата на Златния Розенкройц. Живото тяло, класическият небесен кораб, е част от Универсалната гностична верига и всичко, което Универсалната верига представлява, всичко, което Универсалната верига притежава, се предоставя на разположение на Младия гносис.

Универсалната верига е огромната и могъща група от обожествени човешки същества, която посредством Младия гносис докосва земята и човечеството, живеещо в природата на смъртта. Великата тайна на спасението докосва човечеството в природата на смъртта посредством Младия гносис. Затова хората, които се приближават до младата Духовна школа, се намират много близо до Божеството в буквалния смисъл на думата.

Едно могъщо лъчево поле, една могъща лъчева пълнота от Духовната душа на Универсалния гносис ни докосва и ни се дава на разположение. Можете ли да сравните с нея някоя друга помощ? Когато групата все повече и повече осъзнава това, като приема този процес, всяка болест, която не се отнася до края на земното жизнено пътуване, може да бъде винаги непосредствено и изцяло излекувана. Практиката на Розенхоф има вече много доказателства за това. Но ако групата работи заедно с нас по единствено правилния начин, това може да става още по-добре. Не е ли трагично, че хората често търсят помощ по всевъзможни негативни начини, понякога дори вредни, докато фактически отказват единствената възможна помощ?

Не мислете, че бихме искали да омаловажим дейността на лекарите, които се чувстват отлично на своето място в Школата. Напротив! Наред с общите си лекарски задължения, те могат и трябва да заемат едно изключително важно място във великолепната и прекрасна работа на бъдещето. Но сега е важно да обясним, че истинското излекуване на разбитото и болно човечество днес е възможно чрез Духа.

Вие знаете, а и почти ежедневно можете да прочетете в медиите как след последната световна война се извършват експерименти да се лекува чрез Светия дух. Вие знаете също за ролята на огледалната сфера в подобни случаи. Сега, когато тази буря малко поутихна и човечеството е близо до

отчаяние, сега, когато във всички части на света трескаво се търсят упойващи и успокоителни средства, за да се избяга от напреженията, предизвикани от страха, ужаса и влиянието на силно зареденото радиоактивно поле над света, ние трябва да заявим в този хаос, в това неясно състояние на бедствие, че сега чрез Духа е възможно истинското излекуване на разбитото и болно човечество. То е възможно при едно условие, което се обобщава от известните ни думи: „Върви и не греши повече.”

VI

Освещаващият Дух

В третия стих на толкова силната Тринадесета книга на Хермес Трисмегист се казва:

Затова Добрият демон нарича боговете безсмъртни хора и хората – смъртни богове.

В нашите досегашни разсъждения обяснихме подробно, че централното съзнание на човека е в сърдечното светилище. То се намира в постоянен тесен контакт със светилището на таза, или с други думи с подсъзнанието, и с природно роденото съзнание, т.е. азовото съзнание, което пък е разположено в светилището на главата.

Общо взето, тези трите са в едно взаимодействащо единство, но не се намират в статично състояние. Напротив, в повечето хора непрекъснато се осъществява интензивно движение на съзнанието, което се извява по-специално в сърцето – седалището на централното съзнание. Ние всички познаваме играта на сърдечните вълнения, безпокойство и раздвоеност, страх, тревога и грижи, които се появяват в сърцето и които непрекъснато привличат нашето внимание, като подлагат цялата ни нервна система на голямо напрежение. Ако тази непрестанно продължаваща борба беше едно статично и неподлежащо на изменение душевно състояние, тогава съответният човек би се намирал в едно вкаменено жизненото

състояние, което в Библията се описва като *втвърдяване* или *закоравяване на сърцето*. Това е състояние, което най-често означава неизлечимост, абсолютна неспасяемост.

Ние трябва добре да разберем, че колебанията на съзнанието, предизвикващи понякога толкова силни и болезнени реакции, както и постоянните промени в нашето душевно състояние, винаги показват, че целта още не е достигната. И докато това е така, душевното състояние на човека ще бъде силно смущавано. Затова Хермес казва в третия стих:

Духовната душа е благодетелка на човешките души: тя ги обработва и изгражда в името на Доброто.

Човек има призвание дори и в така силно кристализираното състояние на днешното расово тяло. Докато това призвание не бъде изпълнено, той няма да бъде оставен в покой. Човекът от нашата природа, от нашия вид, е един смъртен бог! Това означава, че той е призван за царствеността на Духа, той е предопределен и създаден за нея. Докато тази царственост още не е постигната, в душевното състояние, във фокуса на сърцето няма равновесие. Мирът на Божия народ идва при едно Божие дете едва когато самият Бог, самият Дух може да се изяви в него. Бог означава безкрайният, съвършен Дух. Ако този Дух все още не може да се изяви в човека, той още не е станал истински човек. Той бива тласкан по жизнения си път и с него може да се случи всичко: той може да се заблуди и изгуби, да кристализира и напълно да се вкамени, с всички свързани с това болести и смърт. Болестите и смъртта, а също и нещастията, както изрично обяснихме, се дължат изключително на факта, че целта на живота не е постигната.

Ние вече ви обяснихме, че душевното състояние и неговите въздействия се разпалват от нервния флуид, нервния

етер, и съответстващите му останали душевни флуиди. Нервният етер не е нищо друго освен излъчваният в телесната система астрален огън, който се приема и вдишва от могъщия пинеален орган. Посредством този орган и в съответствие с неговото качество, вдишаното се излъчва към всички части на личността. Пинеалният орган, *Glandula pinealis*, и всичко, свързано с него, е най-важната част на човешкия организъм. Още при раждането на човека той се намира в едно определено състояние, което съответства на състоянието на расата, семейството и на миналото на микрокосмоса.

Пинеалисът също притежава лъчево поле, което наричаме аура на пинеалиса. Тя има диаметър около петдесет сантиметра. Чрез това лъчево поле и неговото качество, което се определя от ядрото на аурата, нервният етер се довежда до едно определено състояние. Всичко, което не съответства на вида и качеството на пинеалната аура, не може да проникне в системата, не може да бъде вдишано от пинеалиса. Качеството на моментния нервен етер, наречен от Парацелз археус (*Archäus*), определя между другото състоянието на вашето здраве, вашата евентуална сила или слабост, вашите възможни болестни състояния или склонността ви към тях, а също и вида и качеството на вашето душевно състояние и всичките негови вълнения.

И затова от гледна точка на човешкото освобождение е толкова прекрасно и, както твърди Хермес, Духовната душа е такъв благодетел на душата, че всичките ви трудности, от какъвто и характер да са те, могат да останат само докато вашият археус се намира под едно определено качествено ниво. Това означава, че докато все още не сте разрешили голямата загадка на вашия живот, трудностите ви ще продължават да съществуват. Затова душевното ви състояние

ще бъде пришпорвано дотогава, докато разберете всички причини за вашите страдания и ги нападнете в корена им.

Пинеалният център трябва да бъде допирната точка, мястото, където Дъхът слиза, където Дъхът живее. Той е създаден за тази цел. В книгата *Алхимичната сватба на Християн Розенкройц* вниманието ни се насочва към това. И сега, придобили способност и подтиквани от вашето душевно състояние, вие трябва да принесете в жертва цялото си себе в безусловно, всеобхватно себеотдаване. От това жертвоприношение ще произлезе едно ново душевно състояние, в резултат на което самият Дух, самият Бог ще ви докосне и ще се влее в археуса.

Когато Духът срещне вашето същество като първо докосване, тогава Той е Свещеният Дух: изцеляващият Дух, самият Божествен лечител. Защото в отговор на вика на новата душа Духът ви докосва и намира пинеалиса, пинеалната аура и археуса в едно определено състояние. Тогава вие веднага ще изпитате голяма мъка, силна болка и много силно напрежение. Подобно на изпепеляващ огън, осветяващият Дух ще загори във всичките части на тялото ви като пречистващ пожар. Но онзи, който приеме този огън и знае как да приложи неговите последици, след осветяващия Дух ще срещне Утешителя, който е докосване на Духа в неговия висш аспект. Но за да може Утешителят да се появи във вас, първо трябва системата ви да бъде пречистена! Затова Светият Дух предшества голямата милост на Утешителя.

Сега вероятно разбирате, че успокоителните средства, както и разните специални терапии не могат да предложат истинско решение на вашите физически проблеми и затруднения. Да вярва в това би било глупаво за един ученик на Гносиса. Чрез различни средства като наркотици и други по-

добни е възможно нервната система да се приведе в спокойствие, като се въздейства върху вашия археус противно на неговата природа. Но разберете, че така вие само премествате вашите трудности, премествате вашите напрежения в друга част на вашата светлинната дреха като кръвта, жлезите с вътрешна секреция или змийския огън или, което е най-лошото – към седемте огледала в светилището на главата, седемте „тежести“, седемте мозъчни кухни.

Когато нервната система бъде успокоена по такъв начин, възможно е да се успокои също и сърцето. Вие си поемате дъх. И кой би могъл да ви отнеме тази глътка въздух? Но това е едно фалшиво спокойствие, което доказва между другото, че седморийт светилник, седемте огледала, за известно време са „отнети от тяхното място“, както се казва в Откровението на Йоан. Защото всички сили, които проникват в пинеалния център, се проектират във вашата система посредством седемте мозъчни кухни, посредством седемте огледала. Възможно е тогава тези седем огледала да преустановят за известно време своята работа, активността си, да се замъглят и поради това да не могат да отразяват. В този момент вие ще почувствате едно фалшиво спокойствие. В този момент светилниците са взети за известно време от местата им.

Нека сега да предположим, че това не се случва така; че освещаващият Дух не напуска системата, а може да продължи да действа в нея. Тогава той ще продължи своята пречистваща работа по друг начин. Но в такъв случай вашите проблеми ще продължат да съществуват, или както често се случва, дори още повече ще се изострят. Но този, който въз основа на новото състояние на душата приеме с радост и разбиране така необходимото страдание – този пожар на пречистването, ще се освободи в най-скоро време от страданието по позитивен начин.

Разбира се, може само да ни радва, че има лекари, минаващи през този процес и можещи да дадат добър съвет относно храненето или във връзка с други жизнени навици, а също и лекари, които могат да помогнат на някои органи с нарушена функция, и по този начин да се окажат извънредно полезни. Затова ние сме благодарни, че и лекари са потърсили Школата, защото пътят, който тя следва, ги е привлякъл.

Но сега имаме задължението да ви посочим пътя, който трябва да следвате, за да получите като ученици на Школата помощта на Светия Дух. От тази помощ се нуждаят всички хора. Без нея ние сме нищо, не можем да направим нищо и страданията ще продължават да съществуват. Няма ли да е изключително жалко, ако в момента, в който Светият Дух започне да работи във вас и проникването на неговия меч започне да се усеща – което, слава Богу, при мнозина е вече факт или съвсем скоро ще стане факт – ако в този момент вие се противопоставите на този процес, подтиквани от страх, тревоги и грижи?

Спокойствието във вашия археус и уравновесеното чрез него душевно състояние могат да се постигнат само тогава, когато освещаващият Дух действително ви е излекувал или е зает тъкмо в този момент с тази изпълнена с милост работа. Затова, колкото и да ви е трудно, разберете, че душевното ви състояние е големият благодетел на човешката душа. Защото Добрият демон, т.е. цялата творческа първоначална природа такава, каквато тя се изявява в истинската човешка душа, има за цел да направи всички хора трансфигурирани, безсмъртни, т.е. богочовеци.

VII

Изцелението чрез освещаващия Седморен Дух

Като въведение на следващата глава, посветена на Тринадесета книга от Корпус Херметикум, ние ще цитираме стиховете от 4-ти до 8-и:

В лишените от разум същества тя действа заедно с природния им вид; обаче в човешките души тя действа против природния им вид.

Всяка душа, влязла в тяло, започва моментално да бъде измъчвана от страдание и силно желание, защото страданието и желанието в плътното материално тяло се разпространяват като пожар, в който душата се задушава и загива.

Когато Духовната душа може да ръководи такива души, тя изпраща светлина към тях и се противопоставя на техните наклонности. Както един добър лекар изгаря и изрязва болното място в тялото, така Духовната душа кара душата да страда, като я отклонява от желанието ѝ за наслада и удоволствия, които са причина за болестното ѝ състояние.

Голямата болест на душата е отричането от Бога и възникналото от това погрешно мислене, което причинява всички

злини и нищо добро. Затова Духовната душа, борейки се с тази болест, възстановява в душата Доброто, така както лекарят дарява отново здраве на тялото.

Човешките души, които не позволяват на Духовната душа да ги води, се намират в същото състояние, в което са душите на лишените от разум животни.

В третия стих изрично се казва: *В лишените от разум същества вместо Духовната душа се извява природата.*

Лишените от разум същества притежават душевното състояние, което може да се обясни изцяло с природата. Поради това животинското създание е в пълно единство и хармония с природата и е напълно доволно, защото това е жизнено му предопределение. Неговият вид и природата са в пълно равновесие. Много хора са точно такива. Те изцяло се сливат с природата, напълно настройват живота си към нея, като дори се гордеят с това. Те са избрали подобно жизнено поведение като някакъв вид религия. Помислете си само за разните поклонници на природата, за многобройните видове групи, които са ориентирани само към материята и задоволяването на сетивата и чиято цел е да се налапат до насита.

В Универсалното учение се обяснява, че природата се променя непрестанно. Тя не е реална, защото когато пожелаем да я задържим, следва играта на противоположностите. Следователно природата такава, каквато я познаваме, е недействителна, диалектична и всичко, което е свързано или се привързва към нея, е също така недействително.

Природата е, или поне трябва да бъде, ясно и чисто огледало на въображението; тя ни дарява представите за доброто, красотата и любовта. Но по закона на природата

картината се размива и изчезва, като се превръща в своята противоположност. Ние често насочвахме вашето внимание към този факт, но не за да променим насоката на човека, който е напълно едно с природата. Това би бил безнадежден опит, защото „В лишените от разум същества вместо Духовната душа се изявява природата.” Но в действителния, първоначалния, фундаменталния човешки вид, във всеки случай в много от хората, се намира един силен елемент, напълно различен от природата. За да накара сега този елемент да се пробуди и засили, Универсалната философия говори за разрушението, за диалектиката и обръща внимание на това, колко неразумно е човек да се вкопчва в нея. И когато хората тичат след заблудата, но откриват, че не могат да я хванат, тогава Школата им обяснява същността на диалектиката.

Игнорирането на природата и нейната заблуда е невъзможно, тъй като телесният човек, т.е. вашата природно родена личност, е част от природата на противоположностите. Тя ражда личността, храни я и след определено време я унищожава. Но това, което човекът притежава, във всеки случай част от човечеството, е една душа, която не е от тази природа. В центъра на микрокосмоса на тези същества има едно ядро – централното сърце на микрокосмоса. Това ядро, Розата, е свързано с природно роденото сърце и говори в него. Когато централното сърце на микрокосмоса заговори във вас, душевното ви състояние се опълчва срещу диалектичното унищожение. Това е едно състояние на сърцето, при което човек бива обзет от отчаян бунт срещу нереалността и бива подтикван към странни неща и действия.

В течение на времето много хора са се учудвали на това, че човекът, от една страна, може да има една извисила се над природата душа, която познаваме като Роза, или Праатом, докато, от друга страна, същият този човек се оказва много

силно привързан към земната природа. Хермес ни обяснява причината за това:

Всяка душа, влязла в тяло, т.е. затворена в една природно родена личност, започва моментално да бъде измъчвана от страдание и силно желание, защото страданието и желанието в плътното материално тяло се разпространяват като пожар, в който душата се задушава и загива.

С казаното са свързани няколко мистерии. В идеалния случай човешкото тяло би трябвало да е пълноценен инструмент на живеещата в него душа. Но в своята кристализирана форма тялото, такова, каквото го познаваме, не е годно за това. От гледна точка на душата ние получаваме това тяло от природата, от нашите родители. Затова то има силни, унищожавщи душата свойства. Във всеки случай, чрез него душата попада в плен.

Ние откриваме тези унищожавщи душата свойства, междудругото, в свързаните с тялото жизнени потоци, в нервния етер, в археуса, или както го нарича Якоб Бьомер – в злия салнитер. В тази жизнена есенция, в тези жизнени потоци душата бива удавяна. Влиянията на този археус не могат да се неутрализират с лекарства. Де да можеше! Жизнените сокове не могат да се отстранят оперативно или по някакъв друг начин. Не, археусът, злият салнитер трябва да се неутрализира вътрешно. Следователно трябва да приемете тази борба във вашия живот.

За да осъществите този процес, разбира се, на първо място е необходимо да притежавате душа, която да се противопостави на своите собствени нещастия и опитности, а не да реагира негативно на света, на човечеството, на обществото или на своите близни. Вие трябва да се противопоставите на злото във вашата собствена система, на болката и желанието, които заедно със злия салнитер присъстват във вас.

Вие познавате болката. Всеки човек я е изпитвал в многобройните ѝ аспекти. Що се отнася до желанието, вие трябва да имате предвид, че в миналото тази дума не се е използвала в това едностранно значение, както днес. Значението, което ѝ дава Хермес, можем да опишем най-добре като едно състояние, в което дейността на всички сетивни органи е насочена към природата с всички съответни последици.

Ако душата се възпротиви на всичко това, защото е събрала достатъчно голям опит, тогава става ясно, че Праатомът, централното сърце на микрокосмоса, упражнява много силно влияние върху централното съзнание на сърдечното светилище. Такъв е случаят, когато човек преминава през горчиви опитности. Тогава емоционалната реакция е много бурна. И един такъв душевен пожар, казва Хермес, поражда блясък, светлина, излъчване. Разбира се, това излъчване на душата е напълно неестествено и не може да се обясни с нормалното природно състояние, защото произлиза от централното сърце на микрокосмоса. Този блясък, както казва Хермес, това излъчване, това влияние се противопоставя на злото във вас. Ние казваме: така душата преминава, във всеки случай може да премине, в едно ново жизнено състояние, което води до тотална промяна, до тотално новораждане на душата. Тогава блясъкът на душата напада непосредствено и директно злия салнитер, нервния етер. Той действа като един истински лечител, който изгаря и изрязва всичко болно от тялото. Защо? Заради здравето на душата и същевременно заради здравето на тялото, но не заради диалектичното здраве, а заради истинското здраве в смисъла на Универсалния гносис, заради здравето, което означава по-нататъшно вървене по пътя към осъществяването на жизнената цел.

Защо имате материално тяло? За да се полутате тук няколко години във възможно най-голямо нещастие, да упражните някаква гражданска професия, да можете да задържите

главата си над водата и накрая да умрете? И през всичките тези години да се давите в нервния етер, в злото, постоянно в борби и спорове? Това ли е целта на живота ви?

Защо притежавате материално тяло? Тялото, казва Хермес, е инструмент, качество на душата, който трябва да бъде в служба на душата, да може да действа като неин служител.

Следователно съществува едно душевно състояние, което се намира изцяло в плен на природата. То функционира в пълно взаимодействие с нервния етер. Но съществува и едно друго душевно състояние, в което чистата, първоначална човешка душа се противопоставя на диктатурата и господството, които тялото упражнява върху душата.

Представете си, че се ражда едно дете с първоначална душа. Когато тази душа се свърже с тялото, тя среща злото, което е едно с диалектичната природа. Сега става дума за това, когато това дете се развие, порасне и срещне живота, дали то ще започне да се бори със злото, което идва отвътре, или ще приеме това зло просто като даденост и ще се остави да то да го води по пътя на най-малкото съпротивление.

Като съществува с души всички ние сме подложени на диктатурата на телесния човек, поради което душата е застрашена от удавяне и смърт. Но Библията казва: „Душата, която греши, трябва да умре.” Това особено душевно състояние, което се осмелява да започне борбата против природата, Хермес обозначава като Духовна душа. Ние говорим за ново душевно състояние. От него излиза светлината, сиянието, излъчването, което действа като лечебно средство в нервния флуид и в резултат на пречистващия пожар причинява много голяма болка. Тази Духовна душа, това душевно състояние човекът е получил като помощ за себе си. И ако вие, читателю, познавате това душевно състояние, болката на това лечебно средство ще ви държи в едно непрестанно

движение. При тази велика борба на душата всеки ден се появява нещо друго, нещо различно. Вие не сте оставяни в покой нито за секунда. Всеки миг се явява отново някакъв повод да изпитате пречистващия огън и разсичащия меч. И така, докато душата открие, че нейната най-голяма болест е отричането на Бога.

При тази борба човек обикновено е активен на много дълбоко ниво и започва борбата срещу страданието и болката, които изпитва във физическото си тяло. Докато душата открие, както вече казахме, че големият грях, голямата ѝ болест, е отричането на Бога и че цялото мислене, като последица от това, е пълна заблуда.

Ако в ежедневната си борба душата остане насочена изключително против злия салнитер, в един определен момент тя ще се изтощи. Не, в копнежа си за душевно изцеление тя трябва да призове Духа, както често се казва в Библията. Спомнете си например псалма, в който се казва: „Както елеът жадува за изворна вода, така жадува и моята душа за Теб, о, Боже.”

Тялото, призовано да служи като инструмент, като средство или качество на Духовната душа, остава в плен на природното си състояние, колкото и бурно душата да призовава, ако самият Дух не се спусне в него.

В нашите досегашни обяснения ние ви подготвихме за тази важна тема, като отново и отново говорехме за пинеалния център. Телесният, природно роденият човек, ще си остане в плен на това природно състояние, ако Духът не се спусне в този център.

Сега може да попитате: Тогава каква е ползата от блясъка, от сиянието на душата? Когато душевната сила, душевната светлина въстане против пленничеството, какво ни ползва това, щом Духът отсъства?

Сиянието на Душата е от двойна полза. Първо, чрез сиянието на душата, която действа в злия салнитер – въпреки че без връзка с Духа душата трябва да умре също като тялото – се предотвратява по-дълбокото затъване на цялата система и удавянето ѝ в нощта на дегенерацията. Няма застой, съществува само издигане или все по-дълбоко пропадане, но сиянието на душата е в състояние да задържи за известно време, понякога за дълго време, по-нататъшното потъване на телесния човек. В този смисъл сиянието на душата е като спасителен пояс, с чиято помощ човек може да се задържи известно време на повърхността на жизненото море. Следователно чрез новораждането на душата се спира по-дълбокото падение.

Това е извънредно важен въпрос, който ние сериозно вземаме под внимание в седмортното тяло на Духовната школа. В много случаи е възможно онези, които са „запазени” в сиянието на душата след физическата си смърт, да бъдат задържани в жизненото поле, което ние наричаме Златната глава, за да може да се направи опит оттам да бъдат отправени в освобождаващия живот. Но задържането на падението в резултат на душевната сила е нещо различно от това да бъдеш спасен, от действителното освобождение и издигане в истинското предопределение.

Душевното новораждане още не е трансфигурация. А трансфигурацията е целта на съвременната Духовна школа. Духовната школа на тройния съюз на Светлината се насочва към трансфигурацията, към абсолютно новото развитие на човека. Така може би сега ви е станало ясно, че като ученици на тази Духовна школа не бива да останете при първата полза, при новото душевно състояние, при спасителния пояс, с който може да се задържите за известно време над повърхността. Новата душа притежава и една втора способност! Тя е в състояние, когато влезе в стадия на новораждането,

на новото душевно състояние, да призове Духа и да осъществи слизането му в пинеалния център. „Както еленът жадува за изворна вода, така жадува и моята душа за Теб, о, Боже.”

Когато душата се издигне по този начин, Духът слиза в подготвената за това пинеална част на мозъка. Тогава самият Дух ще нападне нервния етер със свещената си сила по абсолютно освобождаващ начин. За този Дух копнеем в нашата Школа, нека тази сила ви нападне в съвършенство.

VIII

Двойната панацея

Ние видяхме, че Логосът дарява на човека, разполагащ с Духовна душа, две лечебни средства, с чиято помощ могат да се излекуват всички телесни страдания. Тези лечебни средства са блясъкът, сиянието на душата, и изцеляващият Свещен Дух.

Тази двойна панацея, това двойно лечебно средство обаче може да действа пълноценно и абсолютно само ако се освободи *във* и *чрез* човека. С други думи: става въпрос за един процес на себеизцеление. Всички други методи, които светът познава и прилага, действат само частично, дори излекуването и чудесата, които бяха извършени от Иисус, нашия Господ, и другите великани на Духа. Това се доказва например от думите на Господ Иисус след всяко чудотворно излекуване: „Върви и не греши повече”. Ако съответният човек се върне в старото жизнено поведение, старите проблеми отново ще се появят. Затова излекуването е пълноценно само когато трите – Дух, душа и тяло – са съединени в абсолютния смисъл на думата. Кандидатът на гностичните мистерии трябва да се стреми именно към това.

В това отношение цари голямо объркване и се стига до най-големи противоречия поради вида и сегашното състояние на телесния човек, тъй като той е много кристализирал. Гняв, неразумни желания и страсти го владеят и той е насочен изцяло към диалектичната природа. Излъчванията на

еоните на диалектичната природа определят изцяло жизненото му състояние. Във връзка с това ви молим да насочите вниманието си върху чакрите, които са, както може би знаете, седем големи и голям брой малки.

За седемте големи чакри не може да се каже, че са само материални, защото се изявяват в цялостната личност. На материален план те са в газообразно състояние, освен това имат и етерна природа, участват също и в астралното тяло. Изключение прави пинеалисът. Това е един необикновен орган, който същевременно е и жлеза с вътрешна секреция. Glandula Pinealis може да се установи на физическо ниво, защото е орган в светилището на главата, но същевременно съответства на теменната чакра. Това обяснява мощното му излъчване.

Чакрите могат да се сравнят с непрестанно въртящи се колела, всяко едно от които има своя собствена задача. От гледна точка на тялото, т.е. погледнато отвътре навън, те се въртят в посока на часовниковата стрелка, или отляво надясно. Те привличат различни съответстващи на вътрешното състояние на човека астрални сили, които чрез въртенето се превръщат в етери. В това състояние те се разпределят посредством етерното тяло в цялата грубо материална система. Освен седемте големи чакри съществуват още най-малко четиридесет и две малки чакри, които, заедно с големите, образуват една мрежа от $7 \times 7 = 49$ силови центъра.

От това следва, че астралното, етерното и грубо материалното тяло са свързани много тясно едно с друго и поради това астралното състояние преминава в етерно за частица от секундата, а в същото време етерното състояние вече е и грубо материално.

Как става това? Главно чрез света и жизненото поле извън човека. Ние вече ви обяснихме, че пинеалният център, теменната чакра, действително функционира и като един диха-

телен център. Различни могъщи сили първо проникват като позитивни и негативни аспекти в пинеалния център и там се разпределят по големите и малки чакри. С други думи, всички тези сили непрекъснато влизат и се разпределят по цялата система. Излъчвания, сили, прана, еони на диалектичната природа – всички те определят изцяло жизненото състояние на телесния човек.

Тези силови течения причиняват различни състояния в астралното тяло. Астралните сили, както вече казахме, се превръщат в етери от колелата на чакрите, които се въртят с различна скорост в зависимост от функцията си. След това те се разпределят в системата на тялото. По този начин се поддържа закономерността на диалектиката в телесния човек. Така този човек, който господства в системата (какъвто е случаят при деветдесет и девет процента от хората), води своя микрокосмос към едно постоянно падение, към един кръговрат от поява, разцвет и умиране, към една непрекъсната смърт.

Най-доброто доказателство за това е, че телесният човек притежава два аспекта на съзнанието – едно дневно, будно, и едно нощно, спящо. Разликата се състои в това, че по време на сън грубо материалното тяло почива, а етерният двойник и астралното тяло, които, макар че остават винаги свързани с тялото, излизат от него и могат да се разхождат в огледалната сфера. Когато в спящо състояние по-фината част на личността излиза навън, това става най-често през чакрата, която е свързана с далака. Състоянието на сън е пълноценно, когато етерният двойник действително бъде прогонен от далака. Ако някой види етерното тяло на обикновения човек, той би изпитал ужас. Ние можем да облечем и да разхубавим материалното си тяло, можем да му придадем едно цивилизовано и културно поведение. Но чували ли сте някога за култура на етерното тяло? Не, човекът още не е стигнал дотам! Съществуват методи, с чиято помощ

етерното тяло може да се култивира до известна степен, но обикновеният човек, за щастие, не ги познава. Затова етерният двойник обикновено показва истинския образ на телесния човек.

Който го види, се ужасява, защото в образа на етерния двойник ясно изпъкват упадъкът, раздвоението и хаосът на природно родения човек. След първоначалния ужас човек изпада в безкрайно състрадание. Защото всичко това би могло да бъде напълно различно!

Но за тази цел в телесния човек първо трябва да се роди душевният човек. Новото душевно състояние трябва да се пробуди. От него, както казахме вече, ще се излъчи един блясък, една светлина, едно сияние. Това сияние на душата напада всички чакри – седемте големи и четиридесет и двете малки. Така сиянието на душевния човек напада телесния човек и поема борбата срещу гнева и страстите на телесната форма, срещу насочеността на телесния човек към материята. То започва също така борба срещу жизнените сокове и флуиди, които циркулират в телесния човек и го владеят. Тогава започва да действа първото лечебно средство.

Нека да видим още веднъж ясно пред себе си как всички чакри – малки и големи, се въртят в телесния човек в съответствие с един определен процес, как в личността постоянно влизат и се освобождават различни сили и течения, как човекът бива тласкан да върви по-нататък по своя жизнен път. И сега се изявява душата с нейното излъчване. Тази радиация, тази светлина на душата, напада всички процеси, които държат човека връзван за диалектиката и го разболяват. Лечебното средство започва да действа. И Хермес ни казва, и неговият глас достига до нас от хилядолетия: когато светлината на душата започне да сияе в телесния човек, тя предизвиква в него интензивна болка. И това е естествено!

Когато се осмелите да действате с душата, вие предизвиквате в цялата си система една силна болка. Ние установихме, че падението на телесния човек се преустановява чрез това лечебно средство принципно и фундаментално. Чрез дейността на всички тези чакри, чрез въздействието на всички тези природни сили във вас, чрез цялата система вие бивате водени към смъртта. И сега във вас се появява сиянието на душата и предизвиква застой във всички тези процеси. Вижте ясно как човек потъва като летяща стрела в тресавището, в нищото. Разберете, че чрез докосването на душата този процес не само може да бъде забавен, но дори може да се постигне невъзможното – спиране на негативния път към смъртта.

Това е свързано с една особена промяна на чакрите и на тяхното движение. Както казахме, те се въртят в посока на часовниковата стрелка, отляво надясно. Но чрез сиянието на душата е възможно въртенето да бъде спряно, задържано в покой и накрая обърнато в обратната посока.

Вие ще разберете, че когато това стане, целият мироглед и цялото същество на човека се променят. Чрез промяната в дейността и посоката на чакрите вие навлизате в един нов свят и ставате тотално друг човек.

Когато в различните процеси, протичащи в чакрите, започне да се забелязва застой, което означава, че сиянието на душата има успех в даден ученик, вниманието на обхванатия от душата телесен човек се насочва към факта, че най-големият грях е безбожният живот. Затова душата и тялото трябва да се подготвят за слизането на Духа и да направят място за него, така че отсега нататък трите да живеят заедно.

Защо двете трябва да станат три? Защо телесният човек трябва да изпълни една важна функция в този процес?

Заради пинеалиса. Пинеалисът, както казахме, е не само астрален и етерен, но също и материален орган. Той може да се докаже материално, анатомично.

Когато душевният процес напредне, когато ароматът, сиянието на душата започнат да се забелязват и системата бъде нападната от първото лечебно средство, пинеалисът трябва да се отвори по нов начин. Защото е необходимо кандидатът да вдишва една друга прана. Иначе не може да напредне. Трябва да се развие съвсем различно дишане, пинеалисът трябва да се отвори за излъчванията на Седморния дух. Седемте лъча трябва да проникнат вътре и да подпомогнат душевния процес.

Когато в началото тези три принципно станат едно, Духът започва да лекува, да освещава цялата система. Това е, както вече обяснихме, втората панацея, която е необходима за всяка трансфигурация.

Трансфигурацията е голямото възстановяване. В нея се осъществява Гносисът. Това е целта на Гностичната духовна школа, това е Алхимичната сватба на Християн Розенкройц, това е Прагносисът на Хермес Трисмегист. Най-напред телесният човек се напада от сиянието на душата, после пинеалният център се отваря за едно ново дишане, за спускането на новите жизнени сили; нови жизнените флуиди започват веднага своето лечебно действие.

В Духовната школа вниманието на групата се насочва непрестанно и по различни начини към този могъщ процес, при това все по-настойтелно, което предизвиква известно вълнение. Поради това много ученици се чувстват доста засегнати.

Но защо се налага такова силно нападение? Единствено за да бъдете насочени към абсолютната необходимост от триединство на Дух-душа-тяло във вашето жизнено състояние, а и защото в по-голямата част от групата сиянието на душата е малко или повече действащо. Душата и тялото са свързани, но ние не бива да спираме дотук. Школата трябва да продъл-

жи да върви по своя път, защото едва сега тя може да започне със същинската си работа. Защото ние не сме душевна школа, ние сме призвани да образуваме духовна школа!

Душевни школи и душевни обучения има повече от достатъчно в нашия свят. Съществуват извънредно много хора, чието падение е спряно от сиянието на душата. Затова те сериозно разчитат например на етичните изисквания, искат да се издигнат над животинското и се стремят да обединят човечеството в една голяма, прекрасна душевна общност. Мнозина отлични, прекрасни душевни хора се срещат също и в нашата група. Но те разбират, че трябва да продължат пътя си, че са призвани от Божието царство, от царството на Духа, което не е от този свят: „Плът и кръв не могат да наследят Царството Божие.” Фактът, че в момента физическото човечество пропада в такава голяма престъпност и порочност, трябва да ви доказва колко необходимо е да се създаде отново една духовна школа на земята.

Ние установихме, че душата, превърнала се в Духовна, сърдечна душа, е основата за по-нататъшното строене. Стоите ли вече на квадрата на строенето? Съобразявате ли се в своя живот с душевните изисквания, душевните стойности и душевните сили? Ако е така – добре, тогава продължавайте да строите! Посветете се на построяването на Духовната школа, на строенето на Духа във вас. Затова отсега нататък наличието на душевното сияние, на Духовна душа, трябва да се поставя като абсолютно условие за ученичество в Лекториум Розикруцианум. Защото сиянието на душата дава на човека способност за различаване.

Разбирате ли колко чудесно и прекрасно е това: когато сиянието на душата действа във вас, вие знаете във всеки един момент кое е фалшиво, грешно. Тогава сте получили способността за различаване на доброто и злото. Някои хора не при-

тежават тази способност, но те не притежават и такава душа. Придобият ли я, те също ще могат да различават доброто от злото. Върху това трябва да насочите вашето внимание, с това трябва постоянно да се съобразявате и да си правите съответните изводи. В съответствие със сиянието на душата, вие трябва да развиете собствен морал, собствена етика.

Сиянието на душата дава на човека способността да познае истинския вид на природата на смъртта. Без тази способност човекът е подобен на лишеното от разум животно и, както Хермес казва в осми стих, той споделя съдбата на безразсъдното животно. В осми и девети стих, към които насочваме специално вашето внимание, се казва:

Тъй като неразумните въздействия на страстите, влеченията и желанията са едно безгранично зло. Над тези души Бог постави закона като надзирател, за да осъзнаят своите злини.

Сиянието на душата е не само една панацея, но като въздействие на Светия Дух то играе същевременно ролята и на възпитател, и на обвинител. Това означава, между другото, че човекът, който е навлязъл в душевното новораждане, повече не може да намери вътрешно спокойствие. Когато той изпита сиянието на душата, всичко, което е от тъмнината и трябва да изчезне, започва да се изтласква навън и той няма спокойствие нито за секунда повече. Тогава сиянието на душата не причинява само болката на пречиштането, но същевременно се явява и като бедствие, което сполетява ученика почти ежедневно, защото го въвежда непрекъснато в конфликт със съвестта му.

Съвестта е съдията, а конфликтът със съвестта му е надзирателят. Вие често и дори ежедневно изпитвате последиците от това. Затова се намирате в едно постоянно безпокойство, в едно непрекъснато вълнение. Защо? Защото душата е нещо съв-

сем различно от телесния човек. Те продължават да се борят. Безпокойство, самообвинения, копнеж, изтощение и надежда се сменят непрекъснато. Тези сменящи се напрежения пък стават повод за най-различни проблеми от физически характер. Истинската радост, действителното жизнено осъществяване и вътрешното спокойствие остават по този начин далеч от нас.

Душевният човек не може да намери равновесие. Това е изключено, защото неговата свързаност с телесния човек предизвиква прекалено силни противоречия. Затова в течение на вековете бяха създадени мистични системи от окултен вид, с цел да заблудят душевния човек чрез медитации, покаяние и поробване на телесния човек. Като малки подаръци за душата се предлагаха дебели молитвеници: сутрин, обед и вечер; вечер, обед и сутрин; четене на молитви, четене, четене, четене и извисяване чрез медитация. А телесният човек, захвърлен в ъгъла като стар парцал, изтерзан и измъчен от упражнения в покаяние, беше непотребен. Това е поробването, форсираното потискане на телесния човек.

И колкото да са разбираеми тези опити, те са изцяло погрешни. Тялото може и да е силно препятствие и окови за душата в практическия живот и да спомага при потъването в природата на смъртта, но въпреки това телесният човек е призван също и към една възвишена, прекрасна задача, а именно – да се издигне от своето падение чрез трансфигурация и да стане един възвишен служител, инструмент на Духовната душа.

В Тринадесета книга, стихове 10-15, между Хермес и Тат се води разговор относно съдбата и фаталността. Тази част е много важна, защото хвърля потвърждаваща светлина върху много неща, които се обясняват в гностичната философия.

Ние знаем, че Вселената се изявява чрез природни закони, които регулират хода и движенията на звездните системи,

слънцата и планетите. Следователно това се отнася напълно и до нашата планета Земя, както и до жизнените вълни, които се развиват на нея.

Тези закони се извяват чрез излъчвания. Цялата мрежа от чакри в човешкото същество не е нищо друго освен една система за улавяне и преработване на тези излъчвания. Затова човешката личност бива сравнявана в това отношение с един атомен реактор.

Съществуват три групи, три порядъка на излъчвания, на енергийни потоци. Първият порядък се отнася до телесния, вторият – до душевния, а третият – до духовния човек. Следователно телесният човек се намира в едно определено жизнено състояние, в което се осъществява неговото предопределение като физическо същество и се изпълнява неговата съдба. Определени излъчвания въздействат върху него така, че се осъществява закономерно определената му съдба, но не съдбата, която започва да се разгръща с неговото раждане, а тази, която е закотвена в неговия микрокосмос още преди него. Защото пинеалистът, за който говорихме толкова много, има много силно влияние върху материалното тяло и е свързан особено с етерното и астрално тяло, както и с ауричното същество. Всичко, което личностите, живели в микрокосмоса в предишното си съществуване, са вдишвали и преработвали, след тяхната смърт се предава на ауричното същество.

Въз основа на тази ситуация от миналото се развива вдишването на пинеалната система при раждането, т.е. в една продължаваща линия на съдбата – линията на съдбата на природно родения човек. Ако последният престъпи елементарните природни закони, които важат за него като човек във физическо тяло, той бива коригиран чрез тези закони и тогава съдбата се превръща в зла участ за него. Тогава една неотменима власт изпълнява върху него наказанието, което го довежда до нежелана от него ситуация или състояние на съществуване.

Ако влезете в света на душата и по този начин свържете съществуването си с един напълно друг лъчев порядък, и лъчите на този душевен свят могат да упражняват своето влияние върху вас, те ще започнат да смушават и да отслабват природно-закономерните излъчвания на телесния порядък. Ако упорствате, ако издържите докрай, вие ще се сбогувате със сегашната си съдба и тогава злочестата ви участ ще бъде унищожена. Но ако си останете в това състояние, в което, от една страна, живеете изцяло живота на телесния човек, а от друга страна, смушавате телесната си система чрез душевни радиации и предизвиквате вълнението, за което говорихме, тогава вие утежнявате вашата съдба. Тогава възниква едно неизбежно положение, което вие самите предизвиквате.

Затова душата и тялото трябва да преминат чрез ново жизнено поведение, чрез позитивни и постоянни действия и висок морал напълно в сферата на душевното излъчване. Когато се осмелите да живеете само от душата, хватката на съдбата ще се разхлаби и накрая ще изчезне. Тогава цялата ви система ще бъде поверена на третия лъчев порядък, а именно – на самия Седмореи Дух.

Във великия процес на развитие нито едно единствено същество не може да избяга от болката, която се предизвиква от пречистващото и освобождаващо въздействие на споменатата вече двойна панацея. Затова в стих 15-ти Хермес Трисмегист казва:

Невъзможно е да се избяга от променливостта, както и от раждането: но който притежава Духовната душа, може да се освободи от злото.

По този път трябва да вървите. Ако сте твърдо решени и издържите докрай, вие наистина ще се върнете у дома, в Родината.

IX

Единородният син на Бога

След досегашните ни обяснения във връзка с Тринадесета книга на Хермес Трисмегист, сега се обръщаме към 16-ти и 17-ти стих:

Затова, сине мой, винаги слушах думите на Добрия демон. Ако ги бе написал, той щеше да направи голяма услуга на човешкия род. Само Той, сине мой, изрече наистина божествени думи, защото като единороден Син на Бога знае всичко. Така веднъж го чух да казва, че всичко създадено е едно, особено въплътените същества, надарени с разум; че ние живеем от потенциална сила, чрез действаща сила и чрез принципа на Вечността. Ето защо Духовната душа е добра, както и душата, която произлиза от нея. Следователно нещата на Духа са неделими и Духовната душа, която властва над всички неща и която е душата на Бога, е в състояние да направи всичко, което пожелае.

Ще се опитаме да ви обясним това, което Хермес има предвид с тези думи. Ако успеем, вие ще видите сияещата същност на гностичната философия.

Гласът на Добрия демон не е нищо друго, освен гласът на първоначалната душа. В западния свят думите демон и демонизъм имат негативно значение, защото обикновено се свързани с лоши природни сили и влияния. Но в древността

думата демон означаваше само природна сила, природно същество. Затова гласът на Добрия демон в нашия случай е гласът на първоначалната душа, вродена във всеки микрокосмос, и за която Хермес казва, че постоянно чува гласа ѝ.

Човек, който притежава Духовната душа, действаща в чистота, може да избяга от всяко зло, може да сломи всяка съпротива на злото. Следователно, ако освободим гласа на доброто в нашето сърце, ние по всяко време ще притежаваме оръжието, което може да ни дари свободата. Това щеше да помогне много на човешкия род, ако го знаеше вътрешно. Но човешкото сърце, което се подчинява напълно на материалния човек, е затворено, вкаменено, или както се казва в Библията, е втвърдено, затлъстяло. Това се случва не защото телесният човек е толкова лош и трябва да се отречем от него напълно, както проповядват някои Йога-системи, а защото телесният човек трябва да се остави да бъде воден и насочван от Духовната душа, тъй като Добрият демон, първоначалната душа, е първородният, или единородният Божи син.

Може би тези думи са ви много познати, особено ако сте получили църковно-християнско възпитание. На вас ви се казва: „Иисус Христос е първородният, единородният Божи син”, и това ви се повтаря като догма: ”Иисус Христос е единственият и абсолютният Син на Отца”.

Като изповедници на Гносиса, ние напълно приемаме това и вярваме безусловно на този абсолютно единствен и съвършен човек: Иисус Христос, разпнатия. Но ние освобождаваме напълно тази възвишена, божествена истина от всички теологични и догматични вериги, от всички зловещи църковни окови. Защото, разберете това добре, Добрият демон, или първоначалната, чиста душа, е първородният Божи син от самото начало.

Когато изгревът на Вселенската изява настана и човешката жизнена вълна се изяви в мириади микрокосмоси, във все-

ки микрокосмос се намираше една пламтяща светлина, която беше в състояние да се самоосъществи: Единородният син на Бог, изявен във Вселенската природа, Добрият демон, или Първоначалната душа.

Единствено чрез него, чрез този Единороден вие можете да постигнете блаженството, съвършенството. Друга възможност не съществува. И ако търсите този Единороден Божи син някъде навън, някъде далеч, в някакъв небесен свят, тогава разбирате нещата по грешен начин. Тогава вие се обръщате от вътрешното към външното. И ако с молитвено събрани ръце се молите за помощ на този Единороден, който според неправилното ви разбиране се намира в някоя друга област, тази помощ не може да ви бъде оказана. Тогава цялата християнска спасителна изява ще стане абсолютно негативна.

Затова розенкройцерите, които знаят всичко това, от сърце изповядват по отношение на Библията следното: „Благословен е, който притежава Библията, по-благословен е, който я чете, най-благословен от всички е, който я познава основно, докато най-подобен на Бог е онзи, който не само я разбира, но я и прилага.”

Затова всички, които изповядват Тройния съюз на Светлината, са подчертано христоцентрични. И нещо повече, те бяха такива хилядолетия преди нашето летоброене, преди да се заговори за Иисус от Назарет. И когато в Библията се казва, че Светият Дух се спуска над главата на Иисус в образа на гълъб и се чува глас: ”Този е моят възлюбен син, в него е Моето благоволение”, с това вниманието ни се насочва не към природно родения физически човек Иисус, както смята цялото църковно християнство, доведено до тази заблуда от теологията, а тук става дума за Първоначалната душа, за Божия син, за Единородния син на Бог, който в този момент се свързва отново със Свещения седмореен дух. В този Единороден Божи син, в този душевно освободен човек става

живо и действително това, което е било от самото начало. По този начин съответният ученик се довежда до своето висше и истинско предопределение.

Защо първоначалната душа се нарича единороден Божи син? Защото, повтаряме това още веднъж, само в първоначалния микрокосмос беше роден този пламтящ, жив принцип, това централно сърце като единствен и най-висш, създаден от Бога принцип на живота, т.е. Единородният.

В първоначалния микрокосмос съществува пламъкът, който ние наричаме също Розова пъпка, или Праатом. Следователно единородният син потенциално се намира във вас. Този божествен принцип, който е закотвен от Логоса във всеки микрокосмос, „разбира всичко и има способност да се изявява от потенциалната сила, чрез действащата сила и чрез Вечното същество”, както казва Хермес. Всичко, което се предприема от първоначалната душа, от душевния човек, може и ще бъде осъществено свършено. Апостол Павел, душевният човек, казва: „Аз постигам всички неща чрез Христос, който ми дава сила”, т.е. чрез силата на Духа. Следователно Синът е едно с Бащата:

- Силата, която работи заедно с Принципа, образувайки едно живо единство;

- Дейността, която е резултат от това и води винаги до целта без колебание, в свършено осъществяване;

- и, чрез пълното освобождаване от всички диалектични явления, резултатът от дейността, Вечността, принципът на Вечността, ще го заведе до истинското предопределение, в безвремието.

Затова Иисус Христос казва, а и всеки истински душевен човек ще го повтори: „Отец и аз сме едно. Отец ми дари всички неща.” Затова е логично, че Господ Иисус, като душевен човек, казва: „Без мен”, т.е. без първоначалната душа, „вие не можете нищо”. Каквото и да опитвате с интелигентността на

вашата телесност, то ще ви доведе само до смъртта. Ако мислите, че оповестяването на спасението се отнася до телесния човек, дори до диалектичния човек в настоящата му форма, което е кардиналната грешка на така нареченото християнство, и изхождате от неправилната предпоставка, че телесният човек се намира в центъра на спасителното откровение, това е заблуда. Ако вие като ученик на една Школа като нашата продължавате да давате израз на всички себеутвърждаващи опити на телесния човек, дори в някаква променена и замаскирана форма, тогава всичко ще се развива по грешен начин, а ученичеството ви ще бъде една фикция.

Ще ни разрешите ли да ви кажем с цялата си братска любов: „Престанете най-после с вашето говорене! Това, което трябва да правите, е не да говорите, а да действате в едно ново жизнено поведение, изхождащо от централния душевен принцип. Християнското спасително откровение никога не се е предвиждало за телесния, а само за душевния човек. Той е Единородният син, който е паднал и трябва отново да получи живот. А вие като телесен човек можете най-много да протегнете ръка за помощ.

Когато обясняваме Четиринадесета книга, ние се изкачваме на една планина, за да чуем там една планинска проповед. Първият съвет, който Хермес дава там на своите ученици, е за мълчанието. Отличителните белези на душата са тишина и действие чрез сила: Сила, Действие и Вечност. Ако не внимаваме, ако не се съобразяваме с това, понятието *християнин*, или *розенкройцер*, ще се превърне в една карикатура, както толкова често се е случвало в световната история. Трябва ли телесният човек да бъде отхвърлян и отричан, както в някои Йога-системи? Не, определено не: телесният човек трябва да трансфигурира.

В 14-та книга Хермес се изказва твърде остро против интелектуалността. Физическият човек мисли, че знае всичко.

Но Хермес установява: „Физическият човек не знае нищо. Физическият човек не е в състояние да знае нищо съществено”. Затова неговото дърдорене трябва да престане и той трябва да навлезе в тишината. Ще разрешите ли да ви напомним това още веднъж, защото в бърборенето се крие една неизмерима опасност за ученика. Телесният човек трябва да трансфигурира. Но не разбирайте тези думи неправилно. Телесният човек не трансфигурира самия себе си, защото само душата, само Единородният божи син е в състояние да извърши това чудо. Защото Синът е едно с Бащата. Като телесен човек никой не е добър, нито един единствен, казва Господ Иисус. Единствено Синът Божи е съвършен, единствено Духовната душа и излизащото от нея сияние са добри. Във физическата природа има едно многообразие от форми и изяви. И когато това многообразие стане съвършено или се подчини напълно на единствения закон на Духа и на Живота, тогава Духовната душа, която е от Бога, може да осъществи всичко, което пожелае, т.е. ако се насочите изцяло към Единородния във вас.

Когато освободите силата, скрита в Праатома, потопявайки се в съвършено мълчание, във вътрешната тишина, чрез която „ароматът на Розата” се разпръсква напълно, тогава силата на Розата, на Духовната душа, която е от Бога, може да осъществи всичко, което пожелае. Когато телесният човек, в каквото и състояние да се намира, застане изцяло под крилата на душевно-духовния човек, тогава единствената истинска човешка форма на изява може да възникне от Сила, Дейност и Вечност.

Ето защо човекът трябва да получи познание за тези неща, и затова те ви се обясняват. В Библията четем оплакването: „Моят народ” (т.е. моите братя и сестри по душа) „загива, защото няма познание”. Затова Братството на Розата и Кръста изявява науката за спасението, познанието за духовното изцеление. Но ако вие възприемате това познание само

интелектуално, задържате го в себе си и го свързвате само с телесния човек, тогава всичко ще се развива погрешно и вие никога няма да постигнете целта си. Ето защо това познание трябва да се предаде на телесния човек, за да му се помогне да съдейства съзнателно и по правилен начин на този процес.

Сега може да кажете: „Това го знам отдавна, то е така и така, аз трябва да направя това, да оставя онова и т.н....” Но вие не трябва да правите нищо! Трябва само да се подчините в мълчание пред Бога във вас. Разберете добре: във вашия микрокосмос пламти Светлината, Централното сърце, и вие трябва да се обърнете към него.

Централното сърце трябва да расте, а вие трябва да умрете. Затова ви се дава това познание! Но не да пълните с него мозъка си и да можете да казвате: „Сега знам всичко”, а да можете да вървите по пътя на спасението. Общо практикуваното християнство не знае нищо за освобождаващата истина и затова може да бъде поведено от различни авторитети по фалшиви пътища. В стих 17-ти на нашия текст Хермес казва на Тат:

И ако се въздържиш от спорна игра на думи, ще откриеш, сине мой, че Духовната душа, душата на Бога, действително властва над всичко: над съдбата, над Закона и над всичко останало, и че за нея няма нищо невъзможно. Тя може да издигне човешката душа над съдбата, но също така да я подчини на нея, ако душата не изпълнява дълга си.

Хермес не би могъл да изрази това по-позитивно. С това той има предвид и иска да каже: Ако телесният човек, колкото и тежко да е прегрешил и нарушил най-елементарните закони на живота, се посвети и довери на Единородния син, на безсмъртната душа в себе си, тя може да премахне дори и най-жестоката съдба, причинена от него самия. Това е единстве-

ното възможно опрощаване на греховете. Така например ние четем в Библията за разкаялата се грешница, която се обръща към истинската душа: „Който от вас е безгрешен, нека пръв хвърли камък върху нея.”

Затова ние не отправяме никакви упреци към даден ученик, каквото и да е съгрешил в миналото си, ако сега той се доверява наистина позитивно на своята душа и доказва по този начин своето ново жизнено поведение.

Ученичеството трябва да се осъществява и доказва с конкретни дела. Учението за вина, разкаяние и милост е класическо херметично учение. За нас е голяма радост, че имаме правото да ви кажем и да докажем това въз основа на хилядолетното древно Евангелие на Прагносиса. Тази голяма и прекрасна утеха ни се дарява в тази част от Тринадесетата книга с уверението, че истинската душа е по-висша и по-могъща от всяка съдба. Това е същото утешение, което ни се дарява и от познатите думи в Библията:

„Ако греховете ви са като пурпур кърваво червен, ще станат бели като сняг; ако са алени като червено, ще станат като бяла вълна.”

Тези думи се казват от живата душа, от душевния човек, който живее във вас. Където има грях, трябва да има и изкупление. И там, където това може да стане по единствено възможния начин, там е и душата – за да спасява, да предпазва. И душевният човек е този, който е готов да прегърне с любов и радост своите паднали братя и сестри, които вече са спасени. Ето защо се казва: „Има радост на небето за всеки грешник, който се покае”.

Дано да възприемете тези древни слова съвършено поновому, като ги видите в херметичната им светлина, и да почерпите от силата, скрита в тях.

Х

Страдание

В стихове 17-20 на Тринадесета книга на Хермес се казва:

Следователно нещата на Духа са неделими и Духовната душа, която е душата на Бога и властва над всички неща, може да върши всичко, което пожелае. Помисли върху тези неща и свържи това, което току-що казах, с въпроса, който ми постави относно Съдбата и Духовната душа. И ако се въздържиш от спорна игра на думи, ще разбереш, сине мой, че Духовната душа, душата на Бога, действително властва над всичко: над Съдбата, над Закона и над всичко останало, и че за нея няма нищо невъзможно. Тя може да издигне човешката душа над Съдбата, но също така да я подчини на нея, ако душата не изпълнява дълга си. Това са превъзходните думи, които каза Добрият демон.

Тат: Това са божествени, истински и просветляващи думи, Отче. Но би ли ми обяснил и следното: Ти каза, че в безразсъдните същества Духовната душа действа според тяхната природа и в съответствие с техните инстинкти. Аз мисля, че инстинктът на безразсъдните същества е страстта (патос). Ако Духовната душа действа в съответствие с инстинктите, които са страстите, тогава не е ли и Духовната душа една страст, понеже бива докосвана от патос?

ХЕРМЕС: Много добре, сине мой. Твоят въпрос е остроумен и е правилно да отговоря на него. Всичко безплътно в едно тяло е подложено на патос (страдание) и строго погледнато, то също е страст (патос). Всичко, което поражда движение, е безплътно. Всичко, което бива движено, е тяло. Безплътното също бива движено, но чрез Духовната душа. Това движение е страст (патос). И двете са подложени на страдание (патос) – както това, което поражда движението, така и това, което бива движено; едното – защото поражда движение, а другото – защото е подложено на импулса на движението. Но когато Духовната душа се отдели от тялото, тя се освобождава от страданието (патос, страст). Може би е по-добре да се каже, сине мой, че нищо не е без патос (страдание) и че всичко е подложено на него. Думата „патос“ (страдание) въобще не съответства на „изживяно страдание“. Едното е активно, другото – пасивно. Телата могат да въздействат на самите себе си. Те са или неподвижни, или биват движени. И в двата случая има патос (страдание).

Безплътното винаги е подтиквано към дейност и следователно е подложено на страдание. Затова не се обърквай от думите: действаща сила и патос (страдание) са едно и също нещо. Но не пречи да употребим най-точния и най-подходящия за това термин.

Както виждате, в този текст вниманието ни се насочва към страданието. Използваната в гръцкия текст дума патос означава както страдание в най-общия смисъл, така и страдание на душата в частност, предизвикано от силни желания, инстинкт и страст. Тат моли своя учител Хермес за обяснение на тези въздействия, заинтригуван от неговото изказване, че Духовната душа действа в лишеното от разум животно в

съответствие с неговия вид и неговите инстинкти. И той добавя: „Аз мисля, че инстинктът на лишените от разум същества е страстта. Тогава не е ли и Духовната душа една страст?“

Като отговор на това Хермес посочва, че всички действия в тялото, както и в душевното състояние, са страсти, страдания. Трябва да си дадете ясна сметка за това.

Всички човешки тела се движат чрез една Духовна душа. Всички човешки тела се намират в средата на един микрокосмос. В някои случаи този микрокосмос вече е много развит и е от възвишен вид. В други случаи, какъвто е при съществата с жизнена искра, не съществува микрокосмос, а само един елементарен астрален принцип. Но какъвто и да е случаят, във всеки микрокосмос и във всеки астрален принцип, бил той при съществата с жизнена искра или при животните, се намира едно ядро. От това ядро излиза едно излъчване, което се отправя към сърцето на съответното създание и предизвиква в него едно вълнение, едно определено състояние. Следователно най-напред имаме едно ядро с неговото излъчване, което се описва тук като Духовна душа. В един определен момент излъчването на това ядро одушевява сърцето на създанието и създанието трябва да реагира на това одушевяване. Следователно има едно нематериално движение, едно излъчване, излизащо от ядрото на микрокосмоса, и нещо, което бива движено, а именно тялото, личността.

При животното излъчването на ядрото не среща препятствие в сърцето и излизащото от сърцето излъчване не се натъква на пречки в тялото. Затова всяко животно постъпва в съответствие със своя вид. При човека обаче положението е съвсем различно, защото при влизането си в сърцето ядреното излъчване винаги се натъква на пречки, които често са твърде големи. В много случаи излъчването на ядрото въобще не може да проникне в сърцето. Тогава сърцето е като

вкамнено: безплодно, празно, затлъстяло. И ако след много дълго време нещо от това излъчване на ядрото въпреки всичко проникне в сърцето, а по-късно чрез сърцето – и в личността, тогава възниква голям конфликт, голямо страдание: конфликтът и страданието на ученика.

За да разберете добре всичко това, е необходимо може би едно по-подробно обяснение. Тялото, личността, има един напълно собствен живот. Живеещото във всяка личност съзнание е просто съзнанието на всички атоми и при диалектичния човек се намира винаги в конфликт с ядреното излъчване на неговия микрокосмос.

Диалектичната личност не е вече идеална личност, тя е кристализирала и поради кристализацията е дегенерирала. Някои органи са станали латентни, а други са били прибавени, за да може тя да се изявява в грубо материалните условия. В резултат от това сгъстяване човешкото сърце също е дегенерирало. Неговите седем центъра са затворени и за повечето хора може дори да се каже, че при тях те никога не са били отворени. Поради това тези хора не се задвижват повече чрез излъчването на ядрото, а изключително и само чрез диалектичното, природното съзнание, което се захранва чрез пинеалиса.

И когато Хермес нарича хората, намиращи се в това състояние, животни, той е прекалено оптимистичен, защото много милиони хора, които са с така затворени сърца, всъщност се намират под нивото на животните, във всеки случай не са вече хора. Те са създания на Автадес. И ето че Гносисът се спуска в тази ужасяваща действителност. Защото при всяка личност, която е свързана с един микрокосмос чрез природно раждане, съществува възможност за възстановяване на първоначалното състояние. Теоретично тази възможност е абсолютна. Но какво ще произлезе от това на практика, трябва да се изчака, за да се види.

Сега трябва да ви поставим пред една истина, която някои от вас ще намерят за ужасна. В нашата ера големи сили от Универсалната верига са заети с това, да предизвикат интензивна активност на ядреното излъчване на всеки човешки микрокосмос. Вие сигурно можете да си представите, че по-голямата част от човечеството изпитва последиците от това ядрено излъчване в сърцето си. То сякаш нахлува в сърцето с взлом. И достъпът, доколкото все още е възможен, се постига принудително, като последиците от това са многото болести.

Защо е тази активност, защо е това интензивно старание? Когато дори и едно такова форсиране остане без резултат, вече няма да има никаква възможност за спасение и тогава животът ще протече без всякакъв регенериращ импулс, без какъвто и да е смисъл, без никаква разумност, докато настъпи смъртта. Сега човек може да попита: „Мислят ли големите сили на Универсалната верига, за които говорите, че форсирането на сърцето, за да се отвори то за излъчването на ядрото на микрокосмоса, ще има освобождаващ ефект?“ Нашият отговор е: „Наблюдавайте резултатите от едно такова форсиране и свързаните с него факти и явления в нашето общество.”

В стих 19-ти Хермес казва: *Всичко, което поражда движение, е безплътно. Всичко, което бива движено, е телесно. Безплътното също бива движено, но чрез Духовната душа. Това движение е страст (патос). И двете са подложени на страдание.*

Това означава следното: Когато едно човешко сърце се форсира чрез ядреното излъчване на централното сърце на микрокосмоса – Розата на сърцето, и Светлината се изявява в личността като душевно състояние, като сияние на душата, тогава възниква остър конфликт между Духовната душа, тази

личност и изворите, от които тя се захранва. Последицата от този конфликт е, че и двете изпитват голямо страдание:

страданието на душата, защото не може да събуди хармония в личността, а причинява и изпитва само дисхармония;

и страданието на личността, защото това влияние, толкова противоположно на нейната природа, я изважда напълно от равновесие и може да предизвика различни физически проблеми (което все пак е най-малкото зло), но също така и морални дефекти, необуздани влечения, сексуални извращения и различни форми на престъпления.

Естествено, вие можете да си представите причината за тази конфликтна ситуация, а именно сблъска между личността, която е изцяло от земята, земна, и излъчването на Розата. Как това обаче може да доведе до криминални прояви и морални отклонения, може би е по-трудно за разбиране. Затова ние ще се опитаме да ви го обясним.

Представете си например една личност, която по природа има хуманна жилка в кръвта си, но същевременно притежава и едно много силно егоцентрично съзнание (астролозите биха говорили тук за влияние на Юпитер), оживено от силна илюзия за доброта. Нека да предположим, че такъв човек изпитва ядреното излъчване в своето сърце съвсем неподготвен. Тогава заблудата се засилва и води често до големи изстъпления. Ако засегне силно изразени интелектуални типове, ядреното излъчване може да даде като негативна реакция повод за голяма непочтеност. При едно чувствено същество, заредено със силно негативното марсово влияние, ядреното излъчване ще причинява често морални отклонения. По този начин могат да се развият различни видове страсти. С това могат да се обяснят и опитите на някои ученици да приравнят Школата до природата.

Може би отново ще попитате: „Как подобни неща могат да бъдат от полза? Що за глупост е някой да бъде вкарван в конфликт, само защото не може да реагира позитивно!”

Ако наблюдавате обаче вълните на престъпността и извращенията, които вилнеят в света, ако наблюдавате разюзданото човечество в неговото твърде странно поведение, би трябвало да заключите от това най-малкото, че човекът и човечеството създават в момента една много тежка карма.

И колкото и парадоксално да звучи, точно това в известен смисъл е една голяма благословия – единствената благословия, за която по-голямата част от човечеството е все още възприемчива. Конфликтът в страдания и неприятности, в една безименна болка, е най-често единствената последица. Пълните с горчивина опитности се отпечатват толкова дълбоко в ауричното същество, че от този момент нататък съответните микрокосмоси са „белязани”. Това дава голяма възможност тежката карма в ауричната сфера да подготви новата личност при следващото оживяване на микрокосмоса по един напълно нов начин. Защото понесените страдания имат много силно влияние върху археуса, вътрешната секречия и кръвта, като повече или по-малко отварят сърцето.

Резултатът от това е, че в тези случаи съществува много по-малка вероятност за горепосочения конфликт, или ако такъв се появи, последиците от него няма да са толкова сериозни. Поради понесените в миналото страдания съответният човек ще реагира вече сериозно на излъчванията на първоначалната душа. Следователно в тези случаи възможността ученичеството да се доведе до добър край е много голяма. Понякога Универсалното братство работи при хората с изключително дълги срокове: „За Бог хиляда години са като един ден.”

Всичко това ви се казва не за да се оправдаят престъпността и неморалността, а за да разберете ясно, че има страдания, които водят към живот, и страдания, които водят към смърт. В първия случай, това е победа на Светлината; във втория

случай, това също е победа на Светлината, но в резултат на дълъг път, белязан с огромни страдания. И страданието, което трябва да движи всички нас, които желаем да служим на Бог и на човечеството, трябва да бъде едно дълбоко състрадание към всички онези, които биват водени по такъв начин през дълбините, за да могат и те да срещнат един ден своя изгрев.

XI

Духовната душа и Словото

След като обяснихме дълбоката същност на страстта, на влечението, на страданието, след като показахме, че зад излъчването на сърцето се крие подтикът на Духовната душа, чрез която всеки човек бива воден към възкресение или към падение, след като посочихме и как падението накрая се превръща пак чрез нея в благословия, се връщаме отново към Хермес, който в 26-ти стих установява, че измежду всички смъртни същества единствено човекът е получил две дарби: Духовната душа и Словото. Две качества, които са напълно равностойни на безсмъртието. Ако човек използва тези две качества по правилен начин, той няма да се различава от безсмъртните. Нещо повече: той ще напусне смъртното тяло и чрез споменатите дарби ще бъде въведен в хора на боговете и на блажените. В 26-ти стих Хермес казва още за тези две висши дарби:

Блаженият Бог, Добрият демон, каза, че душата е в тялото, Духовната душа е в душата, Словото е в Духовната душа, и че Бог е Бащата на всичко.

Да изследваме сега какво е имал предвид Хермес и да установим още веднъж истинския вид на Духовната душа. Тя се намира в ядрото на микрокосмоса. Това ядро е великият принцип на живота: запален от Логоса, той е *от* Бога, *във*

Бога и следователно е безсмъртен. Този безсмъртен принцип почива във вашия микрокосмос и този факт трябва да ви послужи като още един подтик да го използвате.

Когато говорим за безсмъртния принцип на човека, вие трябва да разбирате понятието *човек* по правилния начин. Личността, която обикновено наричаме човек, е само един малък и частичен аспект от цялостния човек. Излъчването на микрокосмичното ядро, наречено от Хермес Духовна душа, позната в нашата философия като Розата на сърцето, или централното сърце, не се насочва само към физическото сърце, за да нахлуе в него и да го изпълни, както вече обяснихме, но се движи и в цялото дихателно поле на микрокосмоса. Следователно излъчването на Духовната душа е не само в сърцето, но то ни **обгръща, както обгръща и целия микрокосмос**. Тези радиации, които излизат от централното сърце, са от астрален вид и могат да се сравнят с чистата астрална сила на Прасубстанцията, за която Парацелз писа в миналото.

Когато ядреното излъчване проникне в сърцето, личността бива одушевена от Духовната душа. Тогава душата е в тялото, Духовната душа е в душата и Духовната душа е в Бога. По-нататък Хермес казва, че Словото, или говорът, езикът, е също така в Духовната душа. С това той иска да обясни следното: когато личността бъде одушевена от ядреното излъчване, последното получава достъп и до един от другите центрове на човешката личност – до системата на чакрите. В началото бива докосната специално чакрата на ларинкса.

Тази чакра се намира приблизително на височината на продълговатия мозък (медула облонгата). Ако сложите дланта си на тила, вие ще докоснете тази чакра, която владее цялата област на врата и на тила, както и всички органни структури, които се намират там. Между другото, тя действа много силно върху фаринкса, т.е. гърлената кухина. Във фаринкса се намира един много силен сетивен център, който е във връзка

с органите на главата: носа, челната кухина – седалището на Златната роза, гърлото и ларинкса. Фаринксът управлява всички тези толкова чудесни органи.

В това отношение трябва да сте забелязали, че никой не може, очевидно, да избегне хроничните заболявания на фаринкса: настинки, хрема, ангини и други болести на гърлото. Те са, така да се каже, обичайни болести. И което може би е още по-забележително: тези оплаквания вземат все по-често епидемичен характер. Фактът, че почти всеки човек страда постоянно от проблеми с фаринкса – едно от най-важните места в системата на личността, доказва колко много човекът е потъпкал великите свещени закони на живота.

Чрез ядреното излъчване, което прониква в сърцето и се разпространява в цялото тяло, възникват определени мисли. Появяват се различни видове чувства. Целият нервен етер се задвижва и всички меридиани на чакрите стават извънредно чувствителни.

По този начин във фаринкса се развива силна концентрация на астрални флуиди и етери. Следователно той е вибрационен център, в който актуалната ситуация се отразява и развива всяка секунда. На тази основа възниква съответстваща вибрация, която се отправя, от една страна, нагоре към всички толкова специални органи под темето, и от друга страна – надолу посредством кръвта, нервния етер, всички органи и флуиди. После тя минава от фаринкса в ларинкса – органа на говора. *Това, което е, става* в определен момент вибрационно поле в светилището на главата. *Това, което е, става* мисъл. И *това, което е*, се изговаря и съобщава в деветдесет и девет на сто от случаите. Чрез говора *това, което е, става* неизбежен факт. Следователно чрез говора *това, което е, става* действителност както вътре в нашата система, така и извън нея, и е напълно активно на различни нива.

Ние вече обяснихме, че мислите са много активни. Мислите бъдат и оформят астрални картини, които, ако се оживяват постоянно, остават в дихателното поле и притежават различни възможности. Чрез говора, езика, мислите се превръщат в активиращи, живи въздействия *във* и *извън* тялото, тъй като езикът, говорът, е един творчески орган. Езикът е магичен. Освен това езикът е и много магнетичен. Той привлича, отблъсква и предизвиква поредица от събития и процеси. Така ние откриваме каква огромна сила притежава човешкият език. Тази ваша способност може да бъде извънредно полезна и здравословна или изключително вредна и отровна. Тя може да бъде за вас проклетие или благословия, извисяваща или осакатяваща. Мислили ли сте някога, че поради ненужно или вредно бърборене може да навредите изключително много на самия себе си?

По отношение на мисловния живот в Универсалното учение се казва: „Пет минути неразумно мислене могат да унищожат труда от пет години.” Вие знаете навярно тези крилати думи. Към това ние можем да добавим, че една минута неконтролирано говорене може да унищожи труда от петдесет години.

Когато излъчването на Духовната душа проникне в сърцето, то попада в същия момент и във фаринкса чрез чакрата на ларинкса. Така Словото – силата, която е в живото сърце на микрокосмоса, влиза и приема образ в нас. Следователно още в тази начална фаза на отвореност Словото е произнесено в нас: в началото винаги е Словото и Словото е от Бог. Разбирате ли сега пролога на Евангелието на Йоан?

Употребявате ли това Слово, което е от Бог и което чрез говора и езика става присъстващо и действащо по позитивен начин, или го употребявате по унищожителен начин поради тъмнината и анти-природата, които живеят във вас? Това

е проблемът, пред който ние ви поставяме сега. Словото е творческа сила и когато душата живее и Духът се влива през пинеалния център, човек е задължен да живее според това Слово или да умре. Когато Духовната душа се старее да ни помогне, когато в едно силово поле Словото е произнесено във вас, вие сте длъжни да живеете от него. В противен случай можете само да треперите пред последиците.

Когато Божието слово заговори във вас, тази творческа сила може да действа за висше освобождаване, като вие сами произнасяте Словото, като живеете от това Слово, от тази сила. Разбирате ли защо Хермес казва, че говорът, езикът, е една безсмъртна сила? И разбирате ли сега защо многократно ви се казва: „Поставете пазач пред устата си!” Разбирате ли, че може би от дълги години си вредите сами и спирате освободението си? Защото ако злоупотребявате с вашата безсмъртна способност, вие много си навреждате!

На повечето хора може да се каже: Вие не контролирате думите си. Вие не можете да говорите живия език поради присъщия ви вътрешен хаос. Помислете за многото думи, които причиняват болка. Колко често наранявате другите, без да помислите, че думите ви са прекалено остри. Помислете за думите, които са обидни и унижителни за другите. Помислете за изразяването на вашите страсти и за голямата си егоцентричност. Помислете също и за толкова позорните и срамни лъжи, които сте изговорили, за лицемерието, критиката и раздорите. Помислете за всичко, което днес, от събуждането си до този момент, вече сте направили в това отношение!

Ако помислим за всички тези навици, те могат да бъдат разбрани, но тогава не бива повече да се учудвате, че заболяванията на гърлото и последиците от тях са ежедневие. Вие вече дори не се замисляте за това. Но разбирате ли, че постоянно и напълно отравяте вибрационното поле на вашия фаринкс? Ние не можем вече да говорим за някаква болест.

Това е едно състояние, от което никой повече не може да избяга. Заради него вие тичате при лекаря или отваряте шкафа с лекарствата. Вие поглъщате медикаменти с килограми и литри. Но всичко това няма никакъв смисъл, ако не живеете от Словото. Защото чрез него вие конкретизирате, вие актуализирате всички сили, които действат във вас. Това се случва както при другите хора, така и при учениците на Духовната школа. Сега вие знаете по какъв начин става това и разбирате по-добре последиците.

Окултистът също поражда сили чрез тази магична способност на човека – говора. Но като егоцентричен човек, той познава приложението му и го използва всячески. Вие знаете, че съществуват безброй форми на окултизма, безброй форми на злоупотреба с безсмъртните способности, дарени на човека.

Ние установихме, че приложението на всички тези форми привързва още по-здраво към колелото на раждане и смърт тези, които ги практикуват. Не намирате ли за необяснимо и глупаво, че и ученици на Младия гносис се отдават на това зло? От една страна, искат освобождаващ живот, а от друга страна – дърдорят без контрол. Човек наистина не може да си представи нещо по-глупаво.

Помислете и за човека, който се оставя да бъде вързан в умирителната риза на определени културни навици, навици, които най-често засягат говора. Например човек упражнява своя глас и го прави да звучи култивирано: съвсем нежно или страстно, според нуждата. От това е възникнала, особено днес, цяла наука. Каква заблуда, каква ужасна лудост се развива по този начин. Каква нелепа измама се извършва тук. Защото всичко това се обръща против нас. Помислете също и за свещениците, които се упражняват в изговаряне и пеене на мантри, за да могат да осъществяват диалектични цели.

Тези хора не употребяват говора, Словото, за което говори Хермес, а само гласа, и то с определена цел. В това отношение Хермес с право отбелязва, че всички други живи същества, животните, имат само един глас. Животното може да пее като славей или да грачи като гарван. Човешкият глас може да имитира ангел или освободен човек, но дали зад този глас живее ангел, или освободен човек – това е въпросът. Затова Хермес завършва със забележката: *Словото, говорът, се различава много от гласа*. Към това ние допълваме, че когато тези мними ангели и мними освободени излязат от ролята си, вие ще чуete от тях един съвсем различен език от този в техните роли.

Вие сте надарени с две магични способности, с два магични атрибута: с душа и говор, с душа и Слово. Живейте от душата! Влезте по този начин в безсмъртието и приложете чрез говора истинската гностична магия.

XII

Освобождаването на сърцето

И така, всяко човешко същество притежава две безсмъртни способности: Душата, родена от Духовната душа, и Словото, което също произлиза от Духовната душа. Затова много лесно може да си представите в какво голямо напрежение попада един ученик, който се насочва с целия си интерес към Гносиса и с това отваря сърцето си за ядреното излъчване на микрокосмоса, което във всяко отношение е противоположно на състоянието на личността. Призована от самия аз, силата, която навлиза в него, е унищожителна за аза и за всичко, за което той жадува. Затова е ясно, че голямата борба, която човек трябва да води, трябва да започне в сърцето. Всички желания на себеутвърждаващия се, поставящия се в центъра аз, се излъчват от сърцето и желаното се привлича от него. Чрез тези функции на сърдечното светилище, които се срещат при всеки човек, сърцето се намира в едно непрекъснато вълнение, дори и по време на сън. Поради това човешкото сърце е много кристализирало и е извънредно уморено. За него няма нито миг тишина, спокойствие.

Най-голямата битка на ученика винаги се води *във* сърцето, *чрез* сърцето и *със* сърцето. Сърцето е голямото бойно поле, както става ясно и в *Бхагавад Гита*. Сърцето винаги е в състояние на гонене, преследване на нещо, подтиквано от страстното желание, похотта и алчността на човешкия аз. Но тъй като в този свят управлява законът на противоположно-

стите, ясно е, че в момента, когато едно желание излиза от сърцето, се предизвикват също и противоположните му фактори и сили. Между другото, те приемат конкретна форма в хора, които ни се струва, че са против нас. Без да го знаят или дори да го подозират, те са възприемани от егоцентричния аз като противници. Тогава излъчването на сърцето се опитва да неутрализира тези хора, които смятате за ваши врагове, защото те застават между вас и вашите намерения. На помощ се извикват всички функции на личността и преди всичко – способността на езика. С езика, със словото, ние взаимно се разрушаваме, разкъсваме и убиваме.

Поради това сърцето на човека е много нечисто. Това проличава ясно, когато той влезе в Живото тяло на Младия гносис. Нито един човек няма чисто сърце, погледнато откъм светлината на Гносиса, защото сърцето е било много дълго време бойно поле. Затова ако някой желае да тръгне по Пътя, той трябва да пречисти сърцето си, да утихне, да застане тих пред Бога, както се казва в Библията. Непрекъснатото преследване, борбата и вълненията на аза трябва да престанат. Ако човек не преустанови обичайните борби, спорове и разпри на сърцето, то никога няма да може да приеме хармонично излъчването на ядрото на микрокосмоса. И тогава, както вече обяснихме, проникващото във вас ядрено излъчване ще ви унищожи.

Едва когато сърцето стане действително тихо и чисто, то ще може да се посвети на своята истинска задача, за която всеки човек е призван и избран по силата на своите две божествени способности, а именно – да превъзмогне смъртта, за да може по този начин да достигне до истинското, ново жизнено състояние.

Но как човек трябва да започне, как да постигне спокойствие и чистота на сърцето? Като напълно оттегли сърцето си от диалектичния жизнен процес и го посвети изцяло на

новия душевен процес, на ядреното излъчване, което излиза от центъра на микрокосмоса.

Може ли човек да постигне това? Възможно ли е то? Да, това може да се постигне напълно. Когато започнете с това осъществяване, ще откриете, че можете да приемете и да отстоявате едно абсолютно ново жизнено поведение, без дори да е необходимо вие самите да се принуждавате по някакъв начин; ще откриете също, че животът ви се издига до едно друго жизнено течение, по което корабът на живота ви продължава да бъде тласкан напред. Да предположим, че решите сега да започнете такова жизнено поведение, докато обаче във вас съществува още и природният аз. Но той съвсем съзнателно е решил да не използва повече сърцето в ежедневната игра: азът е взел решение да направи прави пътищата за своя Господ.

Сигурно звучи странно като казваме, че азът не иска вече да използва сърцето при диалектичния жизнен процес, защото сърцето, естествено, продължава да изпълнява обикновените си биологични функции. Но то се отдръпва от всичко, което е от този свят, от всички диалектични вълнения, спорове и борби. Сърцето влиза в дълбокия мир – мира на Витлеем. То повече не жадува за диалектичните неща. То не се бори повече срещу хора, неща и обстоятелства.

Но то не е безразлично по отношение на хората и нещата. Със сърцето вие имате в диалектично отношение три възможности: вие можете да привличате нещата, да ги отблъсквате, но можете да бъдете и съвършено безразлични към тях. Това безразличие по отношение на хората, нещата и света е може би най-лошото. Когато като ученик започнете да оттегляте сърцето си от диалектичните неща, ние със сигурност нямаме предвид, че трябва да изпаднете в такова безразличие. Просто сърцето не иска повече да участва в полесражението на живота. То повече не се бори против хора и неща от

диалектиката и следва това поведение до най-малките последици. Всички функции, които трябва да бъдат осигурени, за да живеете и да изпълнявате своите социални задължения, трябва да се извършват изключително с помощта на организмите на интелигентността, т.е. без участието на сърцето. Ако действате по този начин, ще откриете, че бихте извършвали своята социална дейност много по-добре отпреди. Помислете си например за появяващото се толкова често чувство на нежелание за работа. Нежеланието е една дейност на сърцето. Това означава, че чрез сърцето си вие можете да затрудните силно ежедневната си работа.

Освен това ние откриваме, че природният инстинкт за съхранение бива напълно обуздан, ако сърцето и неговите функции не служат повече на аза. Когато оттеглите сърцето от диалектичните вълнения и го насочите изцяло към ядреното излъчване на микрокосмоса, ще изгубите всички себепотвърждаващи инстинкти. И когато се отдадете на новото поведение на сърцето, ще изпитате, че едно голямо спокойствие завладява нервния етер. Вие сте в живота, изпълнявате задълженията си, но не искате да задържите нищо от него.

Но, естествено, не бива да мислите, че така сърцето става бездейно. Когато сърцето, диалектично погледнато, няма какво повече да прави, то може да поеме своята истинска, избрана от Бога висша задача. Щом цялото сърце се отдаде на ядреното излъчване на микрокосмоса, Розата незабавно се отваря. Сега тя може да бъде закрепена на кръста на природата без ни най-малка съпротива. Едва тогава човек става истински розенкройцер. Когато този кръст бъде изправен, от него естествено излиза едно пречистващо, преобразуващо въздействие към цялата личност и започва да действа в нея. Целият живот, цялото жизнено поведение се променя. Човекът доказва, че е станал розенкройцер, че е влязъл в Братството на

Червения розенкройц. Чрез утихналото си сърце един такъв човек не може да бъде друг, освен розенкройцер.

Затова вашето сърце трябва най-напред да утихне и да се обърне към своето истинско предопределение: да приеме и да асимилира ядреното излъчване на микрокосмоса. Когато по този начин сърцето стане спокойно и чисто, Розата се отваря за Универсалния гносис и Словото може да оживее във вас. Тогава във вас се появява една голяма радост – радост, която никога вече няма да премине. Голямо и прекрасно щастие изпълва цялото сърце и то се чувства интензивно свързано с всеки и с всичко. Първата могъща безсмъртна способност на човека е влязла в системата по освобождаващ начин. Тогава Духовната душа, която е от Бог, ви одушевява и вече не среща в сърцето – мястото на одушевяването, никаква съпротива. Сега тя може да пречисти сърцето съвършено. Тя може напълно и в голяма хармония да се пригоди към личността, да възпламени цялата личностна система, като я лекува и прогонва болестите. Това е тайната на доброто здраве според диалектичните критерии. Това е тайната, с чиято помощ, въпреки слабото ви по рождение тяло, можете да работите продължително, до дълбока старост.

Когато влезете по този начин в Розовата градина, за вас настъпва първият класически ден на новата седмица – първият ден в градината на Йосиф Ариматейски. Тази градина се намира на една планина. Думата *Ариматея* означава в случая „високо място”. На това високо място, на тази планина, възниква втората безсмъртна способност на Новия човек във вас: Живото слово. Тогава Живото слово и гласът се превръщат във вас в единство, в жива, вибрираща действителност. Тогава във вас може да се отпразнува големият празник на възкресението. Родено в тишината на сърцето, високото място, което беше в началото, се посвещава отново на живота. Могъщата способност на Свещения Граал, гностичната ма-

гия, може да бъде приложена. Гласът, движен от Словото, говори – и то е; той заповядва – и то е! Защото чрез раждането, чрез възкръсването на Словото, се отпразнува влизането на Духа във вас. В този момент Духът се свързва с душата и Алхимичната сватба на Християн Розенкойц, т.е. трансфигурацията, започва. Тогава вие преминавате през златната врата. Чудни сънища от Вътрешния знак започват да ви говорят. Хермес прибавя към това:

Душата е в тялото, Духовната душа е в душата, Словото е в Духовната душа. Следователно Словото е Образ и Духовна душа на Бога, тялото е образ на Идеята, а Идеята е образ на душата.

XIII

Двете безсмъртни способности

Словото е Образ и Духовна душа на Бога, тялото е образ на Идеята, а Идеята е образ на душата.

В това изказване на Хермес и във всичко, което той казва по-нататък в Тринадесета книга, се крие ключът към трансфигурацията, която кандидатът на гностичните мистерии трябва сам да осъществи с помощта на своите две безсмъртни способности: Духовната душа и Словото.

Ние обяснихме тези две способности повече или по-малко подробно и показахме пътя, по който те могат да бъдат пробудени и освободени. Без тези две способности никое същество не може да върви по пътя на истинското освобождение. За да разберете добре какво означават те, вие трябва да започнете вашето изследване от микрокосмоса.

Могъщата идеационна сила на Логоса, на Вездесъщия, на Изпълващия всичко се проектира в това, което наричаме пространство. Розенкройцерите изрично твърдят, че пространството не е празно: „Няма празно пространство”. Пространството е изпълнено с прасубстанция. Когато Божествената идея, отнасяща се до плана за нейното създание, се излъчи в това пространство, възниква микрокосмосът. Вие можете да си го представите като една концентрация от прасубстанция, от атоми. В началото микрокосмосът е още една невпълътена монада, една образувана чрез магнитен

принцип концентрация от прасубстанция. Този светец принцип бе обозначен от розенкройцерите в миналото като искра, като Божествена искра. Същинската искра е ядрото на Монадата, от което излиза едно излъчване. Това излъчване на ядрото причинява един седмореен вихър, едно седморно магнитно поле. Следователно около това централно излъчване на ядрото се образува магнитно поле, микрокосмично поле, поле на изява. В това поле трябва да се състои голямото себеосъществяване.

В определен момент в творческото поле на микрокосмоса се развива една изява, една форма, едно тяло. Тази изява, ако употребим херметичния начин на изразяване, е „един образ”, една скулптура, израз на одушевяващото ядрено излъчване на микрокосмоса. Това ядрено излъчване отговаря напълно на Идеята на Логоса. Поради тази причина в стих 26 се казва: *Тялото е образ на Идеята*. Идеята се изявява чрез душата, душата – чрез Духовната душа, или ядрения принцип, докато ядрото е образ на Божеството. В 27-ми стих Хермес казва:

Така най-финото на материята е въздухът, най-финото на въздуха е душата, най-финото на душата е Духовната душа, най-финото на Духовната душа е Бог.

В праисторическото минало човекът беше самоизявяващо се същество в свършения смисъл на думата. Чрез ядреното излъчване на монадата в нейното творческо поле се изявяваше една извънредно прекрасна личност – като чист образ, като истинска Идея на Бога. Тази личност бе надарена с могъщи способности, с помощта на които тя можеше да бъде навсякъде във Вселената и да изпълнява всякакви задачи.

Но ние знаем, че една част от тези същества беше увлечена в процеса, наречен грехопадение. За този процес ще говорим подробно по-нататък. Между последиците от този

процес беше и тази, че телата, образите на Божествената идея, кристализираха. Телата се уплътниха и поради това в един определен момент възникна инцидент между ядреното излъчване на монадата и кристализираните тела. В резултат на това ядреното излъчване не можеше повече да снабдява телата с достатъчно енергия. Тогава за първи път се изяви един друг процес, който ние познаваме като процеса на смъртта. Тъй като ядреното излъчване продължи да изпълнява задачата си, изтласканите кристализации бяха заменени с нови изяви. В микрокосмоса възникваше отново и отново една нова форма. Затова в митовете се казва, че в началото човекът е бил двуполово същество, мъж-жена, хермафродит.

Но вие разбирате, че това състояние не можеше да продължава така. Постоянното противоречие между човешката проекция и нейната фундаментална природа причини интензивен конфликт, непоносим за ядреното излъчване на монадата, която не можеше да се извява повече в личността. Личността, която живееше в онези времена много по-дълго от днес, беше почти изключително от астрално-етерен вид. Когато този конфликт между ядреното излъчване на монадата и все по-уплътняващата се личност се изостри, се стигна до разделяне на половете и запазване на личността чрез съединяването на половете. От този момент нататък възникна процесът на раждане и съотношенията се обърнаха: безтелесните и изпразнени микрокосмоси получиха възможност чрез раждането на нови личности да се свързват с тях, за да възстановят прастария процес и по този начин да премахнат смъртта, доколкото това въобще е възможно. Вие разбирате, че раждането на една личност означава свързването с един микрокосмос. Целта на свързването на личност и микрокосмос е възстановяването на първоначалното състояние, за да може първоначалният безсмъртен човек да се изяви отново,

и то според идеята на микрокосмичното, монадното ядрено излъчване.

За да сътрудничите при постигането на тази цел, за да помогнете за възстановяването на Първоначалния гносис във вашия микрокосмос, беше организирано ученичеството в Духовната школа на Златния Розенкройц. Съвременната духовна школа се поставя в служба на това дело. Но Школата в никакъв случай няма за цел да облагородява вашата днешна природно родена личност, нито да прави вашата природно родена същност по-добра или по-божествена. Вие знаете, че съществуват много глупави и примитивни методи, които имат за цел подобни опити. Вие сте ученици на тази Школа изключително и само за да подложите вашата днешна личност, която е същевременно и вашето съзнание, на това велико пресътворяване, на този могъщ трансфигурационен процес, в сътрудничество с вашата монада. Ако не искате това, вашето ученичество няма абсолютно никакъв смисъл и само ще ви изморява. Но ако искате да осъществите този възстановителен процес, ако застанете зад него с цялото си същество, с цялото си сърце, тогава имате на разположение две могъщи способности: Духовната душа и Словото. Ако желаете, можете да освободите и приложите тези две способности.

Когато наблюдаваме ориентацията, манталитета и поведението на някои ученици, ние често се чудим защо са се присъединили към Школата. Във времената, когато Братството на розенкройцерите трябваше да работи тайно, новият кандидат биваше приеман да влезе в прекрасния процес на трансфигурацията въз основа на истински стремеж и твърдо решение. Затова кандидатът се посвещава на този процес напълно, отдаваше му се с цялото си същество.

Но какво да мислим днес, в нашето модерно съвремие, за учениците, които дават тържествен обет и решават да влязат в този процес, но не го правят? Това най-малкото е крайно

неинтелигентно, неразумно и от гледна точка на Живото тяло, в което този ученик е нахлул по този начин – изключително безправствено. Не са ли тези случаи доказателство за това колко пропаднало и кристализирало е вече днешното расово тяло? И колко анормални са станали вече споменатите кандидати! Не доказва ли това извънредно тъжния факт, че на такива хора практически вече не може да се помогне?

Съвременната духовна школа отвори широко вратите си по поръчение на Универсалната верига. Всеки, който иска, може да влезе в нея при определени условия. И когато даден човек формално е приел тези условия при пълна свобода, ние очакваме от един такъв честен, нормален, почтен човек да изпълнява своите решения, своите обещания. В противен случай, ако това не се случва, трябва да установим, че е налице една много дълбока пропадналост.

Ние ви казваме: Съществуват две могъщи способности, които могат да направят вашето ученичество успешно и да ви водят към победа. Не е необходимо те да ви се дават, да се вкарват в системата ви, защото те вече принадлежат към системата на вашата монада. Но вие самите трябва да ги освободите. Тогава те неотклонно ще ви доведат до крайната цел. Тези две безсмъртни способности се намират в ядрото на монадата, в ядрото на микрокосмоса. Първата способност е това, което в пролога на Евангелието на Йоан се нарича „Словото”. Това е Божествената идея, която се излъчва от Логоса във вечността. Втората способност е съответстващото на Словото ядрено излъчване.

Чрез утихването на сърцето, чрез това, че прекратявате в него всички спорове и борби и му позволявате да влезе в дълбокия мир, вие отваряте сърдечното светилище за Духовната душа, за хармоничното излъчване на ядрената светлина на монадата. Когато бъдете одушевени по този начин чрез

ядреното излъчване, това води до безброй прекрасни последици. И когато тези последици се изявят, може да се говори за истинско ученичество. Тогава между Духовната душа и личността възниква една истинска и действително съкровена връзка. Основата за възстановяването, основата на трансфигурацията е положена.

Към нея се присъединява и другата способност: Словото, говорът. Чакрата на ларинкса започва да действа по нов начин и с все по-голяма сила във вашата система, и сетивният център на фаринкса концентрира новата светлинна сила, която гласът трябва да приложи.

Разберете това чудо: Който освободи в себе си тази основна сила, това ново душевно състояние действително и напълно, като по този начин предаде цялото си сърце на Гносиса и заживее от това състояние, ще получи на разположение една нова, грандиозна творческа способност – говора, Словото, с чиято помощ могат да се приложат всички господстващи в системата сили, а ако те са вредни – да се неутрализират и прогонят от нея. Всеки ученик получава тези две способности. Ако се откажете от борбата, ако навлезете в дълбокия мир на Витлеем и прекратите анархията на вашите разговори, ако употребявате гласа си по правилния начин и поискате да изоставите стадия на вика на животното, вашето истинско и приложено на практика ученичество ще отвори за вас новото Небе-Земя.

XIV

Вътрешният закон

При по-нататъшното изследване на Тринадесета книга от Корпус Херметикум възниква необходимостта да поговорим с вас за смъртта – една тема, която засяга непосредствено всеки и от която мнозина изпитват голям страх. Същността на смъртта е призракът на една висша действителност, който в мнозина предизвиква непрестанно повтарящия се въпрос: Как се стигна до смъртта на първоначалния човек, който живееше в толкова голяма слава? Не предизвиква ли това съмнение в божественото съвършенство? Отговорът на този въпрос е, че точно смъртта е доказателство за това съвършенство и че в най-дълбоката си същност такова нещо като смърт въобще не съществува. Ако изследвате този отговор по отношение на действителността и истинността му, вие непременно ще намерите потвърждение на това.

Ние знаем, че Духът, или Бог, се изявява чрез своите излъчващи сили в материята, в океана на прасубстанцията. Чрез тях в прасубстанцията възниква един излъчващ принцип, един микрокосмос, една монада. Прасубстанцията е безграничният, вездесъщ океан от атоми. За това свидетелстваха още класическите розенкройцери: „Няма празно пространство.” Атомите са живи, подвижни, безкрайно малки частици: те са вселени и звездни системи в малък мащаб. Съществува едно безкрайно пространство, един могъщ пулсиращ живот. Където и да потърсите, няма да намерите в цялата вселена

нещо, в което да няма живот. Същността на цялата вселена е фундаменталният неунищожим живот. Затова пеем в една от нашите храмови песни: „И най-малкото нещо на земята е достойно за уважение, то пулсира от божествен живот.”

Смърт няма. Помислете още веднъж за монадата. Монадата не е нищо друго, освен съединението на живи атоми чрез Духа, чрез самия Бог. Атомът е живот, монадата е концентрация на живот, възпламенена чрез Божия Дух.

Запаленият по този начин, съединен, взаимодействащ живот има една цел, излиза от една Идея, от един план, който се осъществява чрез излъчване, чрез едно многообразие на светлинни сили. Излъчването, което произлиза от монадата, излъчването, което обозначихме като Духовна душа, създава в магнитното поле на монадата в съответния критичен момент един образ на Идеята. Този образ, от своя страна, не може да бъде нищо друго, освен съединение, свързване на живи атоми, които в своето единство трябва да изразят този образ, намерението на Идеята. Следователно те извършват възплътяването на Идеята.

Идеацията, която се влива във възплътчението, го одушевява. Одушевяването се поддържа от светлината. От това следва, че възплътчението, образът на живата Идея, трябва да бъде инструментът, определен да изрази Идеята и да я утвърди. Поради това тялото, родено от природата, е Бог, изявен в плът, защото зад тази необикновена, чудна дейност на микрокосмоса винаги стои Духът, Бог.

Цялото това развитие се осъществява въз основа на различни природни закони, наречени в древността *космократори*, което означава *господари на света*. Така съществува природен закон за кохезията, свързването, според който излъчването на монадата събира живите атоми, за да образува един образ на Идеята, едно тяло. Законът за кохезията на атомите управлява този процес. Но на този закон са поставени

граници, защото ако съединението на живите атоми в едно тяло се осъществява неограничено, тогава това тяло ще кристализира, ще се вкамени напълно, ще стане изцяло неподвижно и повече няма да отговаря на своята цел. Затова всяко тяло, което се изгражда съгласно закона за кохезията, се контролира и се поддържа в хармония с Божествената вселена чрез един втори закон – закона за разлагането, разрушаването. Следователно ние разбираме, че двата природни закона – за кохезията и за разрушаването, контролират всяко тяло. По този начин възниква обмяната на веществата и навсякъде действа универсалният закон за разширението и свиването.

Човечеството се развива в един цикъл, който обхваща милиарди и милиарди години и протича през седем периода. Личности като Елена Блаватска, Рудолф Щайнер, Макс Хайндел и други са писали за това подробно в своите трудове. Хайндел например говори за седемте кръга, за седемте сфери през седемте периода, за $7 \times 7 \times 7$ пъти астрономични цикли. С това ние искаме само да обясним, че Универсът, този безграничен океан от атоми, представлява сам по себе си една огромна система, в която в рамките на един процес се извяват различни природно-научни развития.

Следователно Универсът не е статичен. Той непрестанно се променя. Без да се впускаме сега в по-големи подробности, ние искаме да посочим само, че законът за кохезията се осъществява в тези различни астрономични цикли винаги по различен начин. В определени макрокосмични периоди той допуска по-интензивно съединение на атоми, по-висока степен на кристализация, отколкото в предишните или следващите периоди. В момента нашето човечество се намира в период, който е почти в своя край, и в който телата са достигнали до възможно най-голямата си плътност. В един такъв период законът за разрушението се извява с необикновена сила. В степента, в която законът за съединението действа

динамично, в пълно съответствие с него действа и законът за разрушението на атомите, за разлагането на телата.

Хората са свикнали да обозначават с думата *смърт* това ярко изразено настъпване на разрушение и разлагане. Но в действителност смъртта не е нищо друго освен стимулиране на живата обмяна на веществата. Тялото се разпада на живи атоми. Но самият атом, тази основна единица в Универса, никога не се губи: атомите се съединяват за изграждането на едно тяло и после отново се разделят. Животът си остава неприкосновен. Смъртта е химера, привидност!

Може би сега си казвате, особено ако сте религиозно възпитани: „А аз си мислех, че смъртта е отплата за греха. Как тогава да разбирам в тази връзка същността на доброто и злото?“

В течение на астрономичните цикли, които току-що описахме, идва време, когато човечеството стига до надира на атомното съединяване. Образът на Идеята, тялото, се стреми към все по-голямо уплътняване и в един определен момент не може повече да бъде контролирано добре от ядреното излъчване на монадата, което в идеалния случай работи заедно с тялото. Разберете това ясно, опитайте се да го схванете със силата на своите представи! Вижте микрокосмичната сфера. В нея се намира едно излъчващо ядро. Чрез одушевяващото въздействие на това ядрено излъчване се изявява едно съединение на атоми – това е тялото, което се поддържа непрекъснато чрез излъчването на ядрото. Ядреното излъчване, Духовната душа, от една страна, и тялото, това съединение на атоми, от друга страна, остават заедно, свързани чрез одушевяващия принцип. Това е единството между Дух, душа и тяло.

И ето че в хода на астрономичния цикъл цялата тази система преминава в определен момент в състояние на уплътняване. Телесната материя се концентрира все по-интензивно.

Така в хода на развитието идва момент, когато ядреното излъчване не може повече да владее добре цялата система, ако можем така да се изразим. Когато въплъщението, носителят на образа, не иска да работи заедно с ядреното излъчване, за последното настъпва едно състояние на принудителен покой. Ядреното излъчване спира. Духовната душа се оттегля в себе си и образът на Идеята, тялото, което не се храни повече от микрокосмичния център, трябва отсега нататък да се възпроизвежда чрез познатите ни процеси за поддържане на рода чрез природното раждане.

Следователно, когато ядреното излъчване не може повече да контролира въплъщението, последното се разлага. Чрез половия процес на поддържане то се поставя отново в микрокосмоса, довежда се до съзряване чрез закона на съединението на атомите, а чрез закона на разрушението отново се разлага. В тази връзка ние говорим за временно, аварийно тяло. По този начин на монадата се дава възможност да разполага винаги с едно въплъщение, като целта е носителят на образа, който сме ние, да осъзнае своето жизнено състояние, своето призвание. Вашето призвание, нашето призвание е отново да заработим заедно с ядреното излъчване на Монадата, с Първоначалната идея на Логоса, и да възстановим прастария процес.

Ако въплъщението следва целия описан досега ход до надира, ако носителят на образа забрави, че съществува такова нещо като ядрено излъчване, първоначална душа, ако остане изцяло насочен към хоризонталната плоскост на живота и си мисли, че се нуждае от този свят, от този надир, тогава възниква проблем. Този проблем е, че трябва да се даде възможност на носителя на образа да тръгне по пътя на завръщането с помощта на тяло от аварийния порядък.

Тук се появява още една трудност. Ние вече обяснихме, че всяко тяло е живот, тъй като е съединение от атоми, а всеки

атом също е жив. В Универса не съществува мъртва материя. В стихове 31, 32 и 33 Хермес казва:

В Света никога не е имало, няма и няма да има нещо, което е мъртво. Отец поиска Светът да бъде жив, докато запазва своята цялост. Затова той е по необходимост Бог. Как е възможно, сине мой, в Бога, в Него, Който е образ на Вселената, в Него, Който е пълнотата на живота, да има нещо подобно на смърт? Защото смъртта е гибел, а гибелта е унищожение. Как може някой дори да си помисли, че една част от вечното може да загине или че нещо от Бога може да бъде унищожено?

„Не бъди толкова неразумен да предположиш”, казва Хермес на Тат, „че е възможно да има нещо като смърт.” Всичко е живот, един жив океан от атоми. Следователно всяко тяло е живот. Всяко тяло притежава също и съзнание. И всяко съзнание притежава една безгранична и затова – божествена сила. Атомът е живот, а животът може да се обясни само като идващ от Праизвора. Вашата личност, вашето тяло е сбор от атоми, и основата на вашето същество следователно е Бог – Бог, изявен в плът.

Но ако състоянието на личността в нейния ход към надира вече не може да се определя непосредствено от Монадата, вече не е свързано и не се осъществява както преди непосредствено от Монадата, тогава тялото не притежава вече вътрешния закон, първоначалното одушевяване, т.е. Духовната душа. Едва когато се новородите в евангелския смисъл на думата, вие притежавате отново Вътрешния закон и той отново говори в сърцето ви. Ако този закон още мълчи, ако връзката между вас и Монадата е все още прекъсната, в сърцето ви може да говори изключително само външният закон. Затова вашият живот е често толкова труден. Защото забравяте лесно това, което чувате отвън, това, което идва към вас отвън. И

вие ще го забравяте, защото имате прекалено голям интерес към хоризонталната плоскост на живота.

В хода към надира тялото не притежава повече Вътрешен закон и трябва да бъде водено от външния закон. Затова древното езотерично учение съобщава, че в определен момент от човешкото развитие вътрешното око на човека, на телесния организъм, е станало латентно, свило се е; това вътрешно око беше пинеалисът. Пинеалисът, първоначалното трето око, се сви и стана латентно.

Всъщност нищо не е латентно. Пинеалисът във вас все още е напълно в своето първоначално състояние. Но вътрешното око не се употребява от вас, не може да бъде употребено повече от вас, защото още държите сърцето си затворено. Общо взето, сърцето ви е препълнено с всевъзможни неща, освен с най-същественото. Докато телесният човек държи сърцето си затворено за ядреното излъчване, той е като сляп за неговото докосване, за неговата директна намеса. Затова в Новия завет се говори толкова често за родените слепи. Не сте ли и вие, общо казано, дошли на този свят в едно такова състояние на слепота? Не сте ли родени слепи?

Как може да бъде унищожено това фундаментално състояние на вашето природно раждане? Вие трябва да оздравеете в спасението, което ви предлага Христос, т.е. чрез одушевяващата радиация на ядреното излъчване. Разбирате ли това? Един фундаментално сляп човек, както се казва в Библията, е гледащ, но сляп, и слушащ, но глух. В едно такова състояние вие не можете да постъпвате правилно и вършите най-неразумни неща. Който се лута в тъмнината, със сигурност ще се блъсне и нарани, ще предизвика нещастия, ще извърши погрешни неща, ще причини проблеми и трудности!

Когато в хода към надира всичко това се изяви за първи път, в света, в полето на надира, се появи злото като последица от загубата на способността за вътрешно възприятие.

В тази ситуация смъртният човек стана жертва на външния живот, който е много магичен. Следователно злото, лошото, ни най-малко не е фундаментално присъщо на съществуото. То се изявява като тъмнина, в която слепият върви по своя път пипнешком и в неведение и от време на време се блъска в нещо. Затова и незнанието е най-големият грях. Спомнете си за библейската жалба: „Моят народ загива, защото няма познание.” Да не си помислите, че тук става дума за познание, придобито чрез книги или обучение? Или за познание, което ви е предал някой сътрудник на Духовната школа? Не, тук се има предвид вътрешното познание!

Всичко, което е, всичко, което Бог е изявил, е залегнало във вашата Монада. Отворете съществуото си за ядреното излъчване на Монадата и вашите недъзи и болести ще изчезнат, вие ще оздравеете отново, също както беше здрава вашата Монада от самото начало. Ако продължавате да се лутате в тъмнината, да вървите пипнешком, като от време на време се удряте в нещо, тогава законът на разрушението трябва все по-динамично да ви коригира. От момента, в който телесният човек ослепя напълно, законът на разлагането престана да действа безболезнено. Последиците от грешките във вашия живот причиняват почти винаги големи болки. Така и смъртта се превърна в страдание, като отплата за греха.

Този толкова труден процес на обмяната на веществата е свързан с най-големи страдания. Както знаете, външният закон на падението към надира се описва в Стария завет. Когато стадото бива тласкано напред, невежото стадо, тълпата от слепи, които гледат, но не виждат, слушат, но не чуват, трябва да се закриля колкото е възможно повече чрез външния закон. Затова винаги се издига един заплашителен глас: „Ти трябва... Ако не направиш това, ще получиш това. Каквото посееш, това ще пожънеш и т.н.” Така говори външният закон, законът на десетте заповеди.

Веднъж имахме контакт с един пастор, който ни попита: „Съблюдавате ли във вашата Школа десетте Божии заповеди?” На това ние отговорихме: „Да, ние трябва да ги спазваме, защото иначе не може.” Разбирате ли това? Ако вътрешният закон не действа във вас, ако не сте новородени в светлината на Новия завет, тогава действа Старият завет: войни и вопли от сражения и всякакви бедствия на различни места. И така върви светът. Следователно външният закон не е закон на омразата, а закон за закрила и водене на слепите; закон, който да може да задържи колкото се може повече свързания с Монадата носител на образа, който обаче не знае вече за нея и поради това не постъпва в съответствие с нея; закон, който да държи отворена възможността за възстановяване колкото се може по-дълго. Затова носителите на образа биват водени и евентуално наказвани чрез външния закон. В тази връзка ние насочваме вниманието ви към последния стих на Тринадесета книга:

Преклони се пред тези думи, сине мой, и ги уважавай: съществува само една религия, само един начин да служим на Бог и да Го почитаме, а именно – да не вършим зло.

Това означава: ако отблъсквате злото от себе си колкото е възможно повече, ако го избягвате, вие държите в себе си отворена възможността някой ден отново да срещнете истинската светлина.

Може би сега във вас отново се надига въпрос: Защо в хода на астрономичните цикли трябваше да се осъществи едно такова падане към надира? Защо трябваше да се изгуби едно такова величие? Това съдбата ли е? Нямахме ли друга възможност?

В следващата глава ще се занимаем по-подробно с този въпрос.

XV

Мечът на Духа

Както знаете, думата *надир* означава най-ниска точка. Следователно преминаването през надира в хода на астрономичните цикли в действителност не бива никога да се схваща като падение в смисъла на затъмнение. Защото в тази най-ниска точка на астрономичните периоди трябва да се придобие качеството, да се постигне великата цел, която си е поставил Логосът, трябва да се осъществи Божият план за света и човечеството.

Кое тогава е същественото в хода към надира? Коя е целта на опитностите в тъмнината? Това е намирането на Светлината по време на едно такова пътуване в заблуди, побеждаването на злото с помощта на Светлината и възстановяването на първоначалното състояние. Това е същността на всички мистерии. Когато човек ги изследва основно, линията на неговото развитие се обръща отново нагоре, той се връща към своя произход. Но с каква неизмерима разлика! Човекът тръгва като незнаещ, но се връща като знаещ; излязъл като блуден син, сега е чудесният син, който се завръща в Бащиния дом.

Затова в цялата Вселена през всички астрономични периоди от време се развива една изява за спасение на Монадата, за да може чрез един водещ надолу път и преминаване през надира да се даде възможност на човешкото съзнание да получи богат опит и пречистване; казано с други думи – през

един старозаветен период, изпълнен със заплахи, болка и катастрофи, да достигне до обръщане в Христос и извисяване в Новия завет. Ако можете да разберете това, ще разберете също и намерението на класическите розенкройцери, които, както знаете, учеха:

„Запален от Божия Дух;
умрял в Иисус, нашия Господ;
новороден чрез огъня на Светия Дух.”

Разбирайте това развитие така: Монадата е сътворена от Бог; възниква Духовната душа, или ядреното излъчване; четворната личност се осъществява като образ на Идеята, след което се одушевява от Монадата.

Това е седморният цялостен човек, запален чрез Божия Дух. Това е началото на могъщата изява на Бога *във* и *чрез* неговото творение. И когато творението бъде завършено, то трябва да получи релеф, стойности, и да стане инструмент за собсвената си реализация, благодарение на многобройните опитности, получени във великата божествена школа. Затова е ходът на развитието през астрономичните периоди от време през седемте кръга, през седемте сфери, през седемте периода.

Розенкройцерите описваха целия този процес като „умиране в Иисус, нашия Господ.” Това е кръстният път на розите от началото до края, който в много митове и легенди ни се представя като една история, случваща се в продължение на няколко години.

И след това идва възкресението, голямото възстановяване, обогатено със съкровището на пълноценността; вечното новораждане *от*, *чрез* и *във* Светия Дух. В целия този път на развитие смъртта е една фикция, злото е един инцидент. Остава само Единият абсолютен живот.

Това, което в хода към надира наричаме природно раждане, раждането на тялото на аварийния порядък, е винаги повтарящата се възможност за цялостно възстановяване, за

придобиване на съвършен опит. Единствената опасност, която застрашава този процес, е лошото, злото, заблудата. Това е заблудата, от която всяко същество рано или късно трябва да се освободи, и то чрез откритието, че цялото зло е една фикция, поддържана от играта на противоположностите, от диалектиката.

Така ние разбираме Хермес, когато казва, че смърт не съществува, че никога не е съществувало дори и едно мъртво нещо, защото всеки атом е един жив принцип, а един такъв жив принцип е вечен. Силата на един атом може да намалява, но той винаги ще се оживява и зарежда наново чрез фундаменталната енергия на Божеството. Смъртта е гибел, а гибелта е край. Но във вселенската изява един такъв процес на гибел, опорочаване и край е напълно изключен, подчертава Хермес.

Процесът, който настъпва винаги отново и ни заблуждава толкова често, процесът, който наричаме смърт, е разлагането на съставните тела. Те се разлагат, за да оживеят отново, за да станат пак нови, защото в цялата вселена съществува едно непрестанно движение, едно вечно развитие на нещата. Движението е фундаменталната работа на Вселената. *Всичко се движи*, ликува Хермес.

От това непрестанно движение, от това непрекъснато изменение на всички неща и на свързаните с тях противоположности, се появява злото, което всяко същество трябва да неутрализира. Следователно вие трябва добре да разберете същността на злото.

Ние вече говорихме за вида и състава на Монадата, за това първоначално, изходно състояние на човека и за дългия път на развитие, по който чрез природното раждане и движението към надира това състояние трябва да бъде възстановено.

Движението към надира е пътят към най-ниската точка, към основата. Това е състоянието на абсолютна вътрешна

сигурност. Ако сте надарени с големи възможности, ако сте призвани да осъществите едно велико дело, тогава вие трябва да се упражнявате и да получите голям опит, за да знаете какво трябва и какво не трябва да правите.

Следователно пътят към надира в никакъв случай няма за цел да хвърли човека в тъмнина, в пропасти и нещастия и да го води по този начин до натрупването на опит. Не, пътят към надира е потвърждението на твърдата като скала сигурност на спасителната изява. Странстванията през астрономичните цикли образуват божествената изява, предвидена за спасението на създанието. Цялата монадна система трябва да се отвори до последната фибра за тази единствена и непоклатима сигурност, за да може от нея действително да се изяви Бог в Бога, а не да бъде нещо като автоматично действащо същество, което работи с прецизността на часовников механизъм и населява Универса милиарди пъти. Разберете, че Логосът се изявява чрез своето създание, за да може да изяви Себе си. Затова всяка монада бива водена до своя надир, за да може тя, като едно дърво, да намери достатъчна дълбочина за своите корени.

Ако разбирате ясно тази цел, всичко става различно. Как се постига абсолютната вътрешната сигурност? Не само чрез опита, но и чрез конфликта. От какво идва конфликтът във вашия живот? От това, че сте затънали в диалектиката, от това, че се конфронтирате със същността на противоположностите: светлина и тъмнина, добро и зло. Всичко се превръща в своята противоположност. Чрез същността на противоположностите, чрез конфликтната ситуация на диалектиката вие постигате себеразкриващия се живот – именно чрез опита и чрез конфликта. Вие се опитвате да задържите нещо, то се изплъзва от ръцете ви. Вие се опитвате да осъществите нещо, но когато стигнете до кулминационната точка, отново го изгубвате. Вие построявате нещо, то рухва.

Помислете за известния разказ за Парсивал и търсенето на Свещения Граал. Кандидатът вижда в далечината един златен град, но когато се приближава до него, градът изчезва. Той вижда един прекрасен образ и тръгва към него, но образът се разпада на прах. Това е диалектиката. Всичко, всичко се изплъзва от ръцете ви.

Когато сте млади, очаквате много от живота. Когато остарявате, става ясно, че от онова, което толкова съкровено сте очаквали, е останало малко или почти нищо. Какво остава за вас? Опит. Какво остава за вас? Същността на конфликта. Много хора са изцяло заплетени в конфликти. Това е злото. Затова Хермес казва на своя син Тат: Освободи се от конфликта. Дръж се далеч от диалектиката. Освободи се с един тласък от нея.

Вие имате винаги две възможности. В това отношение вече сте експериментирали безкрайно много, но продължавате да го правите с вашия аз, с вашия природнороден аз. Защото вашият аз трябва да научи урока си. А ядреното излъчване, Духовната душа, първоначалната душа, чака и ще чака да откриете и осъзнаете състоянието си, да разберете призиванието си и широко да отворите вратите на сърцето си. Вашият аз трябва да унищожи дебелия зидове на себеутвърждаването, които ви обгръщат.

От време на време някои ученици идват в храма като бронирани, като че ли искат да кажат: „Недейте да си мислите, че можете да проникнете в мен.“ Защо? Поради самозащита. Те са удряни толкова дълго от живота, унижавани и измъчвани, че живеят в едно постоянно чувство на необходимост от защита. Те виждат враг във всеки човек. Тези стени, цялото това въоръжение трябва да изчезнат. Вашият аз трябва да проникне до знанието и разбирането. С други думи: Единственото добро може да бъде открито в надира на природата. И там, в недрата на природата, могат да бъдат открити земните дълбини. Но трябва ли всички, които вървят по пътя към надира,

да изпият горчивата чаша до последната капка? Не, това не е задължително. Това зависи само от вас. Вие ще бъдете подлагани на горчивини, нещастия и страдания дотогава, докато развиете вътрешно познание и идваща отвътре сигурност, постигнати чрез опитност в играта на противоположностите, чрез нещастие и смърт.

Вие никога няма да се справите с тази непрекъснато сменяща се игра на противоположностите. Тя няма нито начало, нито край. И диалектичната природа, в съответствие със законите, определя границата на дълбочините. Вие се намирате в тази гранична страна, но не бива да преминавате през границата, а да се издигнете над нея. Може би в това се крие вашата заблуда: искате да преминете със сила границата на дълбочините. Всъщност трябва да се измъкнете оттам. Човек може да изостави тази граница във всеки един момент и да се издигне нагоре. Във всеки един момент мнозина се издигат от дълбочините, за да потънат с един удар отново в тях. Докато накрая се роди достатъчно разбиране от опита и конфликта. И когато истинското разбиране е налице, тогава се появява и достатъчно сила за издигане.

Затова първо трябва да се роди дълбоко разбиране. В Библията се казва: „Моят народ загиба, защото няма познание.” Тук не става дума за интелектуално познание. Не, тук става дума за познание от опит, пречистено чрез конфликта. Когато един човек е стигнал до тази точка по дългия си път, осяян с горчивини, той ще разбере думите на Хермес:

Преклони се пред тези думи, сине мой, и ги уважавай: съществува само една религия, само един начин да служим на Бог и да Го почитаме, а именно – да не вършим зло.

Това означава, че трябва да кажете сбогом на диалектиката, да се отречете в себе си от този свят и да напуснете граничната

страна, да се издигнете и да се освободите от конфликта, от злото в абсолютния смисъл на думата.

Това е и смисълът на съблазняването в пустинята. Силите на граничната страна предлагат на кандидата всичко. Ако не може да устои на съблазнителя, той ще се заплете в мрежата. Пробудилият се за истинско разбиране се дистанцира от това. Вие ще можете да го постигнете, когато притежавате достатъчно вътрешно разбиране, когато знаете накъде да се насочите, когато знаете, че трябва да се освободите от движението на противоположностите. Като разберете всичко това, не бива да оставате нито за миг повече в това състояние. Тогава трябва незабавно да действате и да се освободите категорично, гностично-научно, непосредствено и абсолютно: „Днес, ако чувате гласа, гласа на вътрешното познание, не втвърдявайте сърцата си, а се оставете да бъдете водени вътрешно към новата страна.”

Тогава не бива само да се молите: „Господи, прости ни греховете”, подобно на вика на измъчения от болки човек, но трябва същевременно да кажете: „както и ние прощаваме на нашите длъжници.” Защото когато вървите по пътя на душата, вие сте свързани с всички други хора. Индивидуалисти, разберете добре това! Напълно е изключено да можете да вървите по пътя като отделен аз. В душевния живот няма аз, а само душа, която познава себе си като свързана с всички. Следователно, ако освободите тази жизнена сила, тя трябва да бъде използвана в тясна връзка с групата, и именно тя е, която ви кара да вземете решение да се освободите от всичко, свързано с природата, да не затъвате повече в злото, да не участвате повече в него, да не се оставяте то да ви повлича със себе си.

Това достатъчно ли е? Да, защото познанието, родено от опита и чрез пречистването, ви дарява две безсмъртни способности: Духовната душа и Словото. Когато телесният

човек, образът на Идеята, отпразнува това велико откритие, влезе в Единствената религия, а именно „да не върши зло“, тогава той получава на разположение монадните способности от самото начало, които сам Бог е изявил в Монадата, защото в нея Той се отразява в цялото си съвършенство. Ако останете свързани с ежедневните горчивини, никога няма да чуете гласа на Монадата. Тогава няма да успеете да влезете в голямото спокойствие на освобождението, за което се говори в Посланието към Евреите, гл. 3 и 4. Ако днес можете да чуете вътрешния глас, не втвърдявайте сърцето си, както сте го правили толкова често. Когато чуете гласа на Словото и на Духовната душа, отворете напълно сърцето си. И ако отворите сърцето си, не мислете, че веднага ще влезете във вълшебната небесна страна. Не, тогава ще бъдете улучени от меча на Свещения Граал. За този меч апостол Павел казва: „Защото Словото Божие е живо и действено и е по-остро от всеки двустърг меч: то прониква навътре, докато раздели Дух и душа, стави и мозък и става в теб съдия на помислите и намеренията на сърцето.“ Който бива улучен от меча на Духа, влиза в процеса на освещаване, т.е. на оздравяване, на трансмутация и трансфигурация.

XVI

Словото, което бе в началото

Ние установихме, че знанието, родено от опит и пречистване, прави човека способен да получи абсолютното притежание на двете безсмъртни способности: Духовната душа и Словото. В стих 41 от Тринадесета книга Хермес допълва към това следното:

В този смисъл всяко живо същество е безсмъртно. Но най-много човекът, който е в състояние да приеме Бог и да бъде едно с Него. Божеството има общение само с това живо същество. То му пророкува бъдещето по различни начини: нощем чрез сънища, деном чрез знаци, птици, вътрешности, въздуха, дъба. Чрез тях човек може да познае миналото, настоящето и бъдещето.

Бог е вездесъщ. Той е действие и сила. Не е трудно да разберем това. Думите, които ние цитираме от херметичното учение, може би са странни за вас. Ще се опитаме да ги изясним. Първо ще повторим накратко това, което вече казахме.

Процесът на регенерация на родената от Бога Монада притежава три главни аспекта. Първо, слизането на Духа, или Божието старание; второ, Духовната душа, която е ядрото на Монадата и е свързана с Духа, излъчва една радиация, която, трето, одушевява сърдечното светилище на четворната личност. Когато това одушевяване стане факт в природно

родения човек, който напълно се е отворил за процеса на новораждане, той отново ще разполага с една съвършено безсмъртна божествена сила.

Телесният човек в своята природно родена форма е по принцип само носител на Божия образ – образа на Божествената идея. Защото лутането в диалектиката, последиците от многобройните конфликти и дългото търсене на Свещения Граал са го повредили много. Но чрез влизането на Духовната душа този човек получава силата да стане отново Божие дете в абсолютния смисъл, да стане отново съвършеният образ на Идеята. В този момент монадният процес е фундаментално възстановен. В резултат на това се развива величествената трансфигурация. Трябва да се направи всичко, наистина всичко, за да може на основата на временно-аварийното тяло да се съживи първоначалният образ, воден от Духа и Душата, от Краля и Кралицата в *Алхимичната сватба на Християн Розенкройц*.

Но вие разбирате, че този могъщ процес не може да бъде автоматичен. Всеки кандидат трябва да сътрудничи на това с най-голям интерес, много интелигентно и много лично. Той сам трябва да изследва този път стъпка по стъпка. Ако в определен момент базисната възможност е налице, тогава се развива, благодарение на навлизането на Духовната душа в душата, една втора способност, също така от безсмъртен вид, наречена от Хермес Словото, или езика, говора. С помощта на тази втора способност се развива това, което Библията нарича „скритото общение с Бога”. Излъчването на ядрото, което е свързано с Духа, се изявява по много различен начин в телесното същество на кандидата, така че в определен момент не му е трудно да разбере Бог.

Може би вие сте допускали, че „скритото общение с Бога” е някакъв мистичен намек за един свят живот. Това е погрешно. Всяко висше познание, всяко задълбочено разбиране,

всяка посока, които извеждат кандидата от бедняшката колиба на диалектичната заблуда, възникват с помощта на тази втора способност.

Всичко, което в миналото се е наричало посвещение в позитивен смисъл, се изявява чрез тази втора безсмъртна способност, чрез Живото творческо слово. Затова началото на действително освобождаващия път се намира в „Словото, което бе в началото”. С този пролог, с установяването на този факт, Евангелието на Йоан се оказва най-значителното евангелие. Затова гностичните братства на всички времена са го обичали толкова много. Чрез своя пролог то се оказва подчертано херметично евангелие.

Когато ядреното излъчване навлезе в светилището на сърцето и изпълни цялото същество, когато телесният човек се съгласува до известна степен с тази мощна вибрация и сърцето му стане поне малко възприемчиво за вливането на Гносиса, ядреното излъчване прониква и в светилището на главата. Цялата система от чакри, и по-специално трите чакри на главата, играе ролята на посредник. Пинеалната чакра е входната чакра на монадната кундалини, чрез която се осъществява сливането на Седмория Дух. Челната чакра е централизирана в отвореното пространство зад челната кост, откъдето природно роденият аз трябва да бъде изгонен и където новата душа трябва отново да се възкачи на своя трон като кралица. Третата чакра е чакрата на ларинкса, с чиято помощ се освобождава висшата, освобождаваща и творческа способност, която позволява на кандидата да превърне втория елемент на безсмъртието в един напълно действащ фактор в живота. Ако притежавате силно изявено его, това се вижда по светлината на челото. От него излиза една много особена светлина, един много специален огън, който се предава и на очите.

Но в процеса, който имаме предвид, егото трябва да отстъпи, да изчезне. Всъщност в процеса на формиране на новото гностично съзнание егото просто слиза надолу през системата на чакрите и накрая изчезва през плексус сакралис. Когато природно роденият аз изчезне, новородената душа заема отново мястото, предопределено за нея от самото начало. От този момент нататък водещият съзнателен фактор в живота не е вече природно роденият аз, егото, а душата.

Първата безсмъртна способност – тази на сърцето, може да се обозначи като щита на Рицаря на Свещения Граал, а втората безсмъртна способност, Словото – като меч на Свещения Граал.

Влизането на Духа – на жениха, или на краля, както го нарича *Алхимичната сватба на Християн Розенкройц* – в пинеалния център, представлява един позитивен силов поток. Влизането на душата – невестата, или кралицата – в центъра на челото зад челната кост, е негативният полюс на тази сила. Тези два потока предизвикват в най-горната част на гърлената кухня появата на един огън, на едно сияние, на една светлина, т.е. една действаща творческа способност, която е абсолютно в състояние да освободи кандидата от надира и да го издигне извън граничната страна на диалектиката.

Може би вече сте изпитали или изпитвате сега, че диалектиката е една абсолютна гранична страна. Вие не можете да напуснете материята – тази гранична страна, защото всички неща в диалектиката се превръщат в своята противоположност. Занимавате се с едно, а се изправяте пред друго. Опитвате се по друг начин, но в определен момент пред вас отново застава противникът – противоположността. Затова не можете да излезете от диалектиката, не можете да се справите с нея: тя е една гранична страна.

Втората способност обаче е в състояние да ви освободи от тази гранична страна и да ви издигне в освобождаващия

живот. Тя е чудният меч на Свещения Граал. Освободен от своите легендарни обвивки и символиката, той е станал действащ фактор във вашия живот. Всеки, който възстановява връзката между Монадата и телесния човек, получава този меч, за да осъществи трансфигурацията. За да опише донякъде действието и възможностите на това оръжие, Хермес казва:

Божеството има общение само с това живо същество, което притежава това оръжие. То му пророкува бъдещето по различни начини: нощем чрез сънища, денем чрез знаци, птици, вътрешности, въздуха, дъба. Чрез тях човек може да познае миналото, настоящето и бъдещето.

Ние трябва, разбира се, да разгледаме по-задълбочено тези твърдения, защото без някои разяснения вие несъмнено ще се объркате. В миналото хората въобще не са разбрали думите на Хермес. Те звучат много медиумно, много негативно-окултно. Така те са задвижили някои пружини и са подвели мнозина да разглеждат херметизма като прокълнатото езичество, като ни посочват някои познати предупреждения от Светото писание, като например, да не обръщаме внимание на крясъка на птиците, да не се занимаваме с магьосничество и други подобни неща. Хермес обаче не възнамерява да насочи вниманието ни към такива неща. Тук става дума за едно завоалирано указание за сериозните ученици, а не за профани. Затова ние ще ви обясним едно по едно това, което иска да ни каже Хермес със сънищата и знаците, с пророчествата, птиците, вътрешностите и дъбовете.

Вече ви обяснихме, че всички процеси, които се отнасят до промените в светилищата на главата и на сърцето, са свързани много тясно с новите потоци, излъчвания и развития в астралната сфера. Ако вървите по пътя и търсите връзка с

Монадата, чистата астрална сфера се приближава към вас, за да се свърже с вас. В един определен момент цялото ви тяло се прониква от нея. Чистата субстанция от астрален вид, свещените храни, се свързват с вас. Ако сега помислите за токущо обяснения троен процес в пинеалния център, в центъра зад челото и във фаринкса, където позитивните и негативните аспекти на новото докосване се срещат и предизвикват една искра, една нова способност, тогава можете да си представите, че новата атмосферна субстанция, която ви докосва посредством новия възпламеняващ принцип на светилището на главата, влиза във връзка също и с нервния етер.

Нервният етер, нервният флуид, изпитва всички въздействия, всички влияния на това ново развитие. И в определен момент тези нови импулси започват да засягат определени жизнени органи, тъй като мисловният процес и сетивните органи действат, живеят, горят и функционират с помощта на нервния етер. Качеството на нервния етер определя вашия манталитет, вашите различни сетивни постъпки и т.н.

Когато новата сила бъде излята върху вас и проникне във вас след всички описани подготовки, тя ще се изяви с всички съответни последици и въздействия и в нервния етер. Вие сигурно можете да си представите това. Когато тези нови импулси започнат да действат и говорят в нервния етер, кандидатът ще може да ги разбере с помощта на новата творческа способност.

Хермес иска да ни каже, че в този момент кандидатът влиза в действителна, позитивна, жива връзка с Логоса. Новата астрална светлина, новата астрална субстанция с всички свои въздействия се отразява в нервния етер. Помислете например за Златната глава – върха на Живото тяло, където се концентрират множество чисти астрални стойности. Така кандидатът, който се е облагородил за това жизнено състояние и е достигнал до тази точка, влиза в жив, действителен,

вътрешен контакт със Златната глава. Следователно подобни импулси могат да се приемат и разберат чрез втората нова способност, която контролира всички органи в светилището на главата.

Това са сънищата, за които Хермес говори. Те не са нищо друго, освен ясновидски импулси, видения, образи, импресии, които напълно съвпадат например с това, което апостол Петър има предвид в петдесетъчната си проповед, където, цитирайки думите на пророка, казва: „Това ще се случи в последните дни, казва Бог, вашите младежи ще имат видения, а старците ще имат сънища.”

Тук става дума за нова ясновидска интуиция, за ново сетивно състояние. Сънищата, за които говори Хермес, са нещо съвсем различно от това, което обикновено се разбира под тази дума, и от това, което изпитва егото в своята егоцентрична насоченост. Тук е важно да разберете, че внушенията и импулсите от гностично-философски вид, които възникват в цялата Универсална верига, се предават чрез Седемте школи на всеки облагороден за това кандидат. Така се осъществява живото общуване между всички Божии деца. В това отношение няма недоразумения, няма пречки и затруднения поради време и пространство. Чрез тази нова способност вие сте свързани с всички. Указанията за вървенето по пътя се предават на вашето съзнание само чрез тези проекции в нервния етер.

Следователно това е една тясна връзка с невидимото. С това се започва. Вие разбирате, че това начало в никакъв случай не е нещо сензационно. Защото това е началото на „скритото общение с Бога” на душите, влезли в „мира на Витлеем”. Който е влязъл в такава тясна връзка с Логоса, не говори за това. Той върви тихо по своя път и изпълнява задачата си. Сега вие разбирате, че изливането на Светия Дух – великото чудо на Петдесетница, се отнася именно за това.

Новите езици, които се говореха от апостолите, означават прилагането на тази нова творческа способност, на тази втора безсмъртна способност в пламтящия огън на астралното обновление.

Наистина, за това говори Хермес, а след него и пророк Йоил: „И в последните дни, казва Бог, ще излея от Духа Си на всяко създание; и синовете ви и дъщерите ви ще пророкуват; юношите ви ще виждат видения; старците ви ще сънуват сънища“

Ако сте наистина синове и дъщери на Младото гностично братство в абсолютния смисъл на думата, всичко това ще бъде ваше притежание, при условие че искате да вървите по истинския път. Прочетете още веднъж в Деяния на апостоли-те как освещаващият Дух – втората сила на творческата способност, се излива в един определен момент над хиляди хора.

Ние считаме за привилегия, че ни е позволено да ви говорим за тези неща и силно се надяваме, че няма да злоупотребите с тези споделени мисли. Запазете ги в своите сърца.

XVII

Сънища, знаци, пророчества, птици, вътрешности, дъбове

Ние още не сме`приключили с нашите обяснения относно това, което Хермес разбира под сънища, знаци, пророчества, вътрешности и дъбове. За сънищата вече говорихме, а от останалите гореизброени ще вземем произволно някои, защото едно детайлно и подробно описание ще бъде без съмнение прекалено обемисто. По различни причини искаме преди всичко да се спрем на езика в Библията, защото е по-познат от този на Хермес. Така вие ще установите колко много Библията е заимствала от древните писания на Хермес.

Може би ви е известно, че в далечното минало свещениците и кралете винаги са били посветени личности, които са притежавали най-малко двете безсмъртни способности. Древните свещеници бяха възпитани във великите школи от миналото и работещите в служба на света и човечеството влизаха в контакт с обществеността едва след съвършена подготовка и пълна зрялост.

Да се издигне отново този свещенически статус в нашата епоха беше, между другото, висшата и благородна цел на Братството на катарите. Този стремеж, както знаете, беше сразен от римокатолическата църква, удавен в кръв и изгорен на кладите. Оттогава на преден план се появи безпрепятствено познатото ни свещеничество. Но каквито и качества да притежават неговите представители, на тях със сигурност

им липсват двете безсмъртни способности. Защото ако тези безсмъртни способности можеха да се пробудят в свещениците на църквите, те щяха незабавно да се оттеглят от църковната общност. Един брат или една сестра от общността на Светлината никога няма да се свърже с общности, опетнени с кръвта на катарите и на светците.

Класическата царственост, за която разказват мистериите, изчезна още преди началото на нашето летоброене и затова няма смисъл да се занимаваме повече с нея. Но ще обърнем внимание на това, че истинските свещеници и посветените от миналото се обрисоваха и сравняваха в езика на мистериите като дървета. С това знание можем непосредствено да се върнем към нашата изходна точка и да разберем Хермес, когато ни споделя, че Бог и пробудилият се в Него кандидат по своята същност са едно и че Бог разговаря с него посредством дъбове – завоалирано указание, насочващо към посветените на Универсалната верига.

Тук веднага стъпваме на библейска почва. Спомнете си само за кедрите от Ливан, от които според мита е бил построен храмът на Соломон. Този храм никога не е бил разрушен! Той никога не се е намирал в географски известния ни Йерусалим, защото храмът на Соломон е един от наистина живите храмове на Божественото жизнено поле, построен и поддържан от живи дървета, от живеещи в Бога живи душевни хора. Следователно в езика на мистериите дървото е самият човек. Затова в мистерииния език Иисус е наречен дървото на живота. За да ви се изясни това още по-добре, ще ви насочим към Библията, където истинските божии деца се описват буквално като дъбове на Господа, с което между другото се подчертава необикновената здравина, сила и издръжливост на дъба. По-нататък се говори за дъбове на справедливостта и за дъбовите гори на Мамре и Море, в които са се извявали странни неща. „Море” е обо-

значение за посветения учител, а „Мамре“ означава „богатство и изобилие“.

Когато кандидатът разполага с новата творческа способност, чрез нея той може да влиза в жив контакт с Универсалната верига дотолкова, доколкото тя е във връзка със Златната глава на Живото тяло на Младия гносис.

Контактът с посветените на Универсалното братство, т.е. с „дъбовете на Господа“, не се осъществява например под формата на среща с достолепни господа или дами. Живият контакт е едно вътрешно изживяване, една вътрешна среща на основата на двете подробно обяснени способности. Егото – спомнете си това – е напълно изключено. „Дъбовете на Господа“, посветените на Гностичното братство, със сигурност не могат да се възприемат с окултно развити способности като етерно виждане, ясновидство, ясновичуване и други подобни. Чрез тези способности, с които някои са толкова горди, е възможен контакт само с огледалната сфера.

Сега остава да се занимаем с въпроса защо в тази символика дървото, и по-специално дъбът, се използва като символ.

Отговорът на този въпрос е ясен. Вие знаете, че системата на змийския огън се нарича *дърво на живота*. Следователно всеки човек притежава дървото, което трябва да израсне, докато стане „дъб на Господа“. Затова е много важно да говорим с вас за тези неща. Ако обозначим системата на змийския огън като дърво на живота с неговите три канала, тясно свързаната с нея система от седем чакри – като плодове на дървото, обширната дванадесеторна нервна система – като клони и листа, а нервния етер, или археуса – като жизнен сок на това свещено дърво, тогава не може да се говори за неподходящо измислено сравнение.

При великите посветени тази подробно описана нова способност е много развита, достигнала е високо качество, при което цялата система на змийския огън при тях отдавна е на-

пълно трансфигурирала и се намира в служба на тяхното пробудено в Бога, истински променено съзнание. Класическата змия, Манас, мислителят, съответстваща на интелектуалната способност, е станала в тях новата висша мисловна способност. Затова змията никога повече няма да ги изкушава и ще остане в граничната страна на диалектиката.

Който възстанови дървото на живота според първия образ на Идеята, ще притежава в същото време и крилата и властта да се освободи от природата на смъртта и да влезе в новото жизнено състояние. Така ние стигаме до символа на птицата: Светият Дух се спуска като гълъб върху главата на Иисус, нашия Господ. Безсмъртието и неговата същност, монадните сили на Духа, на Духовната душа и силите на одушевяването винаги са били сравнявани с птици. Припомнете си за орела като символ в Библията, за Хамса, птицата на безсмъртието. Така Духът на Господ говори на пробудения човек, а птичето ято на Божественото докосване ден и нощ слиза върху душевния човек. Така накрая спасеният душевен човек размахва собствените си меркуриеви крила и се издига в светлината на новото утро като Феникс – известната жар-птица.

За да бъдем изчерпателни: древните говореха за „вътрешностите на земята”, а също и за вътрешно вълнение „чак до вътрешностите”, както четем в Библията, с което естествено не става дума за стомашно-чревната система! „Духът на Господ напада човека”, се казва там, „в сърцето и бъбреците”, и „душата ми се затрогна до вътрешностите”.

Затова ние се молим и се надяваме, че тези обяснения действително са ви докоснали до най-дълбоката ви и съкровена същност, до самите ви вътрешности, и че решението ви да вървите по единия път е по-позитивно и по-твърдо от всякога.

XVIII

Четиринадесета книга:

Тайната Планинска проповед относно новораждането и обета за мълчание

1. *ТАТ: В твоето общо обяснение, Отче, ти беше загадъчен и неясен, когато говореше за божествената природа. Ти не ми я разкри, казвайки, че никой не може да бъде спасен, ако не се новороди.*
2. *Но след нашия разговор, слизайки от планината, когато те умолявах и те разпитвах относно учението за новораждането, за да се запозная с него – защото това е единствената част от учението, която ми е непозната – ти ми обеща да ми го предадеш, когато се освободя от света.*
3. *Сега аз направих това и се укрепих вътрешно против заблудата на света. Ще благоволиш ли сега да допълниш това, което ми липсва, и както ми обеща, да ми обясниш новораждането, било устно, или като мистерия. Защото аз не знам, о, Трисмегист, от каква матрица и от какво семе се ражда истинският човек.*

4. ХЕРМЕС: *Сине мой, от Мъдростта, която мисли в Тишината, и от семето, което е Единственото добро.*
5. *Но кой го посява, Отче? Всичко това ми е напълно неразбираемо.*
6. ХЕРМЕС: *Волята на Бога, сине мой.*
7. ТАТ: *А каква е природата на този, който се ражда, Отче? Защото той няма да участва нито в моето земно същество, нито в разсъдъчното ми мислене.*
8. ХЕРМЕС: *Новороденият ще бъде съвсем различен; той ще бъде един Бог, един Божи син, ще бъде всичко във всичко и ще е надарен с всички способности.*
9. ТАТ: *Ти ми говориш със загадки, Отче, а не както един Баща говори на своя син.*
10. ХЕРМЕС: *Подобни неща не могат да се предадат, сине мой. Но ако Бог желае, Той сам ще ти възвърне спомена за това.*
11. ТАТ: *Ти ми казваш неща, Отче, които надвишават моя разум и ме насилват. Ето защо имам като правилен отговор само това: „Аз съм един син, чужд на расата на своя баща!“ Не ми отказвай своята мъдрост, Отче, защото аз съм ти законен син; обясни ми подробно по какъв начин се осъществява новораждането.*
12. ХЕРМЕС: *Какво да ти кажа, сине мой? Само това: Когато забелязах в себе си едно неопределено видение, породено от Божието милосърдие, аз напуснах себе си и влязох*

в едно безсмъртно тяло. Така аз вече не съм този, който бях преди това, а бях създаден от Духовната душа. Такова нещо не може да се предаде, нито да се възприеме с материалното сетиво, с което виждаме тук. Затова сега аз нямам вече грижа за предишната си съставна форма, която някога беше моя. Нямам повече нито цвят, нито сетивни органи, нито измерения – всичко това ми е чуждо.

- 13. Сега ти ме виждаш с твоите очи, сине мой; но това, което съм, ти не можеш да разбереш, гледайки ме и виждайки ме с очите на тялото. Всъщност с тези очи ти не ме виждаш, сине мой.*
- 14. ТАТ: Ти ме хвърли в голям смут и обърка понятията ми, Отче, защото сега не виждам дори и самия себе си.*
- 15. ХЕРМЕС: Дано даде Бог, сине мой, ти също да напуснеш себе си, като онези, които сънуват; но в твоя случай – без да спиш.*
- 16. ТАТ: Кажеш ми още това: кой е този, който предизвиква новораждането?*
- 17. ХЕРМЕС: Синът Божии, Единственият човек, според Волята Божия.*
- 18. ТАТ: Сега действително ме остави без думи, Отче, защото съвсем нищо не разбирам вече; всъщност аз все още те виждам в същата телесна форма, със същия външен вид.*
- 19. ХЕРМЕС: Ти се лъжеш в това, защото смъртната форма*

се променя от ден на ден. Недействителна, каквато е, тя се променя в течение на времето чрез увеличаване и намаляване.

20. *ТАТ: Какво тогава е `истинско и действително, Трисмегист?*
21. *ХЕРМЕС: Това, което не е осквернено, сине мой, което е неограничено, безцветно, непроменливо, неприкрито, безформено, излъчващо, което изследва само себе си – непроменливото Добро, Безплътното.*
22. *ТАТ: Това надвишава моя разум, Отче. Аз мислех, че чрез Тебе съм станал мъдър. Но цялото ми разбиране сега удари на камък поради тези представи.*
23. *ХЕРМЕС: Така се случва, сине мой, с това, което се отправя като огън нагоре или като земята надолу; или е течно като водата, или се носи през целия Универс като въздух. Но и как би могъл да възприемеш със сетивата това, което не е нито твърдо, нито течно, нито може да бъде събрано, нито уловено, а може да се разбере само по неговата мощ и по неговата въздействаща сила; нещо, което е възможно само за онзи, който е в състояние да прозре раждането в Бога?*
24. *ТАТ: Аз не съм ли способен на това, Отче?*
25. *ХЕРМЕС: Нямам предвид това, сине мой. Вгълби се в себе си, и то ще дойде. Искай го, и то ще се случи. Доведи сетивните въздействия на тялото до покой, и раждането на божественото ще се превърне във факт. Изчисти се от неразумните наказания на материята.*

26. *ТАТ: Да не би да имам някакви възпитатели в себе си, Отче?*
27. *ХЕРМЕС: И то доста, сине мой, те са страшни и многобройни.*
28. *ТАТ: Аз не ги познавам, Отче.*
29. *ХЕРМЕС: Самото това незнание е първото наказание, сине мой, второто са мъката и страданието, третото е невъздържаността, четвъртото е силното желание, петото е несправедливостта, шестото – алчността, седмото – измамата, осмото – завистта, деветото – лукавството, десетото – гневът, единадесетото – безрасъдството, дванадесетото е злобата. Тези наказания са дванадесет на брой, но има и още много други, които поради пленничеството на тялото принуждават човека, поради неговата природа, да страда от въздействията на сетивните органи. Обаче ако Бог се смили над някого, тези наказания го напускат, макар и не веднага. Това обяснява вида и смисъла на новораждането!*
30. *Но сега утихни, сине мой, и слушай с почтителна благодарност. Тогава Божието милосърдие няма повече да ни отбягва.*

Радвай се сега, сине мой, тъй като Божиите сили основно те пречистват за свързването с елементите на Словото.*

* Думата Слово се отнася до създаването на Новия човек, който е „Словото Божие” в нас

Гносисът на Бога идва при нас и с неговото идване незнанието бива изгонено.

Гносисът на радостта идва при нас! С неговото идване страданието ще избяга при онези, които имат място за него.

Силата, която призовавам след радостта, е скромността. О, прекрасна сила! Да я приемем в себе си с най-голяма радост, сине мой – виж как, идвайки, тя прогонва невъздържаността.

На четвърто място слагам самообладанието – една сила, която се противопоставя на страстното желание.

Следващата степен, сине мой, е подкрепата за почтеността, защото виж как тя без проблеми прогонва несправедливостта. Така ние ставаме праведни, след като изчезне несправедливостта.

Шестата сила, която призовавам за нас, е тази, която се бори против алчността; тя е силата на доброта, която се предава на другите.

Когато алчността изчезне, аз призовавам още Истината – веднага щом неистината избяга, Истината идва при нас. Виж, сине мой, как Доброто става съвършено, когато идва Истината, защото завистта си е отишла от нас. След Истината следва Доброто, придружено от Живот и Светлина; и нито едно наказание на тъмнината не може вече да ни нападне, защото, победени, те всички бягат стремглаво.

31. *Сине мой, сега ти знаеш по какъв начин се осъществява новораждането: появата на Десетте аспекта осъществява духовното раждане и прогонва дванадесетте аспекта. Така, чрез този процес на раждане, ние се обожествяваме.*
32. *Който с Божието милосърдие постигне това раждане от Бога и се отрече от сетивните органи на тялото, осъзнава, че е изграден от божествени сили и се изпълва с вътрешна радост.*
33. *ТАТ: Тъй като по Божията промисъл съм прогледнал сега, за мен нещата не стават видими чрез обикновеното зрение, а благодарение на духовната способност на приетите сили. Аз съм на небето, на земята, във водата, във въздуха; аз съм в животните и в растенията; аз живея преди, при и след раждането, да, аз съм навсякъде. Но кажи ми още как наказанията на тъмнината, дванадесет на брой, се изгонват от Десетте сили? По какъв начин става това, Трисмегист?*
34. *ХЕРМЕС: Временното жилище, което ние напуснахме, е съставено от зодиакалния кръг, който от своя страна е съставен от дванадесет елемента; те са от една природата, но многообразни в представянето вследствие на заблуждаващите мисли на човека.*
35. *Между тези наказания има такива, сине мой, които се изявяват заедно. Така прибързаността и неразумността са неразделни от гнева. Човек дори не може да ги различи. Следователно е естествено и логично, че изчезват заедно, когато биват прогонени от Десетте сили. Това са тези Десет сили, сине мой, които помагат на душата*

да се роди. Животът и Светлината са обединени. Така числото на Единството се ражда от Духа. Защото според разума Единството съдържа Декадата, а Декадата – Единството.

36. *ТАТ: Отче, аз виждам в Духовната душа цялата Вселена и самия себе си!*
37. *ХЕРМЕС: Ето това е новораждането, сине мой; човек не може да си го представи триизмерно. Сега ти го познаваш и го изпитваш благодарение на тази „Проповед относно новораждането“, която написах само заради тебе, за да не оставим всичко това на тълпата, а само на онези, които Бог е избрал.*
38. *ТАТ: Кажете ми, Отче, ще се разложи ли някога това ново тяло, съставено от десетте сили?*
39. *ХЕРМЕС: Спри! Не говори невъзможни неща, защото ще сториш грях и ще помрачиш околното на Духовната душа. Природното тяло, дарено със сетива, е много отдалечено от това на истинското божествено рождение. Първото се разлага, второто е безсмъртно. Не знаеш ли, че си станал Бог, син на Единия, като мен?*
40. *ТАТ: Отче, аз много бих искал да чуя Хвалебствената песен, която ти, както ми каза, си чул силите да пеят, когато си постигнал Огдоадата*.*

* Огдоада означава осмица. Това е фазата на единението с Бога, свършеното битие в Духа. Виж също Книга 1-ва, стих 64

41. ХЕРМЕС: В съответствие с това, което Пимандър разкри в Огдоадата, аз одобрявам бързината, с която искаш да напуснеш твоето временно жилище, защото сега ти си чист. Пимандър, Духът, не ми е изявил повече от това, което съм написал, защото добре е знаел, че самият аз съм способен да разбера всичко и да чувам и виждам всичко, което поискам; и той ми заповяда да правя всичко, което е добро. Затова при всяко нещо пеят силите, които са в мен.

42. ТАТ: Отче, аз също искам да позная и чуя всичко това.

43. ХЕРМЕС: Тогава бъди тих, сине мой, и слушай Хвалебствената песен – Химна на новораждането. Аз нямах намерение да я оповестявам на други, освен на теб, който си стигнал до края на това посвещение. Тази Хвалебствена песен не се преподава, тя остава скрита в Тишината. Излез тогава навън, обърни лицето си към южния вятър и след като слънцето залезе, коленичи и се моли. Моли се така и при изгрева на Слънцето, но обърнат на изток. А сега бъди тих, сине мой.

44. Тайна Хвалебствена песен:

Нека цялата природа на Космоса да слуша тази Хвалебствена песен!

Отвори се, о, Земя! Нека водите на небето отворят своите илюзии, когато чуят моя глас.

Застанете неподвижни, вие дървета! Защото искам да пея Хвалебствена песен на Господаря на Творението, на Цялото, на Единия.

Разтворете се, вие небеса! Утихнете, ветрове, за да може безсмъртният цикъл на Бога да приеме моите думи.

Защото искам да изпея Хвалебствена песен на Този, Който е сътворил цялата Вселена, Който е посочил на земята мястото ѝ и е поставил небосвода;

Който е заповядал на сладката вода да напусне океана и да се разлее над населената и ненаселена земя, в служба на съществуването и оцеляването на хората;

Който е заповядал на огъня да гори, за да могат боговете и хората да го използват, както поискат.

Нека ние всички заедно да Го възхваляваме, Него, който е извисен над всички небеса, Твореца на цялата природа. Той е окото на Духа. Да Го прославят всички Сили.

45. *О, вие Сили, които сте в мен, пейте възхвала на Единия и на Цялото; пейте в съответствие с моята воля, о, вие сили, които сте в мен.*

Гносис, о, свещено познание на Бога, чрез Теб просветлен, на мен е дадено да възнея Светлината на познанието и да се зарадвам в радостта на Духовната душа.

О, вие Сили, пейте заедно с мен тази Хвалебствена песен! О, ти Скромност, и ти, Справедливост в мен, възпейте вместо мен това, което е справедливо.

О, любов в мен към Цялото, възпей в мен Цялото; възхваляй, о, истина, Истината; възхвали, о, доброта, Доброто.

46. *От Теб, о, Живот и Светлина, идва Хвалебствената песен и при Теб се връща.*

Благодаря Ти, Отче, който изявяваш Силите. Благодаря Ти, Отче, който тласкаш потенциалното към действие.

Твоето Слово пее чрез мен Твоята възхвала. Приеми чрез мен Цялото, като Слово, като жертва на Словото.

47. *Чуй какво провъзгласяват Силите, които са в мен: те възпяват Цялото, те изпълняват Твоята воля. Твоята воля излиза от Тебе и всичко се връща отново към Тебе. Приеми от всички жертвата на Словото.*

48. *Спаси Цялото, което е в нас. Просветли ни, о, Живот, Светлина, Дихание, Бог! Защото Духовната душа е носителят на Твоето Слово.*

49. *О, Носителю на Духа, о, Демииург, Ти си Бог!*

Човекът, който ти принадлежи, провъзгласява това чрез огъня, чрез въздуха, чрез водата, чрез Духа, чрез Твоите създания.

Аз приех от Теб тази Хвалебствена песен на Вечността и чрез Твоята воля намерих покоя, който търсех.

50. *ТАТ: Аз видях как според Твоята воля трябва да се изпълни тази Хвалебствена песен, Отче. Сега аз я изразявам също и в моя свят.*

51. *ХЕРМЕС: Сине мой, кажи: в действителния, т.е. в божествения свят.*

52. *ТАТ: Да, Отче, аз имам тази власт в действителния свят. Чрез Твоята хвалебствена песен и Твоята благодарност просветлението на Духовната ми душа стана съвършено. Сега и аз искам да благодаря на Бога от дълбините на моето същество.*
53. *ХЕРМЕС: А освен това, не бъди неблагоприятен, сине мой.*
54. *ТАТ: Чуй, Отче, какво казвам в Духовната душа: „На Теб, о, Първи създателю на новораждането, на Теб, Боже мой, аз, Тат, принасям Жертвата на Словото. О, Боже, Ти Отче, Ти Господи, Ти Дух, приеми жертвата, която очакваш от мен. Защото всичко се осъществява в съответствие с Твоята воля.”*
55. *ХЕРМЕС: Сине мой, така ти предлагаш на Бог, Бащата на всички неща, една приятна Нему жертва. Но прибави и още това: чрез Словото.*
56. *ТАТ: Благодаря ти, Отче, за съветите, които ми даде.*
57. *ХЕРМЕС: Радвам се, сине мой, че си събрал добри плодове от Истината, това наистина е една безсмъртна реколта. Сега, като научи това от мен, обещавай ми, че ще пазиш в тайна тези чудни способности и на никого няма да предаваш начина на осъществяване на новораждането, за да не бъдем причислени към онези, които оскверняват Учението. Достатъчно е, че ние двамата свършихме нашето – аз чрез говора, а ти чрез слушането. Сега, в светлината на Духа, ти познаваш самия себе си – самия себе си и нашия общ Баща.*

XIX

Матрицата на новораждането

Сега молим да насочите вашето внимание към Четиринадесета книга. Тази книга съдържа *Тайната планинска проповед* и третира новораждането – централния проблем на целия Гносис. Затова съдържанието на тази книга е от най-голяма важност и нашият план е да го изследваме точно, тъй като имаме задачата да проучим тази тема по възможност най-задълбочено.

Добре е сега да си припомним това, което през изминалите години беше казано и писано в Духовната школа относно Гносиса и неговите намерения. Ако така подготвени се обърнете към Четиринадесета книга на Хермес, няма да се учудите, че още в първия стих се казва, че без новораждане никой не може да бъде спасен, т.е., че нито един телесен човек не може да влезе в освобождаващия живот без този могъщ процес, който познаваме теоретично като новораждане. Новораждането, основата на всеки трансфигуристички растеж, е условието за новото жизнено състояние. Затова и Тат моли Трисмегист, което е разбираемо, да му разясни пътя и метода на новораждането, като добавя:

В твоето общо обяснение, Отче, ти беше загадъчен и неясен, когато говореше за божествената природа. Ти не ми я разкри, казвайки, че никой не може да бъде спасен, ако не се новороди. Но след нашия разговор, слизайки от планина-

та, когато те умолявах и те разпитвах относно учението за новораждането, за да се запозная с него - защото това е единствената част от учението, която ми е непозната - ти ми обеща да ми го предадеш, когато се освободя от света.

Струва ни се, че този отговор е много ясен. Който желае да изследва причините за новораждането, трябва да се е отвърнал от диалектичната природа. Каква полза би имал някой смъртен от интелектуалното разбиране на „как” и „защо” относно новораждането, без дълбоко в сърцето му да се е зародил копнежът да намери решение на безнадеждното си съществуване, без отричане от света и съответстващото му жизнено състояние.

Вие трябва добре да помислите за това. Духовната школа с право заема становището, че от човека, който се присъединява към нея, трябва да се излъчва силен копнеж за освобождение, роден в неговото сърце. Ако това не е така, ученичеството става безкраен извор на мъчения, както за ученика, така и за Школата. Защото мотивите, смисълът, светлината, ядрото на новораждането застават като една антитеза в този свят. Затова кандидатът на гностичните мистерии трябва да премахне тази антитеза в самия себе си, като стане чужд на този свят. Който не желае или още не може да направи това, психологически засега е негоден за ученичество в една гностична Духовна школа. Така става ясно защо Четирнадесета книга се нарича *Тайната проповед на планината за новораждането*.

Ако човек се отдаде на гностичната философия с природно родения си аз и с нормалната си, обяснима с диалектиката жажда за живот, тайната на новораждането няма да се разбули, независимо какви усилия полага той за това. Не съществува никой, който в такова жизнено състояние би могъл да разбере тази тайна и да реагира на Тайната проповед. При

имитирането на този процес всеки ще пропадне и бързо ще се издаде. Затова за външни хора проповедта за новораждането винаги ще си остане абсолютна тайна, дори и ако научат наизуст всичко, което в течение на вековете се е публикувало по този въпрос. Тук ние ще припомним Евангелието на Матей, 11:25, където се казва: „Благодаря Ти, Отче, Господи на небето и земята, защото си скрил това от мъдрите и разумните, а си го открил на невръстните”.

Мъдрите на този свят, ако са ориентирани религиозно, наричат себе си Божии деца. Те смятат, че техният разум и познание са божествен дар. В тази връзка те говорят за големи духовни способности и тълпата се прекланя пред тези авторитети.

Така пътят към тайните остава затворен, защото който е обладан от заблудата на егото в каквато и да е форма, който още търпи змията на природното рождение на нейното място и не е променил ни най-малко съществото си, не познава и не притежава фундаменталния копнеж. На такъв човек Духовната школа няма какво да каже. Тайната проповед ще остане тайна за него. Тат казва в третия стих на този текст:

Сега аз направих това и се укрепих вътрешно против заблудата на света. Ще благоволиш ли да допълниш това, което ми липсва, и както ми обеща, да ми обясниш новораждането, било устно, или като мистерия.*

Така накрая викът на сърцето трябва да докаже истинското ученичество. Стремекът към новораждане става действителност чрез съвършена вътрешна подготовка и освобождаване от света на диалектиката. Тук ние ще си припомним другата, евангелската Планинска проповед, която много добре позна-

* а именно: освободих се от света

ваме. В началото ѝ се казва: „Блажени бедните духом, защото тяхно е Царството небесно.” От този копнеж се издига молитвата: „Аз се подготвих, освободих се от заблудата на света. Помогни ми сега да разбера новораждането”. Проповедта за новораждането е определена за този, който е отворил вратите към божествените мистерии в най-дълбокото си същество; на него се говори от скритото, защото скритото не е нищо друго, освен самото Небесно царство. И вътрешното му ухо се отваря, за да може тази Тайна проповед да бъде разбрана.

Ясно е, че ако човек се ориентира, изхождайки от това състояние, трябва да се разрешат определен брой очевидни проблеми, които ние ще разгледаме в нашия текст.

Първо: От каква матрица и от какво семе се ражда истинският човек. ХЕРМЕС отговаря: Сине мой, от Мъдростта, която мисли в Тишината, и от семето, което е Единственото добро.

ТАТ: Но кой го посява, Отче? Всичко това ми е напълно неразбираемо. ХЕРМЕС: Волята на Бога, сине мой.

ТАТ: А каква е природата на този, който се ражда, Отче? Защото той няма да участва нито в моето земно същество, нито в разсъдъчното ми мислене. ХЕРМЕС: Новороденият ще бъде съвсем различен; той ще бъде един Бог, един Божи син, ще бъде всичко във всичко и ще е надарен с всички способности.

ТАТ: Ти ми говориш със загадки, Отче, а не както един Баща говори на своя син. ХЕРМЕС: Подобни неща не могат да се предадат, сине мой. Но ако Бог желае, Той сам ще ти възвърне спомена за това.

Нека да разгледаме тези четири проблема по-отблизо. Ние можем да ги решим сравнително лесно с помощта на натрупаните познания от елементарното ученичество.

От какво семе, от каква матрица се новоражда човекът? От София, което означава от Мъдростта.

Мнозина предполагат, че мъдростта е един вид по-висше, много по-всеобхватно знание. Хората говорят например за знанието на мъдростта. Така те биха могли да изхоят от предположението, че мъдростта трябва да се изпита и разбере интелектуално, т.е. да се приеме с ума. Не изпадайте в тази заблуда, която е разпространена толкова широко. В света на диалектиката философът е мнимият притежател на мъдростта, който прави умствени изследвания във всички посоки. Когато е изчерпил до дъно всички извори, към които се е насочил, той си създава собствено схващане, собствен възглед, на основата на събраните знания. Понякога този възглед може да бъде формулиран много красиво и в много отношения да бъде наречен чист и добър, но като интелектуална постройка си остава винаги само една спекулация – спекулация, която за известно време е уважавана и обичана, следвана и дори избирана като ръководна идея в живота. Но няколко години по-късно се появява втори философ, който оспорва първото схващане, първия продукт на диалектичната мъдрост, първото умозрение. Така се появява нова философска мода.

Толкова познатото и често безплодно и объркващо спекулиране с разума абсолютно не е това, което Хермес има предвид, когато говори за матрицата на Мъдростта. Тук той се насочва към сферата на дейност на четирите тела, на четирите форми на нашата личност, а именно: материалното тяло, неговия етерен двойник, астралното тяло и мисловната способност. Ние знаем, че материалният ни организъм се поддържа чрез етерите на етерното тяло. Когато етерите се вливат слабо и лениво, винаги възниква смущение или отслабване на материалното тяло. Етерното тяло се задвижва чрез астралните радиации на астралното тяло.

Следователно астралното тяло би трябвало да живее изцяло от и чрез мисловната способност, при това в съвършения смисъл на думата. Тогава самата мисловна способност ще диша изцяло в София. Като мисловно вещество тя е много по-фина и благородна материя. Но мисловната способност на телесния човек не е развита до зрялост в нито едно отношение, нещо повече – при природно родения човек дори не може да се говори за мисловно тяло! То се намира само в елементарен вид. В днешното жизнено състояние на телесния човек то не може да се развие. Мисловната способност на днешния човек не може да достигне зрялост.

Органите на неговия разум и техните функции изграждат само основата за истинското, благородно и същинско мисловно тяло. Нисшето мислене в своето сегашно състояние се управлява само от трите нисши тела на личността. Затова телесният човек никога не може да се издигне над състоянието на своето природно рождение. Неговото мислене остава земно, привързано към земята, и София остава далеч, защото телесният човек се храни от астралната материя на смъртната природа.

В диалектичната си личност вие притежавате: материално тяло, етерен двойник и астрално тяло носител. Мисловната ви способност се забелязва като повече или по-малко светещ център, намиращ се на височината на светилището на главата. С нея не можете да пиете от извора на София. Но личността ви трябва да се поддържа. Затова тя е принудена да се храни от астралната материя на смъртната природа съобразно природната необходимост. Това е действителността. Вие не живеете, *вие бивате живяни!* Вие живеете в плен на вече обясненото обратно движение.

Така проблемът става за вас много конкретен: *от каква матрица и от какво семе трябва да се новороди човекът?*

Хермес отговаря: *От София, т.е. от Мъдростта, която мисли в Тишината.*

Тази матрица, тази материя на София, тази прасубстанция съществува далеч извън хаоса и опорочеността на тази природа на смъртта. София е в Тишината, в свободното първоначално пространство, и всички частици на тази материя са заредени с огромни божествени сили, с идеите на Логоса. Това е семето на Единственото добро.

Когато това невероятно прекрасно семе, материята на София, получи достъп до вече съществуващото, но още празно мисловно тяло носител и по този начин мисловната способност може да действа отново като едно истинско ментално тяло, тогава първоначално заплануваният четворен живот ще се превърне непосредствено във факт – тогава посредством светилището на главата прекрасният образ започва отново да диша във и чрез София. И от това мислене започва да живее астралното тяло, от астралното – етерното, и от етерното – материалното. Така започва трансфигурацията.

XX

Семето на Тишината

Ние се надяваме от обясненото досега да сте разбрали, че чрез обединението на София с мисловното тяло новораждането става факт.

Телесният човек от обикновената природа живее и е изграден от астралната субстанция на природата на смъртта. Той не може да се освободи от нея, защото най-висшето му тяло носител няма достъп до София на Тишината. Затова пътят на спасението, пътят на освобождението, **се намира единствено в подготовката „отдолу”**, която трябва да започне с отхвърляне на измамния диалектичен световен порядък и с пречистване на седмортното сърце от всички земни желания и страсти. Който изпълни това, ще бъде докоснат и одушевен от ядреното излъчване на Монадата. Това одушевяване подготвя мисловната способност за слизането на Духа, за слизането на София, за същността на Тишината, за осветяващия Дух.

Кой посява това семе на Тишината в кандидата, може да попита някой. Не мислете, че някой така наречен майстор, адепт или посветен може да ви подари това. В действителност вие самите го предизвиквате чрез вашата подготовка, чрез вашето себеотдаване. Така отваряте вашето все още елементарно мислене за Божествената мъдрост, за спускането на Духа. И веднага се осъществява съответстващият Божествен закон. Божествената мъдрост слиза над всички, които се отварят за нея.

Тат пита отново: *Но каква е природата на този, който се ражда, Отче? Защото той няма да участва нито в моето земно съществуване, нито в разсъдъчното ми мислене.*

Хермес отговаря: *Новороденият ще бъде съвсем различен; той ще бъде един Бог, един Божи син, ще бъде всичко във всичко и ще е надарен с всички способности.*

Той ще живее от всички сили, които се изявят във и чрез Божествения план. Тат мисли, че отново му се говори на един завоалиран език. Но кралското изкуство не се преподава, не могат да се прочетат лекции за него, не може да се изучава и изследва, а още по-малко – да се разбере предварително. Когато кандидатът навлезе в процеса на освещаване по единствено възможния начин, Истината засиява пред него. Щом той се отвори, София слиза в светилището и се свързва с центъра на паметта. Веднага кандидатът разбира вътрешно Кралското изкуство. Тогава той получава познанието на Мъдростта. Затова в стих десети Хермес казва:

Подобни неща не могат да се предадат, сине мой. Но ако Бог желае, Той сам ще ти възвърне спомена за това.

Тат обаче продължава да се моли на Хермес да го просвети и получава следния отговор:

Какво да ти кажа, сине мой? Само това: Когато забелязах в себе си едно неопределено видение, породено от Божието милосърдие, аз напуснах себе си и влязох в едно безсмъртно тяло. Така аз вече не съм този, който бях преди това, а бях създаден от Духовната душа. Такова нещо не може да се предаде, нито да се възприеме с материалното сетиво, с което виждаме тук. Затова сега аз нямам вече грижа за пре-

дишната си съставна форма, която някога беше моя. Нямам повече нито цвят, нито сетивни органи, нито измерения – всичко това ми е чуждо. Сега ти ме виждаш с твоите очи, сине мой; но това, което съм, ти не можеш да разбереш, гледайки ме и виждайки ме с очите на тялото. Всъщност с тези очи ти не ме виждаш, сине мой.

В отговор на оплакването на Тат Хермес се опитва да разясни донякъде нещо, което не може всъщност да се изрази с думи. Неговото съзнание, просветлено от душата и обновено чрез София, вижда, че в него и около него се развива ново телесно състояние – още неопределено, смътно, макар че образът му е вече налице. Новата телесност не съществува още, но образът на нейното създаване е вече видим. Това е една временна дреха, която ние наричаме Златната сватбена дреха. Тя е безсмъртна, което означава, че на тази основа образът, Златна сватбена дреха, започва да се усъвършенства в една нова телесност. Тази сватбена дреха възниква от Божието милосърдие. Семето *на Единственото добро, Мъдростта, която мисли в Тишината*, осъществява образа на неоформеното в златния блясък на душата.

Това е тайната: Веднага щом новородената душа и слизацият Дух се срещнат, светкавично възниква едно жизнено състояние, което ние обозначаваме като Златната сватбена дреха, душевното тяло, сома психикон.

След като ядреното излъчване на Монадата навлезе в светилището на сърцето и се свърже със системата, новата одушевяваща същност, тази нова сила, трябва да заеме своето място зад челната кост между веждите. Но първо кандидатът трябва да започне борбата за новораждането на душата. Душата трябва да засияе зад прозореца на челото и щом тази душа срещне Духа в светилището на главата, се развива кралската мантия, Златната сватбена дреха.

Хермес казва: *Аз напуснах себе си и влязох в едно безсмъртно тяло. Така вече не съм този, който бях преди това, а бях създаден от Духовната душа.*

Това е естествено, защото при диалектичния човек природно роденият аз също заема централно място, също се намира в кралската стая, в празното пространство зад челната кост. Това е нормалното, природно родено състояние. Новата развиваща се душа трябва да прогони азовото същество от кралската стая, да го накара то да изчезне надолу през системата от чакри. Когато природният аз изчезне и душата заеме предопределеното ѝ от Бога място, Хермес, насочвайки ни към това състояние, казва: „Аз напуснах себе си и влязох в едно безсмъртно тяло. Така вече не съм този, който бях преди това, а бях създаден от Духовната душа”, което означава *новороден от Първоначалната идея на Монадата*. Естествено, всичко това не може да се изучи, а трябва да се изживее, да се извоюва.

Изрично подчертаваме, че с природно роденото, съставено от елементи тяло, човек не може да постигне прозрение. И така, що се отнася до гностичните мистерии, възможността за по-висше или по-дълбоко сетивно изживяване или възприятие от страна на природния човек в каквато и да е форма е напълно изключена. Диалектичният човек иска да проникне до абсолютното познание, разбиране, прозрение и изживяване на по-висшата действителност със своята телесност. Това обаче е абсолютно невъзможно. Всички опити в това отношение представляват само едно разхищение на енергия. Всичко, което се извява в тази връзка и с което мнозина са толкова горди, е напълно от земята, земно, свързано с природата, не е освобождаващо, а от гностична гледна точка е съвсем нереално. Затова нашето становище по отношение на целия както позитивен, така и негативен окултен живот, е изключително твърдо. Ето защо е необходимо всичко, което в това

отношение се предлага, да бъде изтръгнато от корен. Нещо, което Школата неотменно е правила през всичките тези години.

С едно съставено от елементи тяло човек не може да постигне интуитивно възприятие и да изгради гностично съзнание. Но какво все пак е едно тяло, съставено от елементи? Това е природно роденото тяло. Съществуват ли други тела? Да, Хермес свидетелства за това: това е тялото, което се ражда от сърдечната, от Духовната душа, от София, от съединението на душата с Духа.

Нека сега да повторим: Когато душата се роди в светилището на сърцето, когато този нов одушевяващ принцип проникне в светилището на главата и заеме своето място зад челната кост – което означава, че егото е прогонено и кандидатът позволява на новата душа да управлява неговия живот, когато се постигне състоянието, в което душата сияе като Златна роза между веждите, тогава Духът и душата се съединяват. Тогава възниква един могъщ огън, един лъч от светкавица, в който кандидатът се облича със Златната кралската мантия, със Златната сватбена дреха, която е основата на новата личност, на новата телесност. Така Хермес отговаря на въпроса дали има и друго тяло. Това е тялото, което произлиза от Духовната душа и от София, от душата и Духа, от първоначалната материя, от ядреното излъчване на Монадата. Това е една телесност, която започва със Златната сватбената дреха.

Сега ще се опитаме да ви обясним огромната разлика между съставеното от елементи тяло и тялото на София. Елементът представлява основно вещество, което не се дели и поради това в природата се явява като една непроменлива величина. От такива елементи може да се състави, да се създаде едно тяло, което наистина живее, защото всеки елемент и всеки атом в елемента притежава жизнена сила. Нашето

съзнание, природно роденото съзнание на аза, не е нищо друго, освен сбор от жизнените сили, намиращи се във всички атоми, от които се състои тялото. Сборът от жизнените сили на атомите образува и определя нашето съзнание. Едно такова съзнание никога не може да излезе извън природата, от която е съставено. Следователно едно тяло, съставено от елементите на земята, никога не може да се освободи от земята, каквото и да опитва или иска човек.

Естествено, в рамките на този затвор съществуват различни възможности. Без съмнение състоянието на съставеното от елементи тяло може да бъде променяно, както се опитват да правят това в многобройните практики на окултната наука, например отслабвайки един елемент и усилвайки друг, или променяйки съчетанието на елементите на личността с помощта на астрални субстанции и отразяващ етер.

Окултната наука е опитвала тези неща през всички времена, понякога с впечатляващи резултати, но те винаги остават в рамките на тази природа. Може би сега сте в състояние да вникнете по-ясно във всичко това. Затова ние повтаряме: човек не може да постигне освобождение и интуитивно възприятие на Мъдростта с помощта на една съставена от елементи личност, защото такова тяло остава завинаги затворено вътре в природата на смъртта.

Съществуват материални, етерни и астрални елементи. Човекът обаче не разполага с чистия мисловен елемент – елемента на освобождението, материята на Тишината, материята на София, защото неговото мисловно тяло, неговият мисловен организъм е несъвършен. Той още не е завършен. Това, което човек нарича мислене, е само една нищожна частичка от действителната мисловна способност. Следователно интелектуалното ни мислене не може да ни донесе нищо освобождаващо. Само истинската мисловна способност отваря вратата и дава достъп до същността на Тишината.

Спомнете си тук за кладенеца на Християн Розенкойц. Вътре в този кладенец всички се борят, гъмжат и всеки се опитва да се освободи. Напразно! Това може да стане само с въжето, което се спуска в кладенеца. Ние можем да се освободим с помощта на седемте въжета, за които четем в *Алхимичната сватба на Християн Розенкойц*. Вътре в затвора, вътре в този кладенец, човек намира материални, етерни и астрални елементи, но материята на Тишината липсва. С други думи: човекът и неговият микрокосмос остават пленени било то в материята, на етерно или на астрално ниво. Твърдото тяло се разпада в материята. Етерният двойник се разтваря в етерната природа, а астралната обвивка на личността се изпарява в астралната природа на нашия световен порядък. Накрая остава само микрокосмосът, който трябва да търси ново оживяване в кладенеца на природата.

Би могло да се каже, че ядрената наука в нейното приложение може да премине през тези затворнически стени. Тя знае как да разцепва и да променя елементите. Но не изпадайте в заблуда от тази природна наука, защото чрез нея също нищо не се променя във вашия затвор. През всички времена окултната наука е владеела изкуството на разцепване на атомното ядро, но това е ставало с едно по-бавно темпо. Промените на телесността, предизвиквани чрез окултните методи, се осъществяват също чрез промени на елементарния състав на нашата личност. Както знаете, ядрената наука извършва разцепването на атомното ядро по един форсиран начин. Това, което постига тази наука, е само една смяна на декорите, както вече ви обяснихме.

Чрез използването на много висока температура се постига разцепването на някои елементи. Материалните елементи се превръщат по този начин в етерни и астрални. Топлинните и електромагнитни излъчвания, които се освобождават по такъв начин, нарушават процесите в материалния природен

порядък. Чрез тези нарушения се променя целият живот: личността и всичко природно родено в човешкото, животинското и растителното царство. Така изявеният в материята живот насилствено бива връщан назад към една етерна и астрална жизнена изява. Следователно това представлява принудително връщане назад, завръщане към праисторически епохи, когато не материалният живот е заемал централно място, а етерният, а още по-рано – астралният живот. Това е всичко. Окултният посветен вече се е върнал със своята астрална дреха в Хиперборейската епоха. Следователно, тръгвайки от надира на материята, човек не изживява освобождаващо възкресение, а само една напълно безполезна дематериализация, значителна загуба на време и гибел на света чрез огън.

Ето с какво се занимават господата от ядрената наука по поръчение на своите правителства. Обсъждат дали да се продължи с ядрения разпад, или не. Всички разглеждани проблеми в крайна сметка се свеждат до следното: насилие или ненасилие. Ние знаем, че решението е да се продължи, ако не за военни, то за мирни цели. Но това ще доведе до нашия край, защото означава дематериализация.

Сега вероятно ще разберете много добре, че гностичното осъзнаване няма нищо общо с това, нито с елементите на материалната, етерната и астралната природа. Развитието на новото гностично съзнание не може да възникне от едно тяло, съставено от елементи. То се дистанцира ясно по своята същност и субстанция от всички съответни горепосочени области. Състоянието на гностично осъзнаване не се намира нито на Земята, нито на Марс, нито на Венера. Ние няма да ставаме хора от Венера! Ние ще се освободим напълно от зодиакалната система, ако се издигнем, развивайки новото гностичното съзнание.

Развитието на това съзнание трябва да започне от одушевяването на ядреното излъчване на микрокосмоса, което про-

никва и изпълва цялата личност и така прави възможно слизането на София, на материята на Тишината. Посредством това слизание на материята на Тишината се създава, както беше вече обяснено, Златната сватбена дреха, необходима за Алхимичната сватба на Християн Розенкойц. Следователно материята на Тишината, свързала се с излъчването на душата, обгръща кандидата с една нова дреха, с едно ново тяло – душевното тяло. Душата образува тази дреха със светкавична скорост от материята на Тишината, веднага щом София навлезе в системата. Това душевно тяло е много фино. То е безсмъртната основа за прекрасното тяло на възкресението. Това също е дематериализация, но дематериализация на освобождението.

Разбирате ли сега безумието на нашето време? Виждате ли заблудата и огромната опасност от съвременната ядрена дейност? Дематериализирането при освобождението е нещо съвсем друго. Сега може би ще разберете и думите на Хермес: *Затова аз сега вече не се грижа за съставната си форма, която някога беше моя.*

Когато новата душа заживее зад прозореца на челото, тя завладява цялото същество и става негово съзнание. Тя е ядрото, действителното съзнание, но не на нашия природно роден затвор, а на новата душевна дреха, на съвършено Другия, който е до нас, с нас и отчасти в нас. Човекът, който притежава новото душевно тяло, не живее повече основно в природно роденото тяло, макар и да не е отделен от него. Човек може да почувства и измери съставеното от елементи тяло, казва Хермес; обаче новата душа е свързана с него на един по-висок план.

Бхагават Гита казва по този повод, че природно роденото същество трябва да поздрави като приятел първоначалното, душата в нейната същност, доколкото тя е приела форма в нас. Хермес обръща това изречение и казва: този приятел –

новата душа, става господстваща в системата, веднага щом Сомата психикон, Златната сватбена дреха, се появи. Тогава душата, обгърната от Златната сватбена дреха и стояща в средата, управлява природно родената личност, за да остане тя толкова дълго, колкото е необходимо, като инструмент на Бога в природата на смъртта, като пратеник от Бога в областите на нощта, за да спаси това, което още може да бъде спасено.

Когато изговаря тези думи, Хермес, Човекът-цар, притежава все още природно роденото същество, природно роденото тяло. Той още не е разделен от него, човек все още може да се доближи до него и да го разпознае в това тяло. Но основно той вече не е в това тяло, а в душевното тяло. Той не е вече от земята, не е земен, а е свързан със земното само като с приятел. Следователно той се изявява едновременно в две тела, от които едното се смялява, а другото ще живее във Вечността.

XXI

Гностичното осъзнаване

Когато човек за първи път в живота си се приближи до гностичните мистерии и открие, че гностичното осъзнаване по никакъв начин не се отнася до материални, етерни или астрални елементи, че никога няма да може да постигне прозрение в едно съставено от елементи тяло и че за тази цел, особено в началото, е необходимо съвсем друго състояние на всички тела носители, в сравнение с това в материята на смъртта – едно тяло, оформено от материята на София, тогава той ще се почувства крайно объркан.

Тат показва, че такъв е и неговият случай. Но често след това, както ни учи опитът, следва отричане и дистанциране от Гносиса. Тат възкликва:

Ти ме хвърли в голям смут и обърка понятията ми, Отче, защото сега не виждам дори и самия себе си.

Малко по-късно той казва:

Сега действително ме остави без думи, Отче, защото съвсем нищо не разбирам вече; всъщност аз все още те виждам в същата телесна форма, със същия външен вид.

За приближаващия се към целта природно роден човек цялото аз-същество е детронизирано. Обаче в това жизнено състояние

може наистина да се открие, че съставената от елементи личност е основата, с чиято помощ трябва да се осъществи възкресението. Но ако има възкресение, трябва да се говори и за гроб, защото преди това човек трябва да бъде поставен в него.

Сега можем да разберем книгата „Зовът на Розенкройцерското братство”, *Fama Fraternitatis R.C.*, където се казва за Християн Розенкойц и неговия гроб: „Всичко това аз превърнах приживе в един гроб.” При този процес няма нужда диалектичната природно родена личност да се изостави и захвърли като безполезно, вредно тяло носител без никаква стойност или да се заклеми като порочна грешница. Напротив, тя е необходима като инструмент на живата душа. Този инструмент обаче трябва първо да бъде подготвен по правилен начин. При това кандидатът не трябва да очаква или да вижда в него нещо повече от това, което то е в действителност. Затова Хермес казва в 12-ти стих:

Затова аз вече нямам грижа за предишната си съставна форма. Нямам повече нито цвят, нито сетивни органи, нито измерения – всичко това ми е чуждо.

За това вече сме говорили. Когато Господ Иисус възкръсва от гроба, гробът бива намерен празен, което потвърждава думите на Хермес. Природно родената личност и тялото на София остават заедно до края. Затова в гностичното евангелие *Пистис София* Господ Иисус, който се явява на своите ученици, се представя като живия, а не умрял Учител, обаче облечен в могъщата тройна светлинна дреха.

Ако размислите още веднъж върху това, което отбелязахме във връзка с Тринадесета книга на Хермес, вие ще си спомните, че при своето пътешествие до надира на материята монадата, или микрокосмосът, в определен момент изгубва по необходимост светлинната дреха на първоначал-

ната личност, като на нейно място се появява личността на извънредния аварийен порядък, която напълно се съгласува с природните закони на надира. Тази личност на извънредния аварийен порядък и животът, който съществува в нея, трябва да изпитат надира като граница, която не може да бъде премината поради законите на диалектиката. След по-кратко или по-дълго време от това се развива по необходимост силното желание за пробуждане, копнежът за спасение, тъй като подтикът на монадата тласка човека по-нататък, все по-високо, чак до вечността.

Но законът на надира възпира този подтик и в нарастващото напрежение се развива една нова идея – идеята за освобождение, за възкресение от надира. Човек си мисли: „Ако пробивът през границата не е възможен, тогава може би е възможно едно издигане нагоре в пространството”. Той разсъждава за това със своя аз. Следователно днешните космични пътешествия произлизат от копнежа на егоцентричния човек да се отскубне от природата на смъртта, да разгърне съществото на смъртта в цялото космично пространство.

Но веднага ще стане ясно, че издигането с егото над границата на надира е невъзможно. Временно-аварийното тяло не е пригодно за това, защото то е тяло, съставено от елементи и образувано в надира на материята. Затова природно родената личност трябва да изпита и изстрада и тази невъзможност.

Когато накрая това откритие се задълбочи достатъчно и човекът, вървейки по Пътя, се превърне чрез ендурата в жив мъртвец, тогава чрез прилагането на правилното жизнено поведение първоначалната монадна светлинна дреха на София може да се спусне над него и възкресението да стане факт в настоящето или в близко бъдеще.

Кое е истинско и действително? Ние поставяме този въпрос заедно с херметичната философия. Отговорът гласи:

Това, което не е осквернено, сине мой, което е неограничено, безцветно, непроменливо, неприкрито, безформено, излъчващо, което изследва само себе си, непроменливото Добро, Безплътното.

Това е деветорната сигнатура на искрящата, първоначална светлинна дреха на монадата, която отново ще се изяви при всички, които възкръсват с Господ Иисус. Който в своя стремеж към освобождение се съобразява с единственото, вярното жизнено поведение, за да може това освобождение да стане факт, трябва да знае, че е необходимо да се неутрализира старата природа на сетивното възприятие и въздействие и да се изчисти от всички пороци природно роденото същество, за да може изоставената телесност да се превърне в един годен инструмент.

Представете си, че се опитвате чрез душевната сила да избягате от вашата смъртна природа. Представете си, че искрящата светлинна дреха обгръща вашето тяло и се разстила в дипли около него – нейните първи принципи вече се изявяват при много братя и сестри на Младия гносис. Представете си, че тя нараства по сила и жизнеността ѝ се увеличи. Тогава с помощта на живата душа вие трябва да пречистите природно родената личност, за да може тя да стане годен инструмент в служба на света и човечеството.

Тат пита учудено Хермес: *Имам ли някакви възпитатели в себе си, Отче?* С това той иска да каже: „Имам ли пороци?”

Много ученици болезнено се засягат и учудват, когато им се говори за техните пороци. Хермес отговаря, че всяко природно родено същество, освен лошото поведение на диалектичното природно родено животно, притежава още дванадесет фундаментални порока: незнание, мъка и страдание, невъздържаност, силно желание, несправедливост, алчност, измама, завист, лукавство, гняв, безразсъдство и злоба. Тези фундаментални пороци се срещат във всички

нас без никакво изключение. На работника в Божието лозе, който е изпратен да работи в природата на смъртта, ежедневно се напомня: мисли за тях при контакта си с жителите на смъртната природа, съобразявай се с дванадесетте фундаментални порока. Ако един или друг от пороците отстъпи по някаква причина на заден план, другите обикновено се проявяват с двойна сила.

И ако братът или сестрата, душата на които се издига, не неутрализират собствените си пороци със силата на своята душа, тогава вътрешният човек остава в плен и не може да продължи по пътя си. Както знаете, хората често не признават своите пороци. Пороци, които сами откриваме в себе си или които ни посочват другите, ние се опитваме, често с добри намерения, да неутрализираме с егото си. Това обаче няма освобождаващ смисъл. Човек трябва да изкорени фундаменталните пороци с живата душевна сила.

Вие трябва да вземете под внимание факта, че раждането на вътрешния човек от материята на София става само след одушевяването. Затова много ученици, които вече притежават нещо от новия човек, от време на време биват силно възпрепятствани в по-нататъшното си развитие от дванадесетте фундаментални порока. Трябва много сериозно да се съобразявате с това. Но ако сега разбирате това истинско новораждане – разгръщането на светлинната дреха на София (а разбирането е възможно само чрез едно абсолютно приемане), ако сте открили и познали Гносиса, София, ще изгоните незнанието – *първия порок*. Хермес казва, че човекът, който наистина постига вътрешно познание и разбиране, е пречистен. Ако приемете Истината на Гносиса не поради заповед, а я изживеете вътрешно, незнанието ще изчезне.

Чрез пречистването незнанието ще бъде изхвърлено и веднага след това, когато постигнете себепознание, ще се изпълните с радост. Тази радост прогонва всяка мъка и всяко

страдание – *втория порок*. Следователно не бива да бъркате Радостта, за която говорим, с познатата ни радост и веселие, в които можем да вземем участие по една или друга причина в природата на смъртта, в играта на непрекъсната промяна. Не, тук става дума за искрящата сила на жизнената сфера на Живото душевно състояние. Тази вътрешна радост ни дарява едно състояние, което никога няма да изчезне.

Представете си, че част от фундаменталното ви незнание е премахнато и като природно роден човек вие изпитвате, че определени воали се отдръпват. Незнанието започва да отстъпва. И ако притежавате вече светлинната дреха на София, от нея веднага се спуска във вас едно прекрасно излъчване, придружено с вътрешна радост, която ви изпълва и надхвърля всяко разбиране. По този начин се изгонва и невъздържаността. Защото потокът на вътрешната радост, който се спуска във вас, тече в един постоянно захранващ ритъм, в резултат на което изчезва цялата дисхармония – това е неумереността, невъздържаността, за които говори Хермес.

Който живее в този поток от изобилие и пълнота, се освобождава изцяло от ново обвързване с природата на смъртта. Това дистанциране от цялата диалектика, това въздържание ще изгони порока на силното желание. Тук Хермес има предвид преследването на земни цели, постоянното гонене по хоризонталната плоскост на неща, които са чисто земни. Този порок ще бъде изгонен, когато застанете в потока от сила, който непрестанно се излива във вас от обгръщащото ви светлинно същество.

Когато човек се отнася обективно към живота и движенията в природата на смъртта, защото притежава и изпитва вътрешния човек, то това е основата на справедливостта, казва Хермес. Тогава човек с лекота ще изгони цялата несправедливост.

Вижте сега как просветленият душевен човек излъчва своята светлина навсякъде – върху добрите и лошите, върху всичко и всички. Тази добродетел Хермес нарича *щедрост*.

Тя прогонва порока на алчността. Тук Хермес няма предвид алчност, ненаситност за пари, вещи и имущество или нещо подобно, а алчността, имаща отношение към изявата на вашите симпатии и излъчването на вашата любов.

Много хора, а също и ученици на Гностичната духовна школа, взаимно напълно се игнорират. Ние сме убедени в това, че има и такива, които дори не са се погледнали в очите, не са се видели, и са като празно пространство един за друг. Още по-странно е, когато това става съзнателно, умишлено, както често се случва в природата на смъртта.

Представете си, че сте душевно родени, че притежавате светлинната дреха, и въпреки това допускате природно роденото ви тяло, което е инструмент в служба на живата душа, да демонстрира симпатии и антипатии! Вие разбирате, че този инструмент е негоден, че този инструмент предварително е вече напълно опорочен. Душата е за всички и във всички. Тя не прави разлика. Душата свети като слънцето над добро и зло. Предпочитанията и неодобренията, симпатиите и антипатиите и тази глупава безразсъдност, която струи от тях – този порок Хермес посочва като най-голямата, най-позорната изява на желанието. Който преодолее и победи този порок чрез съвършено безлично душевно излъчване, ще застане в силата на Истината. Тогава ще се изяви Истината – Истината, която ще прогони всяка измама, всяка лъжа. Измамата и лъжата тук са любовта и симпатията, които природно роденият човек симулира от учтивост или дипломатичност. Това срещаме неприкрито и във вестниците. Четете, изследвайте го, докато ви прилошее, едва тогава ще сте си научили урока. Може би ще трябва да учите този урок стотици пъти, но започнете още днес! По време на обществените срещи на господата, които се събират в Женева*, те се нападаха един друг, ругаеха се, държаха се неучтиво един

* След Втората световна война.

към друг, демонстрираха пред общественото мнение официално нежеланието си за какъвто и да е било контакт. Изтокът обвиняваше Запада, а Западът – Изтока. Пет минути по-късно, както прочетохме, те обядваха заедно в частните си апартаменти, размишлявайки в уютна атмосфера как да уредят това или онова. Измама и лъжа, непочувствани, непремислени, но въпреки това артистично изиграни. Тази лъжа обаче поддържа разделението и има фатални последици. Тя отдалечава едни от други хората и групите. И те застават едни срещу други като бойни петли, разкъсващи се взаимно от страх и омраза.

Светът умолява и стене за Истината. Само когато Истината влезе в кандидата в абсолютния смисъл на думата, Единственото добро в него ще стане съвършено и напълно завършено. С Истината ще изгреят Доброто, Животът и Светлината. Тогава трябва да си отидат завистта и всички останали пороци. В един определен момент от тъмното, диалектично, природно родено тяло няма да произлиза вече никакъв порок. Всички пороци ще бъдат изгонени, победени от бурята на сома психикон. Когато десетте добродетели се появят, дванадесетте порока ще бъдат победени.

Само така новораждането от София става съвършено. Мнозина притежават красиви, прекрасни душевни качества. Сега с тяхна помощ те трябва да изкоренят с голяма решителност пороците в своята личност, както става при ураганна буря. Тогава тяхната телесност, тяхната личност ще стане годна да служи като истински инструмент на Бог и човечеството. Няма да има вече препятствия при освобождаването от надира на материята и истинското възкресение ще стане факт.

Ние се надяваме и се молим да извършите бързо работата по това пречистване.

XXII

В света, но не от света

След като разгледахме същността на херметичното новораждане, ние открихме, че този, който постига раждането в Бога чрез Божията милост, както казва Хермес Трисмегист, се отказва от своята насоченост към материята и заживява във вътрешна радост, станала постоянна чрез Бога. След като е осъществил състоянието „в света, но не от света”, Тат поставя на Хермес въпроса:

Но кажи ми още, как наказанията на тъмнината, дванадесет на брой, се изгонват от Десетте сили? По какъв начин става това, Трисмегист?

Отговорът гласи:

Временното жилище, което ние напуснахме, е съставено от зодиакалния кръг, който от своя страна е съставен от дванадесет елемента; те са от една природа, но многообразни в представянето, вследствие на заблуждаващите мисли на човека. Между тези наказания има такива, сине мой, които се изявяват заедно. Така прибързаността и неразумността са неразделни от гнева. Човек дори не може да ги различи. Значи е естествено и логично, че изчезват заедно, когато биват прогонени от Десетте сили. Това са тези Десет сили, сине мой, които помагат на душата да се роди. Животът и

Светлината са обединени. Така числото на Единството се ражда от Духа. Защото според разума Единството съдържа Декадата, а Декадата – Единството.

След това обяснение Тат отговаря: *Отче, аз виждам в Духовната душа цялата Вселена и самия себе си! Хермес заключаваш:*

Ето това е новораждането, сине мой; човек не може да си го представи триизмерно. Сега ти го познаваш и го изпитваш благодарение на тази „Проповед относно новораждането“, която написах само заради тебе, за да не оставим всичко това на тълпата, а само на онези, които Бог е избрал.

Нашето размишление върху тази Тайна проповед трябва да се издигне на по-високо ниво, защото сега ние ще навлезем в макрокосмоса. Това става необходимо поради поставения от Тат въпрос: „Как пороците, дванадесет на брой, се изгонват от Десетте сили?“ Като отговор ние чуваме, че: „Личността, в която живеем, личността, която сме самите ние, не е само от земята, а същевременно и от зодиакалния кръг.“ Ако сте се занимавали някога през живота си с изучаване на астрология, вие знаете, че нашата слънчева система, заедно с всичките нейни планети и луни, се движи вътре в дванадесетте знака на зодиака, които образуват една система. Тази система ръководи нашия живот, нашата личност се определя изцяло от нея. Временното ни жилище – личността, съществува благодарение на дванадесетте въздействия на зодиакалния кръг. Ако размислите добре върху това, ако сте разбрали тази истина чрез астрологията и нейното приложение, вие ще знаете със сигурност, че цялата зодиакална система образува едно астрално цяло, от което живеят съществата, населяващи която и да е планета.

Затова цялата тази система с всичко, което се намира в нея, е природата на смъртта, не-статичното, където се изявяват силите на противоположностите, които непрекъснато взаимно се неутрализират. Дори и без астрологията, само въз основа на астрономията, ще намерите много лесно доказателство за това, докато наблюдавате непрестанното възникване, разцвет и упадък в универса на смъртта. Зодиакалният кръг, затвореното пространство, в което, според Якоб Бьомер „Бог е затворил човечеството, за да не може изявяващото се в него зло да проникне в целия универс“, може ясно да се установи от вас.

Хермес казва буквално, че дванадесетте порока идват непосредствено от въздействията на зодиака: *Зодиакът се състои от дванадесет елемента – те са от една природа, но многообразни в представянето.* Това означава, че вие се раждате под един зодиакален знак, под едно влияние на зодиака. Следователно съществува един аспект, който действа фундаментално във вашия живот, а другите единадесет влияния се свързват с него. И всички действат заедно, за да заблуждават човека. Те образуват абсолютно единство и са неограничени. Затова дванадесетте порока са закотвени фундаментално в човека. Вие нито сте ги научили, нито сте ги култивирали. Те не са резултат от злото, нито сбор от греховете. Не, това са дванадесет несъвършенства, които се появяват в живота ви като не-добродетели, пороци. Помислете за словосъчетанията „не-добродетел“ и „не-съвършенство“. Те още не са завършени и още не могат да бъдат добродетел и съвършенство. Тук става дума за едно въздействие, което се изявява повече или по-малко хаотично. С други думи: нашата природа е природа в развитие, тя е един аспект на това, което трябва да стане. Затова се говори за природно раждане, за душевно раждане и за духовно раждане, а също и за „два пъти родени“. Дванадесетте порока в своите пози-

тивни и негативни, в своите добри и зли аспекти, се съдържат в човека и могат да изградят толкова тежка карма, че той да върви приведен от греховното бреме на собствената си природа. Така несъвършеното съдържа това, което може да стане съвършено.

Човечеството винаги е знаело за съществуването на тези въздействия и техните резултати. Колкото и назад да се връщате в световната история, влиянията и видът на зодиака винаги са били познати. Помислете в тази връзка за могъщите знаци в Египет, за Голямата пирамида, построена изцяло според данните на зодиакалната и на слънчевата системи. Влиянията на зодиакалната система винаги са докарвали дори търсещите Бога до пълно объркване. И това е така, докато ученикът по пътя открива, че абсолютното единство на дванадесетте и безграничността на това единство могат да бъдат нападнати чрез Десетте сили. Нещо повече – единствено това може да бъде разрешението поради факта, че при появата на десетте, дванадесетте автоматично се оттеглят.

Още веднъж: природно роденото тяло, в което съществувате, не е съвършено, не е завършено. Трябва да има второ раждане. Сега вече ясно ще разберете абсолютната необходимост от това новораждане. Ако продължавате да съществувате в първото раждане, ще останете в несъвършенството. Вие трябва да се родите душевно и да се съедините с Духа. Душата, която живее в душевното тяло, трябва да пречисти личността от дванадесетте порока и когато те бъдат прогонени, тази личност формира първоначално един истински, освободен от земята инструмент в служба на Гносиса. Ясно е, че личността, която започва да живее изключително под влиянието на Десетте сили, бързо ще се промени, ще трансфигурира.

Едва тогава природата може да засияе. Сигурно разбирате, че в безкрайния Божествен универс не може да съществува

нищо несъвършено. Злото не се изявява само около вас; то се поражда от тези, които се намират в несъвършенство. Но в основата на Божествения универс лежи един план. Трябва да разберете, че в сегашното си природно тяло се намирате в първото раждане и че с помощта на Десетте сили, Декадата, можете да прогоните всички несъвършенства. Хермес казва, че тази Декада ражда душата. В нея са обединени Живот и Светлина. Така Единството се ражда от Духа. Следователно, правилно разбрано, Единството съдържа Декадата и Декадата – Единството. Разбрахте ли това добре? Херметичната Декада не е нищо друго освен Първоначалният дух на живота, който оживява, който одушевява, ако човекът, намиращ се в първото раждане, се отвори за Него.

Числото Едно е универсалният символ на Духа; нулата, или кръгът, е символ на душата, на чистата субстанция, на материята на София, кръгът от нашия килим. Затова десетката може да бъде обгръщащата ни Златна сватбена дреха, обгръщащото ни душевно тяло, съединено с Духа – това е Декадата. Това жизнено състояние, силовият поток, който извира от него, прогонва фундаменталните пороци, не-добродетелите.

След като чува всичко това, Тат ликува: *Отче, аз виждам в Духовната душа цялата Вселена и самия себе си!* В това жизнено състояние природната форма не се захвърля като нещо, което няма стойност. Напротив, тя едва сега се превръща в истински инструмент в служба на Бога, в служба на човечеството. Природното тяло, свързано с душевното тяло, става Синът на Отца, Божието дете. Това е новораждането. Ако разбирате тези неща, няма повече да си създавате триизмерни представи за него.

По този начин Бог довежда до новораждане смъртната природа в нас и така Вечността поглъща времето и пространството. Природното тяло е от времето и е подчинено

на времето; душевното тяло е свързано с небесните сили и поради това живее във Вечността. По този начин времето се унищожава от Вечността. Така смъртта бива победена чрез изявата на душевното тяло. Тогава на новородената душа може да се каже: „Не знаеш ли, че си станала Бог, Син на Единия?“ Сега този син с право може да се нарече Истински човек.

Видимото външно тяло на природата няма нищо общо с действителното, божественото раждане. Истинското раждане е раждането на Безсмъртното. Какво може да ни задържи вече тук нас, които имаме привилегията да се приближим до всички тези неща, да имаме правото да говорим за всичко това? Не се ли учудвате колко често се случва да поставяте природните неща по-високо от духовните? Как е възможно да се задържате повече тук! Какво може да ви предложи смъртта, когато Животът ви очаква? Без съмнение сте разбрали, че вселената на смъртната природа не е нищо друго освен границата, до която монадата стига в своя ход към надира, закономерният край на слизането. В тази природа ние трябва да научим великия урок – урока на възкресението, урока на освобождението и издигането в Абсолютната вечност: това е осъществяването. Природата на смъртта е матрицата на Вечността. Ако разбирате зодиакалната природа по този начин, няма повече да съществува дяволски универс, който се опитва да ви принесе в жертва, защото вие сами си създавате дяволи, когато не разбирате пътя. Дванадесетте порока са оплитанията, затрудненията, които възникват, когато се свързвате с нисшата природа и виждате целта си в нея. Който заседне в това раждане, няма никога нищо да разбере от второто раждане.

В своята *Тайна проповед* Хермес много ярко очертава обстоятелствата на това двойно раждане. Тат ги разбира и действително ги изживява. Затова Четиринадесета книга

завършва с Тайна хвалебствена песен. В заключение ще ви цитираме една малка част от нея. Хермес пее:

*Нека цялата природа на Космоса
да слуша тази Хвалебствена песен!*

*Отвори се, о, Земя! Нека водите на небето отворят своите
иллюзи, когато чуят моя глас.*

*Застанете неподвижни, вие дървета! Защото искам да пея
Хвалебствена песен на Господаря на Творението, на Цялото,
на Единия.*

*Разтворете се, вие небеса! Утихнете, ветрове, за да може
Безсмъртният цикъл на Бога да приеме моите думи.*

*Защото искам да изпея Хвалебствена песен на Този, който е
сътворил цялата Вселена, Който е посочил на земята мяс-
тото ѝ и е поставил небосвода;*

*Който е заповядал на сладката вода да напусне океана и да
се разлее над населената и ненаселена земя, в служба на съ-
ществуването и оцеляването на хората;*

*Който е заповядал на огъня да гори, за да могат боговете и
хората да го използват, както поискат.*

*Нека ние всички заедно да Го възхваляваме, Него, който е
извисен над всички небеса, Твореца на цялата природа. Той е
окото на Духа. Да Го прославят всички Сили.*

*О, вие Сили, които сте в мен, пейте възхвала на Единия и на
Цялото; пейте в съответствие с моята воля, о, вие сили,
които сте в мен.*

*Гносис, о, свещено познание на Бога, чрез Теб просветлен, на
мен е дадено да възпея Светлината на познанието и да се
зарадвам в радостта на Духовната душа.*

Вие разбирате, че това не е повърхностна хвалебствена песен за природата, каквато би изпял един човек, за когото природата на смъртта е най-висшата цел. Това е хвалебствена песен, извираща от сърцето на Хермес, който се е освободил от силите на природата и сега чрез силата на небето има възможност да види истинските намерения на Бог. Целият живот и всички изяви, които не произлизат от новораждането, са абсолютно преходни. Животът чрез новораждане е вечен и неприкосновен.

Когато Духовната школа със своето седморно тяло успее да издигне Златната глава в неприкосновеността на живото душевно състояние, никакво зло не може да я засегне повече. Затова усилията на онези, които образуват общността на Златната глава и Еклезия, са от решаващо значение в нашата работа. Ако Живото тяло не бе успяло да се освободи абсолютно, дванадесетте порока щяха да го нападнат и да станат характерни черти на нашата школа.

Приемете всичко това и вземете решение да впрегнете всичките си сили, за да се издигнете от природното в душевното раждане, така че и вие да можете да бъдете наречени *два пъти родени*.

XXIII

Петнадесета книга:

Хермес Трисмегист към Асклепий: За правилното мислене

- 1. Хермес: Тъй като по време на твоето отсъствие моят син Там поиска да получи обяснения за вида на Универса и не ми позволи да отлагам повече този урок (всъщност той е мой син и млад ученик, който едва отскоро достигна до познание за нещата), аз счетох за необходимо да се спра на това по-обстойно, за да стане учението по-леснодостъпно за него.*
- 2. Но за теб избрах най-важните глави от обясненията и ги обобщих по един мистичен начин, поради твоята позряла възраст и познанието, което вече си придобил за вида на нещата.*
- 3. Ако всички неща, които се изявяват, са извикани или се извикват на живот не чрез самите себе си, а чрез някой друг, ако всички неща, които са извикани на живот, са различни, т.е. нееднакви и дължат съществуването си на някой друг, тогава трябва да съществува някой, който е техен Създател. Тогава самият той не е възникнал,*

ако приемем, че е съществувал преди всичко, което е създадено. Създаденото възниква, както вече казах, чрез някой друг. Следователно нищо, което вече е било, не може да е съществувало преди всичко да бъде извикано на живот, с изключение на това, което самото никога не е възниквало: Творецът.

- 4. Той е Всемогъщият и Единственият. Единствено той е истински мъдър във всичко, тъй като няма нищо, което да е съществувало преди него. Той е Първият както по йерархия, така и по величие, както и поради разликата, която съществува между него и всички създания, а също и заради постоянността на неговото творение. Освен това всички създания са видими, а Той е невидим. Точно затова твори, за да стане самият Той видим. Затова Той непрестанно създава и по този начин става видим.*
- 5. Човек трябва да мисли по този начин и чрез този начин на мислене да стигне до възхита. Той трябва да счита себе си за блажен, че е познал Бащата. Защото, кое е по-прекрасно от един истински Баща? Кой е Той и как бихме могли да го опознаем? Правилно ли е, че Го назоваваме само с името Бог? Или Той трябва да се казва Творец или Отец? Или може би трябва да Го наричаме с всичките три имена? Бог – заради Неговата мощ? Творец – заради Неговата дейност? Отец – поради добротата Му? Защото Той е могъщ поради многообразието на сътворените от него неща и деен, защото всичко се извиква за живот само чрез Него.*
- 6. Освобождавайки се от безкрайните и суетни приказки, ние трябва да различаваме тези две неща: творението*

и Твореца. Между тези две неща няма посредник, няма трети.

7. При всичко, което разбираш и възприемаш, различавай винаги тези двете и бъди убеден, че те обхващат и включват всичко. В това отношение не позволявай в теб да се появи никакво съмнение – нито за нещата, които са горе, нито за онези, които са долу, нито за божествените неща, нито за променливите неща, а също и за онези неща, които принадлежат към тайните. Всичко съществуващо може да се обобщи чрез тези две неща: творението и Твореца. Невъзможно е те да бъдат разделени. Творецът не може да съществува без своето творение. Всяко от тях е точно това, което изразява думата, и нищо друго. Затова едното не може да бъде разделено от другото, и дори от самото себе си.

8. Тъй като Творецът е единствената неделима, несъставна функция, Той трябва по необходимост да бъде еднакъв със Себе си, защото творческият процес на Твореца представлява появата на едно жизнено състояние. Защото създаденото не може да съществува така, като че ли само се е създало. Едно творение трябва по необходимост да е създадено от някой друг. Следователно без Творец нищо не се събужда за живот и нищо не съществува. Ако Творецът и творението бъдат разделени, всяко едно от тях ще загуби своето собствено същество, защото тогава взаимното им допълване ще бъде отнето. Ако човек схване, че действителността може да се обобщи с тези две неща – Творец и творение, той ще разбере, че те образуват единство по силата на своята взаимна незаменимост: първо е творящото Божество, след него идва сътвореното, каквото и да е то.

9. *Не се страхувай от това, че разликата, която направих, може да намали страхопочитанието към Бога или да накърни неговата слава. За него съществува само една слава: да събуди за живот всички същества. Този процес – сътворяването, създаването на формата и живота е, така да се каже, тялото на Бога. Недей да мислиш, че от Твореца може да произлезе нещо лошо или грозно. Тези аспекти са неразривно свързани със зараждането, както ръждата е свързана с желязото, а нечистотата – с тялото. Но не произвеждащият желязото е създал ръждата и не родителите са тези, които замърсяват тялото, нито пък Бог е създал злото. Износването, деформацията на създадените неща е това, което причинява страничните въздействия на злото. Точно поради това Бог прилага променливостта за пречистване на сътвореното.*
10. *Щом един художник успява да изобрази небето и боговете, земята и морето, хората, животните и неодушевените неща, тогава защо Бог да не е в състояние да създаде всичко това? Какво безумие и какво невежество е да се мисли по този начин за Бога! На онези, които мислят така, се случват най-странни неща. Защото докато твърдят, че възхваляват Бога и му оказват чест и уважение, те отказват да Го признаят за Творец на всички неща. С това те доказват, че не само не познават Бога, но извършват и най-отвратителното безбожие, като му приписват надменност и безсилие. Ако Бог не беше Творец на всички същества, това би означавало или че Той не би се унижил да ги извика за живот, или че не е способен да извърши това. Затова е безбожие да се мисли така.*
11. *Бог има само едно качество: Доброто. Това Единствено добро не е нито надменно, нито безсилно. Да, това е Бог*

– Добрият, Всемогъщият, който създава всичко. Всичко създадено идва от Бога; от Него, който е абсолютно добър и има власт да извиква всичко за живот.

12. Ако искаш да знаеш как Бог твори и как създаденото се извиква за живот, ето ти едно точно и хубаво сравнение: Помисли за сеяча, който хвърля посева на нивата: тук пшеница, там ечемик, на друго място други семена. Виж как посажда една лозова пръчка тук, там едно ябълково дръвче, а по-нататък други дръвчета. Така Бог посажда безсмъртието на небесата, променливостта – на земята и живота и движението – във Вселената. Следователно тези аспекти на Неговата дейност не са многобройни. Те са малко и лесно се броят: общо четири, плюс самият Бог и творението. Тези шест образуват заедно всичко, което съществува.

XXIV

Третата природа

Петнадесета книга на Хермес е едно писмо до Асклепий, в което той пише относно Тат. Тат е борещият се ученик по Пътя, който се намира още в природното рождение, следователно пребивава в природата на смъртта. Затова над него виси заплахата да бъде отново и отново пожертван и мамен от странното, зло и много своеволно движение на противоположностите. Пред него стоят още много проблеми и въпроси, които почти във всеки един момент изискват решения и отговори. Този Тат, когото познавате много добре, човекът, намиращ се сред големи опасности, именно като „един Тат“, е закрилян от светлината на Гносиса; истинският търсач, насочен с цялото си жизнено поведение към Пътя, винаги бива предпазван от Гносиса. Това е естествена последица от въздействието на астрала.

Тат е съпровождан от Асклепий. Вие можете да разпознаете в това име думата Ескулап /Askulap/, т.е. помощник, лекувател, представян чрез змийския жезъл – великия и могъщ символ на Меркурий. Сериозният ученик, който постоянства в новото жизнено поведение и никога не напуска Пътя, се съпровожда все по-ясно, все по-позитивно, все по-продължително, а накрая и в здрава свързаност, от Живата душа, която упражнява силно влияние върху стълба на змийския огън.

Ние знаем, че само Живата душа, т.е. свързаната с Духа душа е истинският помощник и лекувател, големият освободи-

тел, изявяващ се напълно в целия човек. Следователно този, който притежава жезъла на Меркурий, е силен човек, победител. Който още не го притежава, е слаб, залитащ, лутащ се в тъмнината смъртен човек.

Първият стих на Петнадесета книга гласи:

Хермес: Тъй като по време на твоето отсъствие моят син Тат поиска да получи обяснения за вида на Универса и не ми позволи да отлагам повече този урок (всъщност той е мой син и млад ученик, който едва отскоро достигна до познание за нещата), аз счетох за необходимо да се спра на това обстоятелство, за да стане учението по-леснодостъпно за него.

Тук ни се описва един ученик, в когото живата душа още не се е изявила. Такъв беше например и случаят с Пистис София, която дори след повторното изпяване на песните на разкажание не получава отговор от своя освободител. Но и в тази самота истинският ученик никога не е изоставян сам, защото Хермес, Трижди великият, бди над него.

Хермес е прототипът, възвишеният представител на абсолютно освободеното човечество, което се намира в Другото царство. Той е едно с Гносиса, той самият е Гносис, той е абсолютно едно с Бога. Петнадесета книга на Хермес иска да ни каже следното: Когато душата още не може да говори или още не е достатъчно пробудена, истински сериозният ученик, който постои по Пътя, винаги получава помощ от Универсалния гносис, както според личността, така и според душата – следователно Тат, както и Асклепий.

Петнадесета книга на Хермес е от толкова голямо значение, защото ни обяснява истинската природа на нещата. Ние трябва постоянно да се съобразяваме с обстоятелството, че Душата и личността са от различни природи. Душата трябва да се обърне към личността, която е от смъртната

природа, а личността – към Душата, която е от природата на Живота. Големият проблем на гностичната алхимия, големият проблем на вътрешните степени е, че в началото Душата и личността трябва да се обърнат една към друга, след което следва една среща, по-късно – едно сливане, след това идва промяната, Трансфигурацията, и накрая – самото освобождение.

При този петорен процес, преди всичко в началото, трябва да се намери и построи нова работна база, при това във и със помощта на двете природи, които не принадлежат една на друга и които абсолютно не могат и не трябва да вървят заедно. Защото личността трябва изцяло да се слее с душевната природа. Следователно в началото новата работна база създава действително една трета природа. Това е природата, с чиято помощ може и трябва да се постигне освобождаващият живот и да се изпълни великата задача.

Всеки ученик трябва, разбира се, да получи пояснения относно тази трета природа, ако можем да я наречем така. От една страна, съществува природата на Живота, а от друга – природата на смъртта. Кандидатът започва Пътя със силата на природата на Живота и се сбогува с природата на смъртта. Между двете се намира временната трета природа, която не е нито едната, нито другата. Петнадесета книга на Хермес ни предава мъдростта на тази трета природа (в нашата практика наречена „Пътя”), на това съвсем различно психично състояние.

Да предположим, че вие вземате или вече сте взели решение да тръгнете по Пътя, който не свързва по подразбиране двете противоположни страни – природата на смъртта и природата на Живота, но въпреки това може да ги свърже; тогава вие създавате за себе си още от първата секунда трета природа. Готов път не съществува, човек сам трябва да го създаде.

Такова нещо като официална, изследвана трета природа няма – всеки трябва да я събуди за живот за самия себе си, трябва сам да прокара Пътя. Ако някой ви каже: „Покажи ми Пътя и аз евентуално бих се решил да тръгна по него”, вие няма да можете да дадете отговор, във всеки случай няма да можете да го предадете с думи, защото това е вашият собствен път, и по него, във вашата трета природа, не можете да вземете никого със себе си. Третата природа започва, когато вие започнете, и се изявява, когато вие се изявите като истински ученик.

Възможно, желателно и дори необходимо е групата, в пълна всеотдайност, любов към ближния и безконфликтност, със сътрудничеството на всички да създаде една колективна трета природа, наречена още Ноев ковчег, Небесен кораб, или Живо тяло. Колкото по-солидно е построен този кораб и колкото повече отговаря на изискванията, колкото повече третата природа съответства на природата на Живота, толкова по-бързо и по-добре ще се осъществи пътят. Следователно на теория всеки ученик трябва автономно да извика на живот своя път, своята трета природа, но на практика от най-голяма важност е колективното вървене, съгласно указанията на Божия закон.

В много отношения третата природа е „самотният път”, „опасният път”, защото ако егото говори още прекалено силно, развитието не протича нормално.

Вие знаете, че законът гласи: „Обичай Бога повече от всичко”. Затова вашата насоченост към Божествената цел ще отвори пътя за вас. Но по-нататък законът казва: „Обичай ближния като себе си”. Ако сте истински ученици, ако третата ви природа е изявена, във вас ще има любов не само за Бога, но и за Неговото създание. Ако се придвижвате напред, любовта, която е във вас и с вас, ще ви подтикне да служите на вашия ближен в съвършена любов и така груповото единство ще стане нещо напълно естествено. Универсалната любов е ключът към гностичното ученичество. Тази любов

започва с безконфликтност. Ако искате да вземете участие в нея, третата природа ще се отвори за вас и вие ще влезете наистина в групата, т.е. в Небесния кораб, който е третата природа на групата.

За ученика и групата третата природа е един природно-научен факт. Ние ви казахме, че тя присъства навсякъде, щом се обърнете към Бог, т.е. Гносиса, или Шамбала.

Ако сте разбрали това, ние можем да направим една крачка по пътя на Мъдростта. И когато попитате: „Какво е това природа?“, отговорът е: „Под природа ние разбираме едно поле на изява със стойности, сили и неща, които могат да се видят, познаят и изпитат.“ Хермес казва:

Създаденото възниква, както вече казах, чрез някой друг. Следователно нищо, което вече е било, не може да е съществувало преди всичко да бъде извикано на живот, с изключение на това, което самото никога не е възниквало: Творецът. Правилно ли е, че Го назоваваме само с името Бог? Или Той трябва да се казва Творец или Отец? Или може би трябва да Го наричаме с всичките три имена? Бог – заради Неговата мощ? Творец – заради Неговата дейност? Отец – поради добротата Му? Освобождавайки се от безкрайните и суетни приказки, ние трябва да различаваме тези две неща: творението и Твореца. Между тези две неща няма посредник, няма трети.

Тук Хермес се обръща към ученика на Пътя, който стои в третата си природа в пълна насоченост към своята цел, която е Бог. Само така могат да се изявят Мощта, Дейността и Добротата на Бога. Тук не става въпрос за сътвореното от злото, лошото и опороченото, защото те не са дело на Бог, а плод на страстите. Хермес го посочва и по-нататък в Петнадесета книга, и ние ще се върнем отново към този въпрос.

Вижте нещата така: Вие, които като природно родени сте от природата на смъртта, решавате да се насочите към Първоначалното жизнено поле, към Шамбала на съвършенството. Вие вземате това решение не само мислено или поради импулс на чувствата, но го осъществявате чрез ново жизнено поведение, ангажирате се изцяло с него. Правейки това, вие призовавате Силата на Бога, която е вездесъща. Тази сила започва да действа във вашето лично астрално поле, после астралното поле въздейства на етерното, а етерното = на материалното. Във вас и около вас възниква една изява, едно творение, произлизащо изцяло от Добротата, Любовта и Мъдростта, творение, което е Бог. Така троичността на Бога се изявява действително и директно. Невидимият става видим в Своето творение, чрез Своето творение – в Своето създание, в съвършено съответствие с жизненото състояние на Своето създание.

Затова изявата на третата природа също се намира във вселенската променливост, защото ако ученикът напредва и Асклепий и Тат отново станат едно, изявата на третата природа също се променя под сянката на херметичните криле. Разбира се, Творецът върви заедно със своето създание до добрия край.

XXV

Единението на Тат, Асклепий и Хермес

В предишната глава вие получихте едно чисто философско познание за трите природи.

Вие познавате природата на смъртта от опит. Природата на Живота обаче познавате съвсем малко: от литературата, чрез Духовната школа, и както се надяваме, от светлината на Гносиса, която ви е докоснала. Между тях се намира третата природа, напълно отделна от другите две – природата, която кандидатът си създава сам чрез вървенето по Пътя, чрез новото жизнено поведение. Това е природата, която бе създадена от групата като Небесен кораб, като Ноев ковчег в полза на всички. Голямата цел при това е единението на Тат, Асклепий и Хермес в съвършенство.

От опит и наблюдение вие знаете, че всичко сътворено, даже до най-малките подробности, е създадено, родено и събудено за живот от Твореца.

Без Твореца нищо не съществува и не се събужда за живот. Ако Творецът и творението бъдат разделени, всяко едно от тях ще загуби своето собствено същество, защото тогава взаимното им допълване ще бъде отнето.

С това Хермес иска да каже, че не съществува автоматичен ход на Съдбата. Когато създанието се роди от Твореца, то е

свободно и има свободата да постигне целта, т.е. свободата на действието – това е най-великата сила на Вселенската изява, произлязла от самия Бог. То има също и свободата да се отдалечи от своя Творец, да бъде отделено от Него.

Затова класическите розенкройцери казват: „*Ex Deo nascimur*” (от Бога родени). Вашият микрокосмос, монадата, е роден от Бога. Ядреният принцип на този микрокосмос, Душата, е роден от Бога. Също и вашата земна личност, макар и родена от земята, следователно земна, обременена с много злини и събудена за живот като временно-аварийно тяло, е една възможност, подарена от Бога. Единият закон, законът за развитието, се запазва и до най-дълбокото падение. Вие сте и ще си останете родени от Бога, който е първопричината за вашето съществуване. Каквото и израждане да обгръща това съществуване като стена на затвор, това, че сте „от Бога родени”, си остава факт.

Вижте в това прекрасното чудо: всеки ученик, който тръгва по Пътя, има тази абсолютна сигурност – „На всички, които Го приемат, Той дава власт отново да станат Божии деца”. Това „отново” от Пролога на Евангелието на Йоан ни посочва как сами да се освободим от стените на затвора, които на практика ни разделят от Бога. Ако в абсолютно ново жизнено поведение се насочите към вашия първоначален чист произход, свързването с Бога се осъществява светкавично: *Бог – заради Неговата мощ, Творец – заради Неговата дейност и Отец – заради Неговата доброта.*

При вас идва една сила, изпълваща всичко. Тази сила оказва определено въздействие, предизвиква един процес и ражда Единственото добро. Силата на противника, дейността на природата на смъртта и злото, което тя предизвиква във вашата родена от Бога система, в никакъв случай не могат да се сравнят с тройната способност на Бога. Логично и необходимо е обаче да се сбогувате напълно с тройното зло във

вас чрез „In Jesus morimur” – чрез умирането в нашия Господ Иисус, чрез процеса на ендурата, за да се освободите по този начин от кръвта, от кармата и от природата на смъртта.

Вие можете да станете победители над себе си и във себе си почти без усилие, защото сте неизмеримо силни. *Недей да мислиш, че от Твореца може да произлезе нещо лошо или грозно.*

Мнозина се питат: „Но как е възникнало злото, което ни играе толкова много номера и ни е вкарало напълно в такава заблуда?” Хермес отговаря:

Тези аспекти са неразривно свързани със зараждането, както ръждата е свързана с желязото, а нечистотата – с тялото. Но не произвеждащият желязото е създал ръждата и не родителите са тези, които замърсяват тялото, нито пък Бог е създал злото. Износването, деформацията на създадените неща е това, което причинява страничните въздействия на злото. Точно поради това Бог прилага променливостта за пречистване на сътвореното.

Как да разбираме този отговор? Както е ясно, замърсяванията, или страстите, са душевни движения, които са свързани непосредствено със сърцето и преди всичко с тимусната жлеза. Вие знаете, че тимусът, сърцето и гръдната кост (стернумът) образуват едно триединство.

Тимусът е орган с вътрешна секреция с извънредно важно значение. Този орган произвежда хормони, и по-точно полови хормони. Сега човек притежава два полови органа: единият е в светилището на главата, другият – в светилището на таза. В главата това са най-вече щитовидната жлеза, хипофизата и ларинксът; в таза са разположени половите жлези и познатите ни полови органи. Двете системи – в главата и в таза, работят заедно и всяка от тях притежава органи с въ-

трешна секреция. Дейността на тези органи се управлява и контролира от тимусния хормон.

Могъщата душевна система на сърцето е големият център на докосване. Със стернума, като с един отличен радарен орган, вие улавяте всички достигащи до вас впечатления от мислите, постъпките и чувствата на трети лица, от всичко, което произлиза от хората и нещата, а сърцето ги приема и преработва. Резултатът подтиква тимуса към производство на определен хормон. На този хормон, на неговото качество и вид реагират двата творчески органа в главата и в таза. Тогава от тези два органа произлиза един подтик, един творчески импулс, един стремеж за изява, като този стремеж води към едно или друго действие, произлизащо или от главата, или от т.н. „нисш“ творчески орган, или от двата едновременно.

Това винаги означава напрежение в нервния етер и загуба на жизнената сила, защото е разбираемо, че състоянието на цялото това хормонално въздействие и неговите последици довеждат кръвта и нервния етер в пълно съответствие с вида на това въздействие. Когато вашата кръв и нервният ви етер достигнат до това състояние, всеки орган се настройва в съответствие с това състояние. Същото става и с тройната система на сърцето, с което веригата се затваря.

Следователно когато стернумът ви се съгласува с определено впечатление, влияние или с дадено чувство, веднага следват възприемане, обработване, хормонално настройване, оживяване на сърцето и главата и природно необходимите реакции. Като природно роден човек вие сте в плен на много подобни кръговрати. Вие сте съгласувани с цели поредици от влияния. И когато някой каже или направи нещо или не каже и не направи нищо; когато се намира в определено състояние; когато светлинните лъчи падат под определен ъгъл или атмосферните условия създават причини за това, вие ще реагирате хормонално с една или друга емоция, мисловно,

а с това и астрално с една парлива, хаплива дума, с някоя недостойна постъпка или с напрежение, което после си отмъщава по един или друг начин. Освен че нападат другите, вие все повече отравяте както самите себе си, така и цялото си жизнено поле.

По този начин се събужда за живот цялата природа на злото и на смъртта. Творческият инстинкт и стремежът към творчески дейности, творческите реакции на светилището на главата – хормоналните реакции на вашите страсти в главата, са много по-безнравствени, смъртоносни, фатални и дяволски и от най-сериозния нравствен порок вследствие на хормоналния нагон, изявяващ се чрез тазовото светилище. Засега не се осмелявайте да обозначавате творческия орган на главата като по-висш. Той е най-нисшият, най-коварният, който можете да си представите.

Веднъж ние помолихме всички ученици заедно с нас да живеят в продължение на един месец в безконфликтност, за да можем по този начин с групата и с всичките нейни участници да сложим край на този най-мръсен и най-безбожен нравствен порок, който природата на смъртта е създала и постоянно поддържа: безнравствеността на светилището на главата, която се причинява и поддържа от страстите. Ако живеете като животно, вие няма да унищожите световния порядък, защото тогава сте само едно животно, един звяр. Но ако принизите вашия кралски храм, най-високата зала на олимпийската кула, където трябва да се отпразнува Алхимичната сватба на Християн Розенкройц – светилището на главата, до едно дяволско убежище, от което вашето богохулство, критичните мисли и постъпки, враждебността, антипатиите и напреженията във вас летят като светкавици във всички посоки, убивайки по този начин ближните си, последиците от това са по-тежки от едно садистично убийство, а вие се обременявате с една неизмерима вина.

Затова не приписвайте на Господаря на целокупния живот никакви страсти, а се освободете от тях и от техните последици. С оръжието на не-борбата нападнете създадения от самите вас противник, но така абсолютно и съвършено, че цялата ви тройна сърдечна система за първи път да бъде в хармония с качеството на Бога.

Какво иска да каже Хермес с това, ние се надяваме да ви обясним в следващата глава.

XXVI

Шестте аспекта на Божествената дейност

Бог има само едно качество: Доброто. Това Единствено добро не е нито надменно, нито безсилно. Да, това е Бог: Добрият, Всемогъщият, който създава всичко. Всичко създадено идва от Бога; от Него, който е абсолютно добър и има власт да извиква всичко за живот. Ако искаш да знаеш как твори Бог и как създаденото се извиква за живот, ето ти едно красиво, подходящо сравнение: Помисли за сеяча, който хвърля посева на нивата: тук пшеница, там ечемик, на друго място други семена. Виж как посажда една лозова пръчка тук, там едно ябълково дръвче, а по-нататък други дръвчета. Така Бог засажда безсмъртието на небесата, променливостта на земята и живота и движението във Вселената. Тези аспекти на дейността му следователно не са многобройни. Те са малко на брой и лесно се броят. По-точно те са общо четири, към тях се прибавят самият Бог и Творението. Тези шест образуват заедно всичко, което съществува.

Качеството на Бога, наречено радостта Божия, която изцяло се прелива в Доброто, се отнася до пълнотата на излъчване на Бога, чрез която той бива познат във Вселенската изява, в безмерния океан на Прасубстанцията. Опитайте се веднъж да проникнете с мисълта си в тази възвишена дейност: силата на Бога, която се изявява в междукосмичното астрално поле.

В това астрално поле се намират атомарно всички условия за всяка изява. Това междукосмично поле се поддържа чисто чрез едно могъщо неутрално излъчване, което създава много висока вибрация. В това поле не може да проникне и да породи последствия нито едно действие на каквато и да е страст.

В това поле работят Силата, Властта и Идеята на Бога. Той, Господарят на целия живот, изявява в една част от астралната субстанция своята идея за света и човечеството. Тази идея може да бъде само Доброто; *тя е Доброто*. Следователно Божият Дух работи за една определена изява на Единственото добро както в междукосмичното, така и в планетарното астрално пространство.

Тъй като в нашето планетарно поле Духът Божи е насочен към нас – природно родените, към нашата задача в планетарната изява, и понеже този Дух Божи е най-могъщата сила във всички житейски ситуации, от само себе си се разбира, че в сравнение с безбройните трудности в живота няма нищо по-лесно от това да се влезе във връзка с великата сила на Бога. Единственото добро е много близо до нас. Важното е вътрешно да осъществим Закона чрез жизнено поведение и жизнено изпълнение. Резултатът от едно такова изпълнение се доказва на всяка крачка от живота непосредствено и изцяло. Но не си мислете, че когато във вас заработи Единственото добро, резултатите са само радост, мир и щастие. Природно роденият, който изпитва само радост, мир и щастие, със сигурност не е докоснат от Единственото добро. Вероятно познавате думите: „Любовта причинява болка”. Не съществуват ли у вас много неща, които трябва да бъдат изгорени? Затова ученикът трябва да е готов да бъде нападат и пречистен от пожара на Божията любов.

Да видим сега как Бог създава и как създаденото се извиква за живот. Така Бог засажда безсмъртието на небесата, променливостта на земята и живота и движението във Вселената.

Разберете тези думи, защото в тях се изявява целият Гносис. Що се отнася до истинската Свещена земя, Божественият порядък съдържа два аспекта: раждането и безсмъртието. Истинското, действителното раждане, което има за център Душата, съдържа в себе си постоянната промяна: такава е първоначалната и чиста диалектика. Тази промяна означава: още от самото раждане да се върви към вечно безсмъртие чрез растеж, чрез действителна еволюция, от сила към сила и от великолепие към великолепи. В нашето състояние на природно родени обаче страстите и техните последици противодействат на това раждане. Затова болестите и смъртта – смъртта чрез разрушението и унищожението, придружават по необходимост природното раждане. Ето защо Петнадесета книга на Хермес ни поставя пред голямата задача, която всички ние трябва да познаем и изпълним, а именно – чрез себеотдаване и ново жизнено поведение да преминем от природното към божественото раждане.

И така, *няма много неща: те са малко на брой и могат лесно да се преброят: Бог и раждането от Бога*. Вярно е, че на земята цари променливостта, но смъртта вече няма да ни всява страх. Характерът ѝ на унищожение ще ѝ бъде отнет, защото всяка промяна ще се осъществява на базата на безсмъртието. Затова ние искаме отново да приключим с думите на класическите розенкройцери:

родени от Бога означава: да се пробудим непосредствено за нов живот;

да умрем в Иисус: да унищожим стария природно роден живот и да влезем в третата природа, в Пътя, чрез новораждане; и тогава

да се новородим чрез Светия Дух в абсолютното безсмъртие.

XXVII

Шестнадесета книга

Хермес към Амон: За душата

1. *ХЕРМЕС: Душата е едно безплътно същество, и дори когато е в тялото, нищо не се променя в нейната собствена действителност. Според своята същност тя се намира в постоянно движение. Тя се задвижва от самата себе си чрез мисловни въздействия. Тя не се движи нито в нещо, нито по отношение на нещо, нито за нещо, тъй като тя „е“ преди силите да започнат да действат; а предишестващото не се нуждае от онова, което идва по-късно.*
2. *„В нещо“ насочва към място, време, естествен растеж; „по отношение на нещо“ има отношение към хармония, собствена форма, образ; а „за нещо“ се отнася за тялото.*
3. *Място, време и естествен растеж съществуват за нуждите на тялото. Едно първоначално сродство обединява тези понятия помежду им, тъй като е вярно, че едно тяло се нуждае от място (никое тяло не може да възникне без място, без пространство); че то подлежи*

на естествена промяна (без време и естествено движение не е възможна никаква промяна); и накрая ,че никакво тяло не може да се създаде без хармония.

- 4. Следователно пространството, мястото съществуват за нуждите на тялото. Тъй като промените на тялото се осъществяват в пространството, то предотвратява унищожението на съществото, което се променя. Чрез промяната тялото преминава от едно състояние в друго. Макар че тогава губи предишното си състояние на съществуване, то остава едно съставно тяло. И когато се променя в нещо друго, тогава то притежава състоянието на битие на това друго нещо. Така тялото си остава тяло, само че състоянието, в което то се намира, не е трайно. Следователно тялото променя само състоянието си.*
- 5. Следователно мястото и пространството са безплътни, а също така – времето и естественото движение.*
- 6. Всяко едно от тези неща има свое собствено свойство. Свойството на мястото е способността да приема в себе си; свойството на времето е прекъсването и прибавянето; свойството на природата е движението; свойството на хармонията е приятелството; свойството на тялото е промяната; свойството на Душата е осмислянето на нейната истинска същност.*
- 7. Това, което се движи, бива задвижвано чрез движещата сила на Вселената. Природата на Вселената създава в нея два вида движение: едното – по причина на собствената ѝ сила, другото – поради нейната способност за действие. Първото прониква целия свят и го държи*

вътрешно в единство; второто предизвиква неговото разширение и го обгръща отвън. Тези две движения се извяват във всичко винаги заедно.

- 8. Природата на Вселената събужда всичко за живот и му дарява способността за растеж; от една страна, чрез това, че го оставя да посее собственото си семе, а от друга страна, че му дарява материя, която е в постоянно движение. Чрез движението материята се нагорещява и се превръща в огън и вода; огънят е изпълнен с мощ и сила, водата е пасивна. Огънят, който е враждебен към водата, пресушава една част от нея. Така се образува сушата, която се носи над водата. Продължаващото пресушаване на водата по земята предизвиква освобождаване на пара чрез трите елемента: вода, земя и огън; по този начин се ражда въздухът.*
- 9. Тези елементи се смесват в съответствие със закона за хармонията: топло със студено, сухо с влажно. От това сливане на всички елементи се ражда едно жизнено дишане и едно семе, намиращо се в съответствие с обгръщащото го жизнено дишане. Когато това жизнено дишане влезе в матрицата (Matrix), то не остава бездейно в семето. То променя семето, което поради тази промяна расте и придобива размер. Получило определен размер, семето привлича към себе си външна форма и започва да се изгражда в съответствие с нея. Тази форма служи от своя страна като обвивка на вътрешния образ. Така всяко нещо получава свой собствен външен вид.*
- 10. Тъй като жизненото дишане в матрицата не е получило жизнен импулс за живот, а само импулс за природен растеж, то поражда по хармоничен начин импулс за*

живот, за да получи мислеция живот, който е неделим и непроменлив и никога не губи своята непроменливост.

- 11. По такъв начин, в съответствие с числата това, което е в матрицата, се довежда до раждане благодарение на процеса на раждането и прави да се появи навън това, което е трябвало да се роди. Най-близката душа се свързва с него, но не в съответствие с вродените си качества, а според повелята на Съдбата, защото изхождайки от своята природа, душата в никакъв случай не би имала стремежа да пребивава в тяло.*
- 12. Само поради послушание към Съдбата душата дарява на раждащото се същество мисловното движение и мисловното вещество на истинския живот. Защото душата прониква в жизненото дихание и движейки се в него, пробужда живота.*
- 13. Душата е безплътно същество; ако притежаваше тяло, тя не би могла да поддържа сама себе си. Всяко тяло се нуждае от съществуване, нуждае се от живот, чиято основа се намира в Порядъка.*
- 14. Всичко, което се ражда, подлежи на промяна, понеже всяко родено нещо се ражда с определен размер. Когато едно нещо се ражда, то расте. После растежът преминава в намаляване; след това идва разлагането, разпадането.*
- 15. Роденото живее и се свързва с живота на душата, за да участва в жизнената форма. Но основанието за съществуването по други причини съществува още отпреди.*
- 16. Под съществуване аз разбирам: да бъдеш надарен с*

разум и да участваш в мислеция живот; душата е тази, която дава мислеция живот.

- 17. Роденото се нарича живо същество поради живота; разумно – поради способността му да мисли; смъртно – поради тялото. Следователно душата е безплътна, защото запазва силата си неотслабваща. Как бихме могли да говорим за живи същества, след като в тях не съществува нищо съществено, което да дари живот? Още по-малко може да се говори за разумни същества без съществуването на мислене, което създава мислеция живот.*
- 18. Поради факта, че тялото е съставно, мисълта не достига във всички хора до хармония. Ако при съставянето му има твърде много топлина, човек става лекомислен и лесно възбудим; ако има повече студ, става тежък, тропав и ленив. Природата е тази, която подрежда състава на тялото заради хармонията.*
- 19. Има три вида хармония: според топлината, според студа и според средното между тях. Природата го подрежда в съответствие със звездата, която доминира в звездния състав. И душата, която по нареждане на Съдбата притежава сега едно тяло, приема това творение на природата и го дарява с живот.*
- 20. Следователно природата съгласува хармонията на тялото според разположението на звездите. Тя съчетава различните елементи в съответствие с хармонията на звездите, за да може между всички тях да цари съгласуваност. Целта на хармонията на звездите е да съгласува всичко с плана на Съдбата.*

21. *Така душата сама по себе си е едно съвършено същество, избрало в началото един живот, съгласуван със Съдбата, и привлякло към себе си една форма, съставена от жизнена сила и силни желания.*
22. *Жизнената сила се намира на разположение на душата като материя. Когато тази жизнена сила създаде жизнено състояние, съответстващо на представата на душата, тя придобива смелост и не се оставя да бъде победена от страха. Желанието също се предлага като материя. Когато то постигне жизненото състояние, което съответства на намеренията на душата, то се превръща в умереност и не се поддава на жаждата за удоволствия, защото разумната способност на душата допълва това, което липсва на желанието.*
23. *Но ако жизнената сила и желанието вървят заедно, създават хармонично жизнено състояние и се съобразяват винаги с разумната способност на душата, те създават една правилна вътрешна нагласа. Защото уравновесеното жизнено състояние, което създават, овладява излишъка от жизнена сила и задоволява желанието.*
24. *Това, което ги води, е мисловната способност, която, бидейки господар на себе си, има власт над собствения си разум.*
25. *Съществуото на душата управлява и ръководи като най-висша власт, като един водач, а разумът, който е в нея, ръководи като съветник.*
26. *Следователно разумността на съществуото на душата е това познаване на мислите, което дава на неразумното,*

на неразбиращото същество усещане за разумната способност; една догадка, която в сравнение с тази способност е слаба и неясна, но въпреки това е разумна в сравнение с неразумното същество и поради това съотношението между тях е като това на ехото към гласа и на лунната светлина към слънцето.

27. И така, жизнената сила и желанието се привеждат в хармония чрез едно разумно размишление; те взаимно се поддържат в равновесие и привличат към себе си разумния ход на мислите като едно постоянно кръгово движение.
28. Всяка душа е безсмъртна и се намира в постоянно движение. Ние вече казахме, че движенията се пораждат или от сили, или от тела.
29. Но ние казваме също така, че душата произлиза от една същност, различна от материята; тъй като душата е безплътна, това, от което произлиза, също е безплотно; всичко, което идва за живот, се ражда задължително от нещо друго.
30. Всички същества, които се раждат и след това се подлагат на унищожение, притежават по необходимост две движения: движението на душата, което ги движи, и движението на тялото, чрез което съществата се увеличават и намаляват, като накрая се разрушават чрез разлагане. Така аз описвам движението на преходното тяло.
31. Душата е постоянно в движение, тъй като самата тя непрекъснато бива задвижвана, а тя предава движението

на други неща. Така погледнато, всяка душа е безсмъртна и непрекъснато е в движение, защото тя бива задвижвана от дейността на вътрешно присъщия ѝ вид.

32. Има божествени, човешки и неразумни души. Божествената душа е активната сила на своето божествено тяло. Тя се движи в това тяло и така го привежда в движение.
33. Когато се освободи от смъртното, когато се освободи от това, което не съответства в нея на разума, тя се слива с божественото тяло и се понася заедно с него в едно вечно движение през Вселената.
34. Човешката душа също притежава нещо от божественото, но тя е повече свързана с неразумните аспекти, а именно желанието и жизнената сила. Тези аспекти без съмнение са безсмъртни, доколкото те самите са действащи сили; но те са сили, произлизащи от смъртни тела, и поради това са много далеч от божествените части на душата, които обитават божественото тяло.
35. Душата на неразумните същества се състои от жизнена сила и желание. Тези същества се наричат неразумни, защото им липсва разумният аспект на душата.
36. И накрая, помисли за душата на неодушевените неща, които тя движи, въпреки че се намира извън телата им. Самата тя би могла да бъде движена само в едно божествено тяло и тогава тя би движела тези неща, така да се каже, „от втора ръка”.
37. Следователно душата е едно вечно, надарено с разби-

ране същество, което има свой собствен разум като мислене, а когато се свързва с едно тяло, тя привлича към него мисловния начин на Хармонията. Но веднъж освободена от физическото тяло, самостоятелна и свободна, тя принадлежи към божествения свят. Душата управлява своя собствен разум и дарява на това, което се събужда за живот, едно съгласувано с нейните мисли движение, наречено живот. За душата е свойствено да дарява на другите нещо от своето собствено същество.

38. Следователно има два вида живот и два вида движение. Единият вид е движението на съществото на душата, другият е движението на природно роденото тяло: последното е всеобщо, първото е ограничено до самата душа. Движението на душата е автономно, другото е принудително, защото всяко движено нещо подлежи на принуда от онова, което поражда движението. Но движението, което движи душата, е неразривно свързано с любовта, която я води към божествената действителност.
39. Душата фактически е безплътна, тъй като не е част от физическото тяло. Ако душата имаше тяло, тя нямаше да има нито разум, нито мисли, тъй като самото тяло е без мисли. Но затова пък едно живо същество дължи своето жизнено дишане на факта, че има участие в съществото на душата.
40. Жизненото дишане, или дух, принадлежи на тялото, а разумът – на съществото на душата. Разумът има като предмет за наблюдение Красотата; възприемащите със сетивните органи дух различава явленията. Той се разпространява във всички сетивни органи, които се

състоят като части на духа от дух на зрението, дух на слуха, дух на обонянieto, дух на вкуса и дух на осезанието. Когато този жизнен дух, това жизнено дихание на тялото, се превърне в един вид интелект, той започва да възприема нещата сетивно. Ако това не стане, тогава той само си представя нещата.

- 41. Защото интелектът принадлежи на тялото и е възприемчив към всичко. Обратно на него, разумът принадлежи на най-дълбоката същност на душата и преценява с прозрение и разбиране. С разума е свързано и познанието на божествените неща, а с жизнения дух са свързани представите. Жизненият дух черпи своята сила от обкръжаващия го свят; душата черпи своята сила от самата себе си.*
- 42. И така, съществуват съществото на душата, разумът, мислите и разбирането (способността за разбиране). Способността за създаване на представи и сетивното възприятие допринасят за разбирането. Разумът принадлежи към съществото на душата, мислите се образуват чрез разума и се сливат с разбирането. Тези четири, които се проникват взаимно, стават едно цяло – душата.*
- 43. За разбирането на душата допринасят способността за създаване на представи и сетивното възприятие. Но те не са постоянни – понякога се увеличават, понякога намаляват или се раздалечават едни от други. Те отслабват в зависимост от това, доколко са отделени от разбирането. Но ако следват тази способност и ѝ се подчиняват, те ще се съгласуват с висшия разум с помощта на науките.*

44. *Ние можем да избираме – в нашите възможности е да изберем най-доброто, но също така и лошото, без при това да го желаем. Изборът, насочен към злото, произхожда от телесната природа. Затова Съдбата властва над онзи, който прави такъв избор. Тъй като мислещото същество в нас, висшият разум, е автономен и винаги верен на себе си, Съдбата няма влияние върху него.*
45. *Но ако мислещото същество се отвърне от Логоса, който прониква с мисълта си всичко и който е Първият след Първия Бог, тогава то ще бъде обвързано с общия план, който природата е определила за всичко създадено. Следователно, ако душата се свързва със създаденото, тя също ще бъде подчинена на Съдбата, въпреки че не принадлежи към създадените от природата неща.*

XXVIII

Душата е!

Сега ние искаме да продължим с обясненията на Шестнадесета книга на Хермес. Със следващата, Седемнадесета книга, книгата на Истината, ние ще сме изпълнили до известна степен нашата задача, а именно – въз основа на един нов превод на оригиналния текст да предложим на Младия гносис един съвременен коментар на Прагносиса на Хермес Трисмегист. Може би вече знаете, че писмените съчинения, обозначени като *Корпус Херметикум*, са намерени приблизително около единадесети век. Сега ние ви представяме съдържанието на Шестнадесета книга на *Корпус Херметикум*, на книгата, която се обръща към Амон. „Амон” означава нещо като „Божие дете”, „Божи син”, „Божие създание”. Тук не бива да мислите за Господ Иисус, а за човека в неговото най-общо проявление.

Човекът е създание, творение на Бога. Ние сме Божии деца, създания, появили се от Божия план. Универсално учение, което идва от древен Египет, ни показва две фигури, винаги обединени: Кхум и Амон. И двете фигури са изобразявани с глави на овен и поради това често се бъркат една с друга. При двойката Кхум-Амон, Кхум се нарича оформител на човека, а Амон – създател. Тази мисъл може да се намери, между другото, при Елена П. Блаватска. Да се опитаме да разгледаме по-задълбочено тези неща.

Вие несъмнено знаете за много древни представи, като например тази за яйцето на света, за родените от яйцето, как-

то и за много спекулации и заблуди, завещани на човечеството. Според нашето разбиране, *яйцевидната форма* винаги е представлявала микрокосмоса, ауричното същество, което, както знаете, има формата на яйце. Всичко, което се отнася до истинския човек, всичко, което трябва да се изяви в съответствие с Божия план, трябва да се пробуди за живот от микрокосмоса. Затова ние сме родените от яйце и ще останем винаги такива. Това означава – произлезли от микрокосмоса.

Следователно древната египетска представа не е лишена от смисъл и не е загубила нищо от своята истина и сила. И така, на появата на човека като микрокосмос трябва да се гледа като на първо творение. Всички човешки възможности, всичко, на което човек някога ще бъде способен, произлиза от микрокосмоса. Творецът на това първо създание бе наречен Кхум, т.е. Древния. От този Древен, от този микрокосмос, от това яйце, трябва да произлезе истинският човек, скритият човек – Амон, който винаги е бил и сега е едно с Кхум. Ето защо той се нарича Кхум-Амон: Древният, този, който обгръща скритото – скритото, което трябва да се изяви от най-Древния. Някои считат тези представи за езически, но колко универсална и истинска се оказва тази идея! Фактически целият *Корпус Херметикум* представлява едно учение, една философия, спасително откровение, метод, с чиято помощ скритото в микрокосмоса, т.е. „Амон”, трябва да бъде освободено по единствено верния начин и да бъде сериозно предпазено от всичко, което може да го отклони от действителната изява.

Самият Хермес е освободеният, Трижди великият. Той е микрокосмосът, скритият човек, неизчерпаемата мистерия, която се е изявила, Три пъти великият.

В Шестнадесета книга той се обръща към Амон – към това, което е скрито в микрокосмоса, към това, което се опитва да се изяви, нещо повече, което е длъжно да се изяви. В действителност той говори на Душата, на това, което се

е пробудило само частично, т.е. на вас. Ние знаем, че микрокосмосът съдържа един одушевяващ принцип. Щом душевният човек се роди в микрокосмоса, се изявява и другият аспект – личността, която наистина обединена с душата и микрокосмоса, представлява в това единство Три пъти великия.

Големият проблем на това развитие е, че одушевяващият принцип на скрития човек е абсолютно безплатен, докато личностният човек трябва да бъде материален израз на нематериалното, безплатното. Тук възниква голямата трудност, тъй като между одушевяващия принцип и личностния човек се поражда една конфликтна ситуация. Причината за това е, че личностният човек не е един автоматично работещ реактор, който може да изявява само това, което му нарежда душевният принцип. Не, за да може да бъде наистина човек, личностният човек притежава в рамките на своята част от триединното проявление свой собствен живот, собствена жизнена сила, собствен стремеж към изява, така както всеки атом има собствен живот. Голямата тайна на скрития човек Амон е, че всички негови аспекти работят заедно в доброволност, любов и пълно разбирателство.

Що се отнася до вас и вашите природно родени себеподобни, вие и вашите предшественици в микрокосмоса сте събуждали вече за живот горепосочения конфликт. Затова душевният принцип и вие като личност сте разделени един от друг; в резултат на това вие, като материален човек, сте кристализирали силно. Затова, след като разберете тази грешка, първо трябва да се върнете обратно към изходната точка. После трябва да възстановите връзката между себе си и душевния принцип. Когато тази връзка се осъществи, това, което е произлязло от грешката, трябва да се промени. Тази промяна ние наричаме трансфигурация. Тогава отново можете да започнете да водите към изява пробудения скрит човек Амон.

За да се осъществи всичко това по правилен начин и да не изпадате повече в предишните грешки, вие трябва: първо, да придобиете ясно разбиране и чисто познание, второ, чиста, съгласувана с тях вяра и трето, постоянство в новото жизнено поведение. Нека да предположим, че вие, които се наричате ученици на Младия гносис, се намирате в средата на този процес на възстановяване и изява. Тогава съдържанието на Шестнадесета книга на *Корпус Херметикум* ще бъде от най-важно значение за вас, защото тя ви подарява конкретни указания с най-голяма стойност. Ние искаме да се задълбочим в това.

Хермес започва с констатацията, че душата е едно безплътно същество, дори и когато се изявява в личността, в тялото. Душата запазва при всички обстоятелства своята собствена същност. Що се отнася до нея, тя е непроменлива, но притежава много силна излъчваща способност.

Следователно душата *не възниква*, а *тя е*, защото съществува още преди силите да започнат да действат.

Когато например действа в тялото, тя не се развива и не расте, не, *тя е!* Тя е, казва Хермес, преди всяко друго творение. Ако видим душата и личността, тялото, като скрития човек, тогава тази душа е вече една наистина божествена способност. Душата вече е постигнала пълното съвършенство. Затова ние казваме: *Тя е!*

Следователно душата ни най-малко не се нуждае от личността, тя буквално живее свой собствен живот. Личностният човек обаче се нуждае от душата, от помагащата, одушевяваща, динамично излъчваща способност на душата, за да може да осъществи това, което се пази за него и е още скрито от него.

Защо тогава толкова често се казва, че душата страда от болка? Това е болката на Любовта, която иска да се посвети на

Великия план. Въпреки че душата води свой собствен живот, в Плана е включена необходимостта микрокосмосът, душата и личността да се новородят и да станат Трижди Великият, като Хермес.

Сега може да попитате каква полза, каква цел, каква задача има личността в тази троичност. Личността е инструментът в големия творчески План на Вселенската изява. В основата на личността е залегнала конкретна, директно доказуема задача, както и една още скрита задача, която се развива, която върви от сила към сила, от изява към изява и от великолепие към великолепие. За да може тази задача да бъде изпълнена в съответствие с нейната цел, личността трябва да стои във вселенския поток, в хармоничното движение на противоположните сили. Тя трябва да следва плътно всички промени, да се приспособява към тях веднага, за да може да изявява великите дела на Бога винаги по нов и различен начин. Личността със сигурност ще има успех в това, защото притежава вродено сродство с душата.

XXIX

Сила и Движение

Нека сега да се занимаем по-подробно с развитието на скрития човек Амон. В Шестнадесета книга Хермес обяснява: Преди скритият човек да се възроди от микрокосмоса в пълна красота според душа и тяло, първо трябва да съществува творение, което да може да събуди създанието за живот. Казано с други думи, трябва да съществува един космос, който може да изяви микрокосмоса, един макрокосмос, който може да носи космоса, и зад макрокосмоса – това, което дава импулса и което Хермес нарича Природа.

Природата от своя страна се състои също от два аспекта: сила и движение. Първият аспект – силата, мощта, прониква целия свят и го държи вътрешно свързан. Вторият аспект – движението, обгръща света отвън и чрез своята действаща способност прави разширението му възможно. Тези две движения винаги и във всичко се появяват заедно и по този начин осъществяват Великия план. Чрез собствената си вътрешна сила и разширяващото действие на движението се осъществява един алхимичен процес. Силата и движението предизвикват при взаимодействието си появата на горещина, а от горещината възниква огън.

Вие знаете, че неизмеримият океан на Прасубстанцията се обозначава като Живата вода. Когато огънят се възпламени чрез сила и движение и докосне водата, възниква сгъстяване, калциране на водата. Така в един определен момент земята

започва да плава върху водата. По този начин от силата и движението се образуват вода, огън и земя.

В по-нататъшния процес на създаващото се равновесие между огън, вода и земя се освобождава пара и възниква въздух, атмосфера. В тази атмосфера именно се извява Диханието на живота.

Защо Хермес говори тук за познатия ни отчасти процес на сътворението? Защото този процес непрестанно се повтаря. Ние, природно родените, сме държани в непрестанно движение. Всичко около нас се намира в движение. Същевременно ни атакува и една сила отвътре.

Да предположим сега, че тази сила отвътре е силата на душата, светлинната сила на Гносиса, и насочването на вашия жизнен ход е съгласувано с новото жизнено поведение. Тогава вашето жизнено поведение, което реагира на тази сила отвътре и работи заедно с нея, предизвиква горещина, запалва един огнен пламък и така създава чрез трансфигурация нова телесност, друго жизнено състояние. Следователно се разпространява нова излъчваща способност, нова жизнена атмосфера, в която Духът слиза и на която се предава. И тогава се появява едно ново жизнено състояние като резултат от творческия алхимичен процес. Този процес на последователно развитие, на започващо и продължаващо усъвършенстване, се извършва милиони пъти в универса. Следователно всяко нещо се поражда чрез сила и движение във времето и пространството. Чрез сила и движение то постоянно се променя и така продължава да върви по пътя на съвършенството, докато стигне до определената крайна цел. Когато скритият човек Амон се пробуди за живот и приеме Духа, той живее и извява съществуването си чрез душата, която причинява силата и движението. Но без душата той не би се появил. Затова в

стих 15 с право се казва, че причината за съществуването – душата, съществува още отпреди.

Така всяко творение би могло да се осъществи съвършено по абсолютно логичен начин. Но вече се спомена за една трудност: душата от самото начало на творението не е и не може да бъде в съгласие със сътвореното. Защото душата, както установихме, е съвършена и непроменлива, докато тялото на личността непрекъснато е подложено на промени.

Другата трудност се състои в това, че личността се формира в зависимост от силата и движението на космоса, в който е приет микрокосмосът. Нашата природа действа винаги в съответствие със състоянието на нашата земя и с разположението на звездите. Следователно между душата и личността има конфликт, тъй като съществуват, от една страна, сила и движение, предизвикани от душата, и от друга – сила и движение, предизвикани от космоса. Този конфликт може да приключи едва тогава, когато в съответствие със звездите и с космоса настъпи краят на нашето природно рождение. Едва тогава може да има приятелство между душата и личността, и скритият човек Амон ще възкръсне от гроба.

Жертвата на Истинската душа по този начин се вижда ясно. В началото душата се свързва с един живот, който се намира изцяло в хватката на съдбата на неговата природа и привлича към себе си гнева и желанията, съдържащи се в тази природа. Възниква едно двуборство, в което душата винаги ще побеждава, независимо от продължителността на тази борба. Двете фатални качества на вашето природно родено състояние са жизнената сила, или инстинктът за живот, и желанието. Те са последица от душевното състояние, за което вече говорихме, и от съгласувания с това душевно състояние тимусен хормон, действащ в главата и таза. Но ако ученикът се е отдал на душата, той винаги трябва да слуша

съветите и разума на душата, както казва Хермес. Тогава от това се ражда хармония, което означава правилно действие. Излишъкът от жизнена сила и това, което липсва на желанието, се уравновесява, респективно допълва чрез разумната способност на душата.

Жизнената сила, или инстинктът, и желанието, или влечението, са, както знаете от опит, реакции на човешката система. Инстинктът, както и желанието са волеви реакции. Тези реакции, или способности на волята, обаче не трябва никога да се изплъзват от контрола на съзнанието. Когато „излезете извън себе си“, това е състояние, което се предизвиква поради отравяне на кръвта и на нервния етер. Кръвта и нервният етер реагират непосредствено на тимусния хормон, който се задвижва от вашите емоции.

Затова когато емоционалното ви състояние се съгласува с душата, в съществото ви настава спокойствие.

Затова, казва Хермес, жизнената сила и желанието най-накрая постигат една правилна нагласа, защото уравновесеното жизнено състояние, което те са постигнали, отрязва, от една страна, излишъка от жизнена сила, а от друга - допълва недостатъчното желание.

Дано всичко това още веднъж да ви обясни и докаже колко много се нуждаете от ръководството и съдействието на душата. Амон, скритият човек, не може да се роди за живот без душата. И тъй като душата е приета заедно с вас във вашия микрокосмос, това трябва да бъде стимул за вас да направите всичко, което е необходимо, и да изоставите всичко, което е погрешно, за да се свържете с нея по най-бързия начин.

Душата е от Бога. Но това не може да се каже и за вашата личност. За личността може да се каже най-много, че притежава нещо от Божественото. Това е естествено, защото

живата материя, в края на краищата, принадлежи на Божието творение. Но въпреки това:

с човешката душа са свързани и неразумни аспекти, а именно – желанието и жизнената сила.

Докато природата на смъртта съществува, инстинктът за живот и низшите желания остават, защото са продукти и качества на смъртни тела. Инстинктът и желанието са неприятелски сили за душата. Въпреки това нека още веднъж уточним: Какво са инстинктът и желанието? Това са импулсите на волята и на чувствата.

Но каква е първичната воля на скрития човек Амон? Да изяви Божествената сила. Да извика на живот Великия план, заложен в скрития човек. А какво е първичното желание на скрития човек? Да напредва към реализирането на Великия план, да го изпълни докрай колкото е възможно по-бързо и да обхване действителността.

Следователно се оказва, че инстинктът и желанието са едно осакатяване и опорочаване на първичните природни сили, а именно – на Силата и Движението. Силата и Движението ще функционират отново правилно, когато бъдат свързани хармонично с душата. Ако ли не, противните на силата и движението сили – инстинктът и желанието, ще продължават да ви притежават. Така бушуването на разюзданите и извратени инстинкти и влечения, както и техните последици в живота доказват, че човекът е един скрит бог, оплетен и пленен от глупост и незнание, и поради това отделен от Божественото същество.

XXX

Ключът за решение на всички проблеми

Ако някога едно херметично съчинение е поставяло търсача пред великата реалност на живота, това е съдържанието на Шестнадесета книга. В нея ясно ни се показва, че във всички тела в природата на смъртта действат многобройни сили. Но за съжаление това са сили, свойствени на смъртните тела, и тъкмо поради това те са отделени от истинското божествено осъществяване.

Последиците от безбожния живот се изпитват от човечеството като дълбоко страдание. Неговите старания да избегне тази съдба са безбройни, сериозни и изключително драматични. Сегашното човечество не познава единствения ключ за решаване на своите проблеми, въпреки че го притежава! Но когато човек се обърне към душата, когато ѝ се довери, в живота му веднага настъпва промяна. Защото, когато душата влезе в едно смъртно тяло, нейните действащи сили го карат отново да върви по пътя на божественото осъществяване.

Човек без истинска душевна сила е подобен на неразумно животно. Той не притежава нищо друго освен жизнена сила и желание – сила, която не може да владее, и желание, което му досажда през целия му живот. Но когато душата поеме ръководството на неговия живот, инстинктът и желанието веднага се превръщат в сила и движение, които подтикват скрития

човек Амон към раждане. Вие трябва да се научите, както казва Хермес в стих 37, *че душата е едно вечно, надарено с разум същество*.

В микрокосмоса тя винаги и неизменно е свързана с Духа, с Бога. Когато е разделена от природното тяло, душата, независима и свободна, принадлежи към Божествения свят. Но тя поддържа постоянно връзка с природно роденото тяло, за да може винаги и във всеки момент да бъде осигурен път за осъществяване на жизнено единство между душата и тялото, в случай че природно роденият човек се осъзнае и тръгне по пътя на завръщането.

На херметичен език тази възможност се нарича Дух-Душа. Ние говорим за Праатом, или за Роза на сърцето. Ако вие като природно родени вървите по пътя на новото жизнено поведение, по пътя, чрез който може да се отвори Розовата пъпка, тогава качествата на душата ще се изявят напълно, защото Хермес казва: *За душата е свойствено да дарява на другите нещо от своето собствено същество*.

Така в микрокосмоса съществуват два живота: животът на душата и природният живот. И сега странното е, както установява Хермес, че във всички микрокосмоси съществува благородният, възвишен собствен живот на душата, докато наред с него, в същия този микрокосмос, се изявява и живее и един природен живот, който ни най-малко не съответства на първия. Не е ли така при мнозина хора? Не е ли това една чудовищна ситуация: божественото и най-недостойното заедно в един микрокосмос?

Хермес се спира и на теориите за така наречените психични дефекти, според които една душа може да бъде болна и да е причина за различни и многобройни сериозни отклонения в поведението на човека. Хермес установява:

Душата фактически е безплътна, тъй като не е част от физическото тяло. Ако душата имаше тяло, щяха да ѝ липсват както разум, така и мисли.

Това много ще ви учуди. Вие ще попитате: „Няма ли душата по-висш разум?“ Със сигурност това е така, душата в действителност има висш божествен разум и притежава чрез него мисловна способност. Хермес казва, че на телесния човек напълно му липсват разум и мисловна способност. Но в сегашния свят безброй много хора няма да се съгласят с това твърдение. Ние обаче знаем, че в херметичната философия телесният мозъчен капацитет и мисловната дейност със сигурност не могат да се обозначат като „разум“. Хермес казва, че телесният човек, който избягва влиянието на душата, е „лишено от разум“ същество. И това е точно така, както сочи практиката. Жизнените резултати при човека и обществото го показват, при това с плашеща яснота. Съвременната философия на розенкройцерите ни учи, че телесният човек придобива разум и разбиране едва когато душата влезе в светилището на главата. Чак тогава се ражда действителната мисловна способност.

Като заключение и обобщение на казаното досега ние бихме искали да достигнем до по-дълбоко разбиране на 44-ти стих от Шестнадесета книга на Хермес:

Ние можем да избираме – в нашите възможности е да изберем най-доброто, но също така и лошото, без при това да го желаем. Изборът, насочен към злото, произхожда от телесната природа. Затова Съдбата властва над онзи, който прави такъв избор.

В нашия микрокосмос душата е много близо до нас! В послушание и пълно себеотдаване всеки може да се съедини с това истинско висше Себе. В противен случай над вас ще властва съдбата на смъртната природа. Ние сме на мнение, че изборът не е труден.

XXXI

Седемнадесета книга

Хермес към Тат: За Истината

1. *ХЕРМЕС: Не е възможно, о, Тат, един човек, едно несъвършено същество, състоящо се от несъвършени членове, с обвивка, съставена от множество разнородни елементи, да се осмели да говори за Истината. Но това, което е наистина възможно и правилно да се каже и което казвам аз, е че Истината съществува само във вечните тела, чиито елементи също са истински: огън, който веднъж завинаги е огън, и нищо друго; земя, която веднъж завинаги е земя, и нищо друго; въздух, който веднъж завинаги е въздух, и нищо друго; вода, която веднъж завинаги е вода, и нищо друго.*
2. *Нашите тела са съставени от всички тези елементи: те съдържат огън и земя, вода и въздух, но въпреки това не са нито огън, нито земя, нито вода, нито въздух, нито пък нещо, което да е истинско.*
3. *Следователно ако нашата телесна конституция още от самото начало не притежава истината, как тогава тя би могла да я види или изрази? Тя може да я разбере*

само тогава, когато Бог пожелае това.

- 4. Следователно всички неща, които са от земята, о, Тат, не са Истина, те са само имитации на Истината, при това не дори всички, а само една малка част от тях. Остатъкът е лъжа, заблуда, о, Тат, заблуда, състояща се само от привидност, от измамни образи и картини. Ако привидността получи вливане Отгоре, тя става имитация на Истината; но без силата Отгоре тя си остава просто лъжа, неистина. Така е и с картината, изобразяваща едно тяло: това не е тяло, съответстващо на истинското тяло. Виждат се очи, но те нямат поглед; виждат се уши, но те не могат да чуват. На картината се виждат и всички останали части, но това е само привидност, която мами зрението на наблюдателя. Той мисли, че вижда истината, докато това е само една лъжа.*
- 5. Но когато човек вижда нещо, което не е лъжа, той вижда Истината. Следователно когато виждаме и разбираме нещата такива, каквито те са в действителност, тогава ние виждаме и разбираме истински неща. Ако те са различни от това, което са в действителност, няма да видим и разберем нищо истинско.*
- 6. ТАТ: Тогава Истината има ли я на земята, Отче?*
- 7. ХЕРМЕС: Ти се заблуждаваш, сине мой. На земята със сигурност няма истина и на нея тя не може да получи живот. Но е възможно да стане така, че някои хора да си съставят някакво разбиране за истината. Това са онези, на които Бог е дарил способността да я видят.*
- 8. ТАТ: Значи на земята няма нищо истинско?*

9. ХЕРМЕС: *Аз мисля и аз казвам: „Всичко е измама и лъжа!”
Ето истинските неща, които мисля и казвам.*
10. ТАТ: *Но мисленето и говоренето за истински неща не
може ли да се нарече истина?*
11. ХЕРМЕС: *Как би могло да бъде така? Човек трябва да
мисли и да казва това, което е: На земята няма нищо
истинско. Истина е това, че тук долу няма нищо ис-
тинско. И как би могло да не бъде така, сине мой?
Истината е съвършеното Великолепие, абсолютното
Добро, което не е нито омърсено от материята, нито
е облечено с някакво тяло. Истината е нескритото,
сияещото, неприкосновеното, възвишеното, непромен-
ливото Добро.*
12. *Но виж, сине мой, колко безсилни са нещата тук долу да
приемат това Добро. Защото те са преходни, подложже-
ни на страдания, на разложение, подвижни, постоянно
променящи се, преминаващи от една форма в друга. Как
тези неща, които в самите себе си не са истински, биха
могли да бъдат Истина? Всичко, което се променя, е
лъжа, защото не запазва своята същност, а преминава
от една форма в друга и следователно непрекъснато ни
показва нови форми на изява.*
13. ТАТ: *А самият човек не е ли истинен, Отче?*
14. ХЕРМЕС: *Като човек, той не е, сине мой. Защото истин-
ско е това, което получава своя състав от себе си и ос-
тава такова, каквото е чрез самото себе си. Човекът
обаче е съставен от много елементи и не остава такъв,
какъвто е. Напротив, докато се намира в своята об-*

вивка, той се променя и трансформира от една възраст към друга и от една форма в друга. Много родители не могат да разпознаят своите деца, а също и децата не могат да познаят родителите си след известно време на раздяла.

15. Може ли едно същество, което толкова много се променя, че не може да бъде разпознато, да бъде истинско, Тат? Напротив, не е ли тъкмо то неистинско, защото преминава при своите промени през толкова различни форми на изява? Затова разбери, че истинско е единствено това, което е постоянно и вечно. Човекът не е вечен. Следователно той не е истинен. Човекът е един привиден, илюзорен образ и като такъв е крайно неистинен.
16. ТАТ: Но, Отче, тогава не са ли неистински и вечните тела, които се променят?
17. ХЕРМЕС: Нищо от това, което е създадено и е подложено на промяна, не е истинско. Но тъй като телата са създадени от Първия Баща, е възможно материята, от която се състоят, да е истинска. Но тези тела носят в себе си неистина поради техните промени, тъй като всичко, което не остава еднакво със себе си, не е истинско.
18. ТАТ: Но, Отче, тогава кое може да се нарече истинско?
19. ХЕРМЕС: Само Слънцето (Вулкан) може да се нарече истинско! Докато всичко останало се променя, Слънцето не се променя, а остава еднакво със себе си. Затова само на Него е възложена задачата да дава форма на всичко в света, да владее над всичко и да ражда всичко. Аз почитам Слънцето и се прекланям пред Истината на

Неговото същество; след Единия и Единствения аз Го признавам като Демииурга, Строителя на света.

20. *ТАТ: Но тогава коя е Първата истина, Отче?*

21. *ХЕРМЕС: Единият и Единственият, о, Тат. Онзи, който не е направен от материя, който не е в тяло, който няма нито цвят, нито образ, който не се променя, който няма да се промени, който винаги е.*

Напротив, всичко неистинско се разрушава и загива. Провидението на Истината поддържа разрушението на всичко, което е на земята, държи го там затворено и винаги ще го прави, защото без разрушение няма зараждане. След всяко създаване следва разрушение, за да могат да се родят отново създания. Всичко, което се ражда, трябва по необходимост да се роди от разрушаващото се; и това, което е родено, трябва по необходимост да се разруши отново, за да няма застой в създаването на съществата. Познай в това първата действаща причина за създаването на същества. Онези, които са родени от разрушение и гибел, могат да бъдат само неистински, защото веднъж се раждат по един начин, а после по друг. Не е възможно те да се преродят по точно същия начин. Как е възможно това, което се ражда променливо, да бъде истинско?

Човек трябва да нарича тези привидни същества, ако иска да ги обозначи по правилния начин, така: човека – привиден човек, детето – привидно дете, младежа – привиден младеж, възрастния – привиден възрастен, стареца – привиден старец. Защото те не са наистина такива. Докато нещата се променят, те лъжат

— както онези, които са преминали, така и тези, които съществуват сега.

Но, сине мой, разбери добре, че дори неистинските действия тук долу зависят от Горе, от самата Истина. И тъй като това е така, аз казвам, че привидността е дело на Истината.

XXXII

Истината винаги побеждава

Според нас не е случайно, че достигналите до нас книги на Хермес свършват с книгата на Истината, защото в херметичната философия се говори главно за Истината, за едната и абсолютна Истина.

За да разберем добре какво разбира Хермес под *Истина*, правилно е да се установи, че той не отправя вниманието си към едно религиозно убеждение, философска система или някоя друга съществуваща форма на изява; защото, според Хермес една такава форма съвсем не е Истината. Според херметичното разбиране Истината, която обхваща всичко, е самият Бог, Непроменливият! Този, който обхваща вселената на явленията и като Неизменния управлява със своя Седморен Дух творението на вселената. Затова Универсалното учение говори за Седемте истини. Това са седемте лъча, които излизат от Бога, от Духа. Така имаме основание да установим, че в безграничното пространство на Вселенската изява не може да съществува абсолютна Истина. Вярно е, че Истината се отразява във всяко нещо, което се изявява, но поради това то далеч още не е Истината.

Истината е свършената красота, абсолютното Добро, което нито е омърсено от материята, нито е облечено в тяло. Истината е нескритото, сияещото, неприкосновеното, възвишеното, непроменливото Добро.

В пространството на Вселенската изява всичко непрестанно се променя; едно си отива, друго идва, и когато дойде, в него е включена промяната. Затова в сравнение с непроменливото, постоянно променящото се е абсолютно неистинско. Ето защо Хермес установява, че Истината може да живее само във вечни тела, олицетворяващи Абсолютната истина.

Така съществува ярко разделение между Абсолютната истина и неистината. Според херметичното разбиране Истината, която обхваща всичко, е самият Бог, Непроменливият! Този, който обхваща вселената на явленията и като Неизменния управлява със своя Седмореен Дух творението на вселената. Затова Универсалното учение говори за Седемте истини. Това са седемте лъча, които излизат от Бога, от Духа. Ние повтаряме отново, че сиянието на Истината никога не може да бъде унищожено. Който се противопостави на този вселенски закон, винаги изкопава собствения си гроб. За да разберете това, трябва да насочите вниманието си към историята и развитието на жизнените процеси. Попитайте се например: Какви средства използва Истината, за да достигне до нещо и да предизвика позитивна реакция?

Първо, тя държи фундаменталната неистина в непрекъснато движение и с това – в постоянна промяна. Затова нещата и явленията идват и си отиват. Затова има раждане и смърт, възникване, разцвет и упадък. Но това докосване на Истината не е достатъчно. Тя само предотвратява това фундаменталната неистина да застине с времето в някоя форма на кристализация, да се превърне в непроменлива и да стане една във висша степен нежелана „истина”. Така погледнато, дори и природата на смъртта е една голяма благословия. Второ, за да постигне своята цел, Истината трябва да бъде позната. Това е възможно, тъй като фундаменталната неистина живее, т.е. притежава способност за реагиране. Правилното действие, вдъхновено от внушенията на

Истината, трябва да доведе до осъществяването по един постоянен и логичен начин.

Следователно съществуват две средства, които Истината използва спрямо фундаментално неистинското:

да държи фундаментално неистинското в движение.

да оповести Истината.

Чрез интензивното прилагане на тези две средства всичко, което се съдържа в Божия план, трябва да се постига без пречки. Сега обърнете внимание на две други явления:

На първо място, инстинктът за себесъхранение, за себеосъществяване е вроден във всички същества. Ако порядъкът на църквата, на държавата и на обществото беше съгласуван с изявяващата се Истина, тогава срещу този стремеж за себеосъществяване не би могло да се повдигне никакво възражение. Напротив, благодарение на този вроден стремеж изявяващата се Истина би показала на всички пътя, водещ към едната цел.

На второ място, тук става въпрос за т.н. „борба в небето”. Този израз означава, че във Вселенската изява и в планетарното поле действат сили, които постоянно се опитват да доведат движението на противоположностите до покой, както и други сили, които пречат на Истината да се изяви.

Човек може с учудване да се запита, как е възможно някой да се противопоставя на Истината по такъв абсолютен начин, тъй като, първо, това е безполезно и, второ, това задълбочава страданията на човечеството. Като си поставите обективно този философски въпрос, вие ще престанете да се учудвате, че всички същества стават или ще станат жертва, при това много лесно и бързо, на това, което наричаме заблуда. Заблудата възниква от животинското его-съзнание. Ако сте възприели Истината, ако сте получили от нея внушение, във вас се появява една представа. Ако тя е чиста, пълна и истинска, тя е и остава свързана с Едната истина, и тогава всичко се развива добре.

Но често вашата представа не е вече чиста поради погрешно или непълно приемане на Истината. Отделена от силите на Истината, тя се превръща в илюзия, която трябва да бъде оставена да се развие, за да се видят последиците. Ако имате едно определено разбиране, което е закотвено у вас астрално, електромагнитно, тогава никой и нищо не е в състояние да ви го отнеме и само опитът може да ви научи на нещо по-добро.

Освен това заблудата е остро заразна, тя се разпространява като епидемия, понеже представлява астрално влияние. И тъй като астралното поле на нашето жизнено поле е и наше дихателно поле, наше небесно поле, на тази „борба в небето“ може да се гледа като на един природно закономерен процес: Затова в стих 4-ти Хермес казва:

Ако привидността получи вливане Отгоре, тя става имитация на Истината; но без силата Отгоре, тя си остава просто лъжа, неистина.

Следователно, изхождайки от една астрално родена заблуда, човек може да отрови всичко, което го обгражда, да погуби с тази отрова и други, да предприема срещи, да провъзгласява закони, да съставя наредби и да принуждава другите да ги изпълняват. Резултатът от това е задълбочаване на противоположностите и драматично протичане на жизнените процеси. При развитието на едно такова ужасно безумие това не може и да бъде другояче. Често този живот в заблуда може да приеме напълно друг характер и да се изроди в една отчаяна борба, при която човек или утвърждава безогледно неистината, или изведнъж се отрича от онова, което е опазвано като най-висша истина в продължение на еони от време. Не може да се очаква друго от това, което е фундаментална лъжа.

И така, има две възможности: един ход на развитие на все още фундаментално неистинското към Абсолютната истина; или един ход на развитие на заблудата на фундаментално лъжливото до пълно падение чрез горчив опит, който отново довежда до фундаменталната истина. Ясно е, че в този ход на развитие на заблудата се подхранва яростна враждебност срещу всички, които вървят по другия път на развитие. Това се предизвиква от негативната реакция спрямо шестия лъч. Заблудата е абсолютно всеотдайна на самата себе си; това е астрално обсебване, което прави човека винаги непоклатим.

Но внимавайте сега: Истината никога не може да бъде унищожена! Тя е свободна и независима от Творението и създанието! И така, в цялата история ние виждаме, че заблудата и нейната култура, които се борят против Истината, винаги са губили и винаги ще губят. От време на време светът и човечеството биват застигнати от последиците на заблудата. Но това не е нищо в сравнение с величието, което ви очаква, ако чрез абсолютна не-борба неутрализирате заблудата, която държи също и вас в плен.

XXXIII

Хермес Трижди великият

От най-ранните времена на арийската епоха се разпространяват повече или по-малко ясни легенди и разкази за Хермес. До нас достигат сведения от много различни места и източници. На пръв поглед това би трябвало да се стори странно на изследователите, защото поражда впечатлението, че са съществували много хора с името Хермес. Общото мнение е, че „това е изключено”. „Ако Хермес Трисмегист е съществувал, може да е бил само един.”

Освен това, доста объркващ е фактът, че във всички тези разкази Хермес се явява или като свещеник, или като крал, или понякога като мъдрец. Често името му се споменава във връзка с египетския бог Тот. В Египет също го свързват с някакво кралство, а извън Египет го посочват като крал на определени области. Това объркване изчезва, когато човек разбере, че Хермес от древността е принадлежал към групата на възвишените същества, които могат да се обозначат в пълния смисъл на думата като Божии синове.

Божииите синове принадлежат на едната Универсална раса – расата на абсолютно живото душевно състояние. Ние често сме ви казвали, че развитият душевен човек се извисява в единство с всички. Един такъв човек се намира в единство с Бога, той е постигнал единство с всички свои братя и сестри. Тези Божии синове образуват една единствена раса.

За съществата, принадлежащи към нашата човешка жизнена вълна, в Универсалното учение се казва, че те трябва да извършат своето пилигримство по пътя на шестнадесет раси. Първата от тези раси се изяви в края на лемурийската епоха. В тази първа раса след Лунната епоха човекът за първи път осъзна своето съществуване. В Атлантската епоха съществуваха седем раси. В сегашната Арийска епоха като цяло също трябва да има седем раси. Шестнадесетата раса ще бъде расата на душевно осъзнатите хора. Това, което ще последва по-късно, не може да се обозначава повече като раса поради своята природа. Тогава всички ще се слеят в едната Универсална верига на Божиите синове. Тези шестнадесет раси с право се наричат също и *шестнадесетте пътя на унищожението*, защото знаем, че в нашия ход към надира заблудата може да ни унищожи.

Хермес принадлежи към съществата, които, стигнали до края на своя път, са се присъединили към възвишената група на Божиите синове, към групата на три пъти великите – по дух, душа и изява. По този начин става ясно, че е възможно да са съществували много образи на Хермес, защото от един определен момент на световната история досега много Божии синове са работили за развитието на човечеството.

За да разберете добре това, трябва да прозрете, че във времената, когато човешката жизнена вълна още не е осъзнавала своето битие, Божиите синове, т.е. Йерархията на Хермес, вече са работели за човечеството. По-късно настъпва време, когато човешкото развитие позволява на Йерархията да работи *заедно със* човечеството. Божиите синове идват при човечеството, за да говорят с него, да го предвождат, да му бъдат пример и да му разясняват пътя. Днес ние се намираме в епохата, в която Йерархията действа *чрез* човечеството. Вие знаете, че великата задача сега е себеосъществяването: фундаменталната неистина трябва да се издигне до Истината.

Тогава изявата на Божиите синове на земята, както я описва историята, няма да бъде повторена, освен ако расите в изява не се самоунищожат дотолкова, че да не бъде повече възможно да се действа в някаква степен чрез тях. Това би означавало, че няма да може да се намери нито един праведник, както това се случи в Содом и Гомор.

Ако разгледаме всички горе споменати легенди и разкази за Хермес в тази светлина, т.е. в светлината на извънредно възвишения вид на тези пратеници, които често са основавали велики и благородни кралско-свещенически култури в страните, в които са се изявявали, ние можем да разберем объркването, а също и недоверието на онези, които пристъпват към оставеното ни от историята само от интелектуална гледна точка. При тях, в тяхната фундаментална неистина, Истината все още не може да засияе. Точно обратното, те са потънали в хватката на заблудата и фундаменталните лъжи. Но Истината трябва да бъде известена; пътят до нея трябва да се държи открит. А ние знаем: Истината никога не може да бъде унищожена, защото тя не е от този свят.

Никой няма да скрие обаче, че в нашия днешен живот съществуват големи затруднения в това отношение. Нека да предположим (което естествено не е така), че Истината случайно би могла да бъде реконструирана на базата на древните находки в Египет, защото Египет е бил в древността могъщ фокус на истинска духовна култура. Тогава една почти необзрима поредица от египтолози, богато окичени с докторски и професорски титли, ще ни засипе с лавина от писания с напълно противоречащи си заключения и схващания, от които в края на краищата никой нищо няма да може да разбере. Ако човек трябваше да търси Истината по този начин, това щеше да бъде отчайващо. Знаете ли какво се е случило? Ние искаме да го проследим по-подробно.

Вече ви обяснихме как вроденият стремеж на човека към себеосъществяване може много лесно да се превърне чрез погрешни представи, изтощаване на творческото съзнание, наранявания на мозъчния орган и прочее в себеутвърждаване, чрез което възниква астрално капсулиране, замърсяване, унищожение и накрая – безумие, което се изразява преди всичко във враждебност и яростен гняв срещу Истината. Истината не може обаче друго, освен да продължи да води хората към абсолютно постигане на целта. Но егоцентричният човек се възпротивява на това, защото смята, че той вече я е постигнал, че вече е напреднал, че вече е Божие дете! Та нали той притежава християнска църква, свещеничество и огромен брой авторитети, които знаят всичко, а скоро ще знаят още повече. Вярно е, че съществуват известни естетични грешки, но те със сигурност ще бъдат скоро отстранени! А освен това, нали съществува страна на блажените! Вие познавате сигнатурата в схващанията на църквата и на науката.

В миналото е имало време, когато, в сравнение с качества на днешната раса, развиващото се човечество би могло да се нарече много младо, тъй като истината се е изявявала по един напълно различен начин, отколкото е възможно днес. Тогавашните хора не са имали училищно образование и система за възпитание като тези, които познаваме днес. Говорел се е един народен език, но писмените знаци още не били познати и историите не се записвали, а се предавали устно. Чрез изявата и въздействието на Божиите синове много бавно възникнал един писмен език като средство за контакт между хората и преди всичко за разпространяване на Истината. Затова Хермес е известен също и като откривателят на писмеността.

Така в древните културни центрове възникнала необходимостта от много посредници, за да се предаде великата истина на хората, които били узрели за това. Построили се храмо-

ве, които трябвало да бъдат израз на възвишеността на Бога. Били издигнати колони и сводове, изпълнени със символи и надписи, чрез които езикът на Божиите синове станал ясен на всички, които познавали тези знаци. Написали се безброй ръкописи – говори се за милиони такива – за да могат с тяхна помощ знанията да стигнат до мнозина. При това трябва да се вземе предвид, че в онези дни не е имало печатарски преси и широко разпространена култура. Масите били още необразовани, а образованите били малък кръг, състоящ се от две групи: а) групата на фундаменталната Истина и б) групата на фундаменталната лъжа на отровените от заблудата. Защото, още щом разумът започнал да функционира, заблудата също се появила.

Първата група поела своя път на освобождението; тя била преследвана от втората група дори и в смъртта; но първата група не реагирала с борба или с други методи, предизвикващи астрални свързвания. Тя знаела, че за тези, които се приближават до Истината, които я следват и ѝ служат, всичко е за добро. В своето безумие втората група успяла да попречи на първата, така че делото ѝ не успяло да се разгърне по могъщ начин. И понеже масите са били още необразовани и още не са били в състояние да разберат причината за борбата – разсъдъчният им орган бил още в процес на изграждане – втората група имала свобода на действие. Така тя започнала да разрушава всички храмове и сгради, построени под ръководството на Божиите синове. Символите и надписите били унищожени или напълно променени и започнало издирване на ръкописите.

Чак до нашата ера специално обучени за това хора претърсваха всяко бъдещо съмнение място във всички страни, в които Едната истина живееше, щеше да пусне или вече беше пуснала корени, за да издирят опасни за втората група материали и да ги унищожат от лицето на земята. Безброй

писмени съчинения, предаващи непосредствено мъдростта на Божиите синове, бяха унищожени по този начин. Това, че тук или там се е запазила някоя страница, е просто едно невероятно чудо.

Сега, когато интелектуалното ниво на масите е твърде издигнато и съзнанието на народите е станало много по-зряло, този метод на унищожение вече не може да се прилага. Затова сега се използва друг метод. Когато днес се открие някое древно и ценно писание, то се превежда от специално подбрана научна комисия, която го обвързва с една също така много впечатляваща поредица от разсъждения и така находката се изтиква изцяло в археологичния ъгъл. Съдържанието се признава за хубаво или свидетелстващо за известно теологично разбиране (естествено не толкова добро, както при съвременната теология, но все пак доста приемливо), след което се оповестява за по-нататъшно и още по-подробно изследване, или поне такова е впечатлението. А всъщност всичко остава в забвение.

Затова ние искаме сега да покажем, че Истината, въпреки своя път, продължил хилядолетия сред пороци, предателства, преследвания и унищожения, може да осъществи и ще осъществи своята задача.

XXXIV

Истината живее

Вие напълно ще разберете, че когато казваме, че Универсалното братство на Божиите синове започва една работа в полза на някоя жизнена вълна, тази работа никога не е експериментална и не е спекулативна. В основата на една такава работа винаги лежи един план, който започва в точно определен момент и има винаги абсолютен успех. Когато Братството на Хермес, Братството на Божиите синове, започва своята работа за човечеството през Арийския период, за да разпространи Едната истина и да осигури достъпа до нея, успехът беше предварително сигурен.

Казахме вече, че тази работа, разглеждана за един дълъг период от време, е тройна, обхваща три фази. В първата фаза Универсалната верига работи *за* човечеството, във втората – *със* човечеството, а в третата – *чрез* човечеството.

В началото на Арийската епоха, когато расовото тяло още не беше пригодно да даде израз на пробуждащото се съзнание в материалната сфера и дори не можеше да се говори за какъвто и да е съзнателен ход на живота, Божиите синове бяха тези, които управляваха и ръководеха жизнения ход на младото човечество, както и съответните жизнени процеси. Тогава Възвишените сътрудници на Хермес работеха в буквалния смисъл на думата *за* човечеството.

Вие може да сравните тази работа с помощта, с която така наречените групови духове ръководят различните жи-

вотински раси. И ако попитате: „Кои бяха Божиите синове?“, трябва да отговорим, че те не бяха и не са от земен произход, а са от предишни жизнени вълни, следователно принадлежат към единствената раса на „Универсалните“, към която и вие сте призовани да се присъедините, поради Бога във вас.

Във втората фаза съзнанието на младото човечество беше достатъчно пораснало и развито. Зае с земните дела, човекът вървеше по своя път към надира. Неговото умствено развитие беше дотолкова напреднало, че Истината, която лежи в основата на цялото Битие, вече можеше да бъде изявена на хората. От този момент нататък Божиите синове дойдоха непосредствено при човечеството. Вие разбирате колко необходимо беше това. Защото, как можеше човекът сам да разпознае тази Истина? Тя трябваше да му бъде изявена от онези, които живееха от Едната истина.

Така започна могъщият и славен период на човечеството, за който ни съобщават легендите и митовете – за чудното пристигане на Боговете, които се появиха на Земята и общуваха с човечеството като истински крале и свещеници, общност наречена също Ордена на Мелхиседек. Така Истината дойде, за да живее между нас. Така Истината дойде, за да ни призове към истинската родина.

И тогава се роди третият период: човекът чу за Истината. Той видя живата Истина да приема много образи. Големият пробив бе успял. Сега човекът трябваше да докаже, че е в състояние да постигне освобождение чрез собствената си сила. Отсега нататък Истината трябваше да бъде известявана на човечеството от самото човечество. Човешкото кралско свещеничество бе родено. Божиите синове се оттеглиха в своите собствени жизнени области, за да могат да дават оттам всякаква евентуално необходима помощ и ръководство. Затова в наши дни не може да се очаква, че Божиите

синове ще се появят както преди на земята, въпреки че съществата от огледалната сфера биха искали да имитират Второто пришествие в Голямата игра. Вие знаете това!

Така може ясно да разберете, че откакто светът съществува, има и една човешка йерархия от царе-свещеници, която е изцяло съгласувана и свързана с Универсалната верига на Божиите синове. Когато тази втора йерархия започна да действа, първата йерархия се оттегли от материалното поле.

И каквото и да възнамерява или да иска да предприеме йерархията на заблудата и на лъжата, победата вече е спечелена. В периодите, които ще последват един след друг, жътвата трябва само да се прибере от нивите.

Затова чрез човешки глави и сърца и чрез живот в дела Истината може да стигне и ще стигне и до вас, ако се подготвите за това! Както от йерархията на лъжата излиза едно излъчване и една работа за заблуда на хората, така и от Йерархията на Истината излиза едно излъчване, една работа. Всички, които се отворят за тази астрална пълнота, ще я получат.

Истината не идва до вас само като слово и писание. Не, Истината отдавна вече е една астрална стойност, която се концентрира и се дава на разположение от хората на хората. Вековете съществуват затова, за да го докажат. Историята съобщава за много крале-свещеници, които са ни донесли Истината като слово, действие и сила. Желаете ли един пример? Помислете за Мойсей. Той бе един от най-древните посланици на Истината, за които разказва историята. Той дойде, обърнете внимание на това, от Египет! Помислете също и за по-късната поредица от пророци и преди всичко за Господ Иисус, Божи син, роден от човек.

Вековете изтриха техните послания. Врагът фалшифицира тяхното съдържание в много отношения. Това е болезнено и престъпно. Но... съвсем безполезно! Истината

живее. Тя е през всичките векове. Нейните пророци винаги ще се изправят, ще събират новата жътва и ще я прибират в хамбарите.

Разбирате ли сега защо епосът на Хермес Трисмегист завършва с Книгата на Истината?